Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

16 iulie 2026 *

Cuprins

I. Cadrul juridic . . . 5
A. Dreptul Uniunii . . . 5
1. Tratatul FUE . . . 5
2. RGPD . . . 7
B. Reglementarea FIFA . . . 10
1. Regulamentul FIFA privind agenții de fotbal . . . 10
2. RSTJ . . . 21
3. Statutul FIFA . . . 21
4. Codul disciplinar al FIFA . . . 22
5. Codul de etică al FIFA . . . 23
II. Litigiul principal și întrebarea preliminară . . . 23
III. Cu privire la admisibilitatea întrebării preliminare . . . 25
IV. Cu privire la fond . . . 26
A. Cu privire la aplicarea dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la dreptul concurenței și la libera prestare a serviciilor . . . 26
1. Observații introductive . . . 26
2. În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la dreptul concurenței . . . 28

* Limba de procedură: germana.

a) Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 101 TFUE . . . . . 29

1) Cu privire la existența unui acord, a unei decizii sau a unei practici concertate . 30

2) Cu privire la afectarea comerțului dintre statele membre . . . . . 30

3) Cu privire la faptul că comportamentul în cauză trebuie să aibă ca „obiect” sau ca „efect” să aducă atingere concurenței . . . . . 31

i) Cu privire la noțiunea de „restrângere a concurenței prin obiect” . . . . . 32

ii) Cu privire la posibilitatea de a califica drept restrângere a concurenței prin „obiect” norme asemenea celor vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa . . . . . 34

– Cu privire la normele care restrâng reprezentarea multiplă . . . . . 34

– Cu privire la normele referitoare la remunerația la care are dreptul un agent pentru recrutarea unui jucător sau a unui antrenor . . . . . 35

– Cu privire la normele referitoare la licența de agent . . . . . 38

– Cu privire la normele referitoare la „intrarea în legătură” . . . . . 40

– Cu privire la normele care organizează colectarea anumitor informații pe o platformă digitală administrată de FIFA și comunicarea unei părți din acestea . . . . . 41

– Concluzie intermediară . . . . . 43

iii) Cu privire la caracterizarea existenței unui comportament care are ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței . . . . . 43

iv) Cu privire la posibilitatea justificării unei eventuale restrângeri prin „obiect” sau prin „efect” a concurenței . . . . . 44

– Cu privire la posibilitatea de a considera că anumite comportamente nu intră sub incidența interdicției prevăzute la articolul 101 alineatul (1) TFUE deoarece urmăresc un obiectiv de interes general . . 44

– Cu privire la posibilitatea ca anumite comportamente să intre sub incidența articolului 101 alineatul (3) TFUE . . . . . 51

b) Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 102 TFUE . . . . . 54

1) Cu privire la faptul că comportamentul în cauză provine de la una sau mai multe întreprinderi . . . . . 54

2) Cu privire la deținerea unei poziții dominante pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia . . . . . 55

3) Cu privire la noțiunea de „afectare a comerțului dintre statele membre” . . . . . 55

4) Cu privire la existența unui abuz . . . . . 56

5) Cu privire la posibilitatea de a justifica un comportament care intră sub incidența articolului 102 TFUE . . . . . 60

3. Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 56 TFUE . . . . . 61

a) Cu privire la existența unui obstacol . . . . . 62

b) Cu privire la existența unei justificări . . . . . 63

B. Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 6 din RGPD . . . . . 66

1. Cu privire la prelucrările de date cu caracter personal prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA . . . . . 69

a) Cu privire la respectarea primei cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD . . . . . 69

b) Cu privire la respectarea celei de a doua cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD . . . . . 70

c) Cu privire la respectarea celei de a treia cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD . . . . . 71

2. Cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal prevăzută la articolul 19 din RFA 71

a) Cu privire la respectarea primei cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD . . . . . 73

b) Cu privire la respectarea celei de a doua cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD . . . . . 73

c) Cu privire la respectarea celei de a treia cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD . . . . . 76

Cu privire la cheltuielile de judecată . . . . . 78

„Trimitere preliminară – Piața internă – Concurență – Fotbal profesionist – Reglementarea Federației Internaționale de Fotbal (FIFA) referitoare la agenți – Norme privind remunerația agenților, licența de agent, reprezentarea multiplă, «intrarea în legătură», precum și comunicarea anumitor informații FIFA, celorlalți agenți, cluburilor și jucătorilor – Articolul 101 alineatul (1) TFUE – Interzicerea înțelegerilor – Acorduri între întreprinderi, decizii ale asocierilor de întreprinderi și practici concertate – Restrângerea concurenței – Noțiunile de «obiect» și de «efect» anticoncurențiale – Excepție de la interdicția prevăzută la articolul 101 alineatul (1) TFUE – Condiții – Exceptare în temeiul articolului 101 alineatul (3) TFUE – Condiții – Noțiunea de «creșteri în eficiență» – Articolul 102 TFUE – Abuz de poziție dominantă – Justificare – Condiții – Articolul 56 TFUE – Obstacol în calea liberei prestări a serviciilor – Obiective – Proporționalitate – Protecția datelor cu caracter personal –

Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) – Legalitatea prelucrării – Condiții”

În cauza C-209/23,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landgericht Mainz (Tribunalul Regional din Mainz, Germania), prin decizia din 30 martie 2023, primită de Curte la 31 martie 2023, în procedura

**FT,**

**RRC Sports GmbH**

împotriva

**Fédération Internationale de Football Association (FIFA),**

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii J. Passer, E. Regan (raportor), D. Gratsias și B. Smulders, judecători,

avocat general: domnul N. Emiliou,

grefier: doamna R Șereș, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 februarie 2025,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru FT și RRC Sports GmbH, de T. Bernhard, A. Fritzsche, S. Kirchgeßner și C. von Köckritz, Rechtsanwälte;

– pentru Fédération Internationale de Football Association (FIFA), de M. B. Keane, D. Slater și D. Waelbroeck, avocats, S. Milde și N. Nohlen, Rechtsanwälte;

– pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;

– pentru guvernul elen, de K. Boskovits, în calitate de agent;

– pentru guvernul francez, de R. Bénard și T. Lechevallier, în calitate de agenți;

– pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și K. Szíjjártó, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de S. Baches Opi, A. Bouchagiar, M. Mataija și G. Meeßen, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 mai 2025,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 56, 101 și 102 TFUE, precum și a articolului 6 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, denumit în continuare „RGPD”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între FT, agent de jucători de fotbal, și RRC Sports GmbH, o societate cu răspundere limitată de drept german care desfășoară ea însăși o activitate de agent de jucători, pe de o parte, și Fédération Internationale de Football Association (FIFA), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea reglementării acesteia din urmă referitoare la serviciile prestate în cadrul sistemului internațional de „transfer” al jucătorilor și al antrenorilor.

## I. Cadrul juridic

### A. Dreptul Uniunii

#### *1. Tratatul FUE*

3 Articolul 56 TFUE prevede:

„În conformitate cu dispozițiile ce urmează, sunt interzise restricțiile privind libera prestare a serviciilor în cadrul Uniunii [Europene] cu privire la resortisanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru decât cel al beneficiarului serviciilor.

Parlamentul European și Consiliul [Uniunii Europene], hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot extinde beneficiul dispozițiilor prezentului capitol la prestatorii de servicii care sunt resortisanți ai unui stat terț și sunt stabiliți în cadrul Uniunii.”

4 Articolul 101 TFUE prevede:

„(1) Sunt incompatibile cu piața internă și interzise orice acorduri între întreprinderi, orice decizii ale asocierilor de întreprinderi și orice practici concertate care pot afecta comerțul dintre statele membre și care au ca obiect sau efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței interne și, în special, cele care:

(a) stabilesc, direct sau indirect, prețuri de cumpărare sau de vânzare sau orice alte condiții de tranzacționare;

(b) limitează sau controlează producția, comercializarea, dezvoltarea tehnică sau investițiile;

(c) împart piețele sau sursele de aprovizionare;

(d) aplică, în raporturile cu partenerii comerciali, condiții inegale la prestații echivalente, creând astfel acestora un dezavantaj concurențial;

(e) condiționează încheierea contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestații suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanțele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte.”

(2) Acordurile sau deciziile interzise în temeiul prezentului articol sunt nule de drept.

(3) Cu toate acestea, prevederile alineatului (1) pot fi declarate inaplicabile în cazul:

– oricăror acorduri sau categorii de acorduri între întreprinderi;

– oricăror decizii sau categorii de decizii ale asocierilor de întreprinderi;

– oricăror practici concertate sau categorii de practici concertate

care contribuie la îmbunătățirea producției sau distribuției de produse ori la promovarea progresului tehnic sau economic, asigurând totodată consumatorilor o parte echitabilă din beneficiul obținut și care:

(a) nu impun întreprinderilor în cauză restricții care nu sunt indispensabile pentru atingerea acestor obiective;

(b) nu oferă întreprinderilor posibilitatea de a elimina concurența în ceea ce privește o parte semnificativă a produselor în cauză.”

5 Articolul 102 TFUE are următorul cuprins:

„Este incompatibilă cu piața internă și interzisă, în măsura în care poate afecta comerțul dintre statele membre, folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziții dominante deținute pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia.

Aceste practici abuzive pot consta în special în:

(a) impunerea, direct sau indirect, a prețurilor de vânzare sau de cumpărare sau a altor condiții de tranzacționare inechitabile;

(b) limitează producția, comercializarea sau dezvoltarea tehnică în dezavantajul consumatorilor;

(c) aplicarea în raporturile cu partenerii comerciali a unor condiții inegale la prestații echivalente, creând astfel acestora un dezavantaj concurențial;

(d) condiționează încheierea contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestații suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanțele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte.”

### *2. RGPD*

6 Considerentul (47) al RGPD are următorul cuprins:

„Interesele legitime ale unui operator, inclusiv cele ale unui operator căruia îi pot fi divulgate datele cu caracter personal sau ale unei terțe părți, pot constitui un temei juridic pentru prelucrare, cu condiția să nu prevaleze interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, luând în considerare așteptările rezonabile ale persoanelor vizate bazate pe relația acestora cu operatorul. Acest interes legitim ar putea exista, de exemplu, atunci când există o relație relevantă și adecvată între persoana vizată și operator, cum ar fi cazul în care persoana vizată este un client al operatorului sau se află în serviciul acestuia. În orice caz, existența unui interes legitim ar necesita o evaluare atentă, care să stabilească inclusiv dacă o persoană vizată poate preconiza în mod rezonabil, în momentul și în contextul colectării datelor cu caracter personal, posibilitatea prelucrării în acest scop. Interesele și drepturile fundamentale ale persoanei vizate ar putea prevala în special în raport cu interesul operatorului de date atunci când datele cu caracter personal sunt prelucrate în circumstanțe în care persoanele vizate nu preconizează în mod rezonabil o prelucrare ulterioară. Întrucât legiuitorul trebuie să furnizeze temeiul juridic pentru prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile publice, temeiul juridic respectiv nu ar trebui să se aplice prelucrării de către autoritățile publice în îndeplinirea sarcinilor care le revin. Prelucrarea de date cu caracter personal strict necesară în scopul prevenirii fraudelor constituie, de asemenea, un interes legitim al operatorului de date în cauză. Prelucrarea de date cu caracter personal care are drept scop marketingul direct poate fi considerată ca fiind desfășurată pentru un interes legitim.”

7 Articolul 1 din RGPD, intitulat „Obiect și obiective”, prevede la alineatul (1):

„Prezentul regulament stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, precum și normele referitoare la libera circulație a datelor cu caracter personal.”

8 Articolul 2 din RGPD, intitulat „Domeniul de aplicare material”, prevede la alineatul (1):

„Prezentul regulament se aplică prelucrării datelor cu caracter personal, efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență a datelor sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor.”

9 Articolul 3 din RGPD, intitulat „Domeniul de aplicare teritorial”, prevede la alineatul (2):

„Prezentul regulament se aplică prelucrării datelor cu caracter personal ale unor persoane vizate care se află în Uniune de către un operator sau o persoană împuternicită de operator care nu este stabilit(ă) în Uniune, atunci când activitățile de prelucrare sunt legate de:

(a) oferirea de bunuri sau servicii unor astfel de persoane vizate în Uniune, indiferent dacă se solicită sau nu efectuarea unei plăți de către persoana vizată; sau

(b) monitorizarea comportamentului lor dacă acesta se manifestă în cadrul Uniunii.”

10 Articolul 4 din RGPD, intitulat „Definiții”, are următorul cuprins la punctele 2 și 6:

„În sensul prezentului regulament:

2. «prelucrare» înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, divulgarea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea;

[…]

6. «sistem de evidență a datelor» înseamnă orice set structurat de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie ele centralizate, descentralizate sau repartizate după criterii funcționale sau geografice”.

11 Articolul 5 din RGPD, intitulat „Principii legate de prelucrarea datelor cu caracter personal”, prevede la alineatul (1):

„Datele cu caracter personal sunt:

(a) prelucrate în mod legal, echitabil și transparent față de persoana vizată («legalitate, echitate și transparență»);

[…]

(c) adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate («reducerea la minimum a datelor»);

[…]”

12 Articolul 6 din RGPD, intitulat „Legalitatea prelucrării”, prevede la alineatul (1) primul paragraf:

„Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

[…]

(f) prelucrarea este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalează interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protejarea datelor cu caracter personal, în special atunci când persoana vizată este un copil.”

13 Articolul 10 din RGPD, intitulat „Prelucrarea de date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni”, prevede:

„Prelucrarea de date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni sau la măsuri de securitate conexe în temeiul articolului 6 alineatul (1) se efectuează numai sub controlul unei autorități de stat sau atunci când prelucrarea este autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern

care prevede garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanelor vizate. Orice registru cuprinzător al condamnărilor penale se ține numai sub controlul unei autorități de stat.”

14 Articolul 23 din RGPD, intitulat „Restricții”, prevede:

„(1) Dreptul Uniunii sau dreptul intern care se aplică operatorului de date sau persoanei împuternicite de operator poate restricționa printr-o măsură legislativă domeniul de aplicare al obligațiilor și al drepturilor prevăzute la articolele 12-22 și 34, precum și la articolul 5 în măsura în care dispozițiile acestuia corespund drepturilor și obligațiilor prevăzute la articolele 12-22, atunci când o astfel de restricție respectă esența drepturilor și libertăților fundamentale și constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, pentru a asigura:

(a) securitatea națională;

(b) apărarea;

(c) securitatea publică;

(d) prevenirea, investigarea, depistarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea sancțiunilor penale, inclusiv protejarea împotriva amenințărilor la adresa securității publice și prevenirea acestora;

(e) alte obiective importante de interes public general ale Uniunii sau ale unui stat membru, în special un interes economic sau financiar important al Uniunii sau al unui stat membru, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal și în domeniul sănătății publice și al securității sociale;

(f) protejarea independenței judiciare și a procedurilor judiciare;

(g) prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea penală a încălcării eticii în cazul profesiilor reglementate;

(h) funcția de monitorizare, inspectare sau reglementare legată, chiar și ocazional, de exercitarea autorității oficiale în cazurile menționate la literele (a)-(e) și (g);

(i) protecția persoanei vizate sau a drepturilor și libertăților altora;

(j) punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil.

(2) În special, orice măsură legislativă menționată la alineatul (1) conține dispoziții specifice cel puțin, dacă este cazul, în ceea ce privește:

(a) scopurile prelucrării sau ale categoriilor de prelucrare;

(b) categoriile de date cu caracter personal;

(c) domeniul de aplicare al restricțiilor introduse;

(d) garanțiile pentru a preveni abuzurile sau accesul sau transferul ilegal;

(e) menționarea operatorului sau a categoriilor de operatori;

(f) perioadele de stocare și garanțiile aplicabile având în vedere natura, domeniul de aplicare și scopurile prelucrării sau ale categoriilor de prelucrare;

(g) riscurile pentru drepturile și libertăților persoanelor vizate; și

(h) dreptul persoanelor vizate de a fi informate cu privire la restricție, cu excepția cazului în care acest lucru poate aduce atingere scopului restricției."

## B. Reglementarea FIFA

### *1. Regulamentul FIFA privind agenții de fotbal*

15 Regulamentul FIFA privind agenții de fotbal (denumit în continuare „RFA") a fost adoptat de Consiliul FIFA în cadrul reuniunii sale din 16 decembrie 2022 și a fost publicat la 6 ianuarie 2023. Articolele 1-10 și 22-27 din RFA au intrat în vigoare la 9 ianuarie 2023. Celelalte dispoziții ale acestui regulament au intrat în vigoare la 1 octombrie 2023.

16 RFA cuprinde următoarele definiții:

„Agent asociat: un agent este asociat cu un alt agent dacă (i) sunt angajați sau au încheiat un contract cu aceeași agenție prin intermediul căreia prestează serviciile de intermediere, (ii) ambii sunt directori, acționari sau coproprietari ai aceleiași agenții prin intermediul căreia prestează serviciile de intermediere, (iii) sunt căsătoriți, concubini sau au legături de rudenie (frate, soră, tată, mamă, fiu, fiică, ginere sau noră) sau (iv) au încheiat un contract sau un alt tip de acord, formal sau informal, pentru a coopera, de mai multe ori, în cadrul prestării unor servicii sau pentru a împărți veniturile sau profiturile obținute din întreaga activitate sau o parte a activității de intermediere.

Intrare în legătură: (i) contact personal, fizic sau prin orice mijloc de comunicare electronică cu un client, (ii) contact direct sau indirect cu o persoană sau o organizație legată de un client (membru al familiei, prieten etc.) sau (iii) orice acțiune prin care un agent apelează la o altă persoană sau organizație pentru a contacta un client în numele său în modul descris la punctele (i) și (ii) de mai sus sau mandatează această persoană sau organizație să facă acest lucru.

[…]

Client: asociație membră, club, jucător, antrenor sau ligă unică ce poate apela la un agent pentru a presta servicii de intermediere.

Entitate cesionară: club, asociație membră sau ligă unică ce poate angaja un jucător sau un antrenor.

Entitate cedentă: club, asociație membră sau ligă unică pe care un jucător sau un antrenor o părăsește pentru a fi angajat și/sau înregistrat într-o entitate cesionară.

Persoană fizică: jucător sau antrenor.

[…]

Ligă unică: entitate economică unică afiliată la o asociație membră care organizează unu sau mai multe campionate și care reprezintă interesele comune ale cluburilor sale, de exemplu ca angajator al tuturor jucătorilor din cluburile respective.

[…]

Platformă: platforma digitală operată de FIFA, prin intermediul căreia se desfășoară procedurile de acordare a licențelor, de soluționare a litigiilor, de formare profesională continuă (FPC) și de raportare.

[…]

Servicii de intermediere: servicii legate de fotbal, prestate pentru sau în numele unui client, inclusiv negocierea, comunicarea referitoare la sau în pregătirea negocierii, sau orice altă activitate conexă, cu scopul și/sau intenția de a încheia o tranzacție.”

17 Titlul I din RFA, denumit „Reguli generale”, cuprinde articolele 1-3.

18 Articolul 1 din RFA, intitulat „Obiective”, menționează:

„1. FIFA are obligația statutară de a reglementa toate aspectele care privesc sistemul de transferuri în fotbal. Obiectivele principale ale acestuia sunt:

a) protejarea stabilității contractuale dintre cluburi și jucătorii profesioniști;

b) încurajarea formării tinerilor;

c) promovarea unui spirit de solidaritate între fotbalul de elită și fotbalul de masă;

d) protejarea minorilor;

e) menținerea echilibrului competițional; și

f) asigurarea desfășurării regulate a competițiilor.

2. Reglementarea profesiei de agent urmărește să asigure conformitatea activităților unui agent cu obiectivele principale ale sistemului de transferuri în fotbal, precum și cu următoarele obiective:

a) ridicarea standardelor profesiei de agent și stabilirea unor standarde profesionale și etice minime;

b) garantarea calității serviciilor furnizate de agenți clienților lor, precum și a unor tarife echitabile și rezonabile aplicate în mod uniform;

c) limitarea conflictelor de interese pentru a proteja clienții împotriva oricărui comportament lipsit de etică;

d) ameliorarea transparenței financiare și administrative;

e) protejarea jucătorilor care nu au experiență sau informații privind funcționarea sistemului de transferuri în fotbal;

f) consolidarea stabilității contractuale dintre cluburi și jucători sau antrenori;

g) combaterea practicilor abuzive, excesive sau speculative.”

19 Articolul 2 din RFA, intitulat „Domeniu de aplicare”, arată la alineatele 1 și 2:

„1. Prezentul regulament reglementează profesia de agent în cadrul sistemului internațional de transferuri și se aplică:

a) pentru toate convențiile de reprezentare de la nivel internațional; sau

b) pentru toate activitățile legate de un transfer internațional sau de o tranzacție internațională.

2. Se consideră că o convenție de reprezentare are o dimensiune internațională atunci când:

a) se referă la servicii de intermediere în legătură cu o tranzacție specificată în cadrul unui transfer internațional (sau al plecării unui antrenor la un club afiliat la o asociație membră diferită de cea a angajatorului său anterior sau la o asociație membră diferită de cea a angajatorului său anterior); sau

b) se referă la servicii de intermediere în legătură cu mai multe tranzacții specificate, din care cel puțin una în cadrul unui transfer internațional (sau mutării unui antrenor la un club afiliat la o asociație membră diferită de cea a angajatorului său anterior sau la o asociație membră diferită de cea a angajatorului său anterior).”

20 Articolul 3 alineatele 1 și 2 din RFA, intitulat „Regulamentul național privind agenții”, prevede:

„1. Asociațiile membre pun în aplicare și asigură respectarea unui regulament național privind agenții până la 30 septembrie 2023.

2. Regulamentul național privind agenți reglementează profesia de agent în țară sau pe teritoriul aflat sub jurisdicția asociației membre în cauză și se aplică tuturor convențiilor de reprezentare care nu au o dimensiune internațională. În plus, acesta respectă prezentul regulament. În special, acesta:

a) include articolele11-21 din prezentul regulament prin trimitere la articolele respective;

b) include trimiteri la orice dispoziție obligatorie din dreptul intern;

c) desemnează un organism național competent pentru soluționarea litigiilor, astfel cum se prevede în prezentul regulament;

d) desemnează un organism național competent pentru adoptarea de măsuri disciplinare, astfel cum se prevede în prezentul regulament.”

21 Titlul II din RFA intitulat „Agent”, cuprinde articolele 4-10.

22 Articolul 4 din RFA, intitulat „Dispoziții generale”, prevede:

„1. O persoană fizică poate deveni agent după:

a) depunerea unei cereri de licență complete prin intermediul platformei;

b) îndeplinirea criteriilor de eligibilitate;

c) promovarea examenului FIFA;

d) achitarea unei cotizații anuale către FIFA.

2. Prin formularea unei cereri de licență, solicitantul acceptă să respecte prezentul regulament, precum și Statutul FIFA, Codul de etică al FIFA, Codul disciplinar al FIFA și [Regulamentul FIFA privind statutul și transferul jucătorilor («RSTJ»)], accesibile la adresa www.fifa.com.”

23 Articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA, intitulat „Criterii de eligibilitate”, prevede:

„1. Solicitantul trebuie:

a) la momentul depunerii cererii de licență (și după depunerea cererii, inclusiv după obținerea unei licențe, dacă este cazul):

[…]

ii) să nu fi fost niciodată condamnat în cadrul unei proceduri penale (sau acorduri conexe) privind criminalitatea organizată, traficul de droguri, corupția, spălarea banilor, evaziunea fiscală, frauda, manipularea meciurilor, delapidarea, escrocheria, încălcarea obligațiilor fiduciare, contrafacerea, abaterea profesională, violența sexuală, o infracțiune cu violență, hărțuirea, exploatarea sau traficul de copii sau adulți vulnerabili;

iii) să nu fi făcut niciodată obiectul unei suspendări de cel puțin doi ani, al unei excluderi sau al unei radieri impuse de o autoritate de reglementare sau de un organism sportiv de conducere pentru încălcarea normelor de etică sau de deontologie”.

24 Titlul III din RFA, intitulat „Exercitarea profesiei de agent”, cuprinde articolele 11-17.

25 Articolul 11 din RFA, intitulat „Dispoziții generale”, menționează la alineatele 1-3:

„1. Numai un agent poate presta servicii de intermediere.

2. Un agent trebuie să îndeplinească întotdeauna criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 5 din prezentul regulament.

3. Un agent își poate desfășura activitatea prin intermediul unei agenții. Cu excepția cazului în care este el însuși agent, un angajat sau [un] prestator care lucrează pentru agenție nu poate presta servicii de intermediere și nici nu poate intra în legătură cu un potențial client în vederea încheierii unui acord de reprezentare. Un agent rămâne pe deplin responsabil pentru activitățile

agenției sale, ale angajaților, prestatorilor și altor reprezentanți ai săi, în cazul în care aceștia ar încălca prezentul regulament.”

26 Articolul 12 din RFA, intitulat „Reprezentare”, prevede:

„[…]

3. O convenție de reprezentare încheiată între o persoană fizică și un agent nu poate depăși doi ani. Această durată poate fi prelungită doar prin încheierea unei noi convenții de reprezentare. Orice prevedere referitoare la reînnoirea automată sau orice prevedere care are ca scop prelungirea duratei de validitate a convenției de reprezentare peste durata maximă autorizată se consideră nulă și neavenită.

[…]

5. O convenție de reprezentare încheiată între o entitate cesionară sau o entitate cedentă și un agent nu are o durată maximă de validitate.

[…]

7. O convenție de reprezentare este valabilă numai dacă include cel puțin:

a) numele părților;

b) durata (dacă este cazul);

c) valoarea onorariului pentru servicii datorat agentului;

d) natura serviciilor de intermediere care urmează să fie prestate;

e) semnăturile părților.

8. Un agent poate presta servicii de intermediere sau alte servicii doar pentru o singură parte în cadrul unei tranzacții, cu excepția cazului menționat mai jos.

a) Dubla reprezentare autorizată: un agent poate presta servicii de intermediere sau alte servicii pentru o persoană fizică și o entitate cesionară în cadrul aceleiași tranzacții, cu condiția ca ambii clienți să își fi dat în prealabil acordul în scris.

9. Un agent nu poate presta servicii de intermediere sau alte servicii în cadrul aceleiași tranzacții pentru:

a) o entitate cedentă și o persoană fizică;

b) o entitate cedentă și o entitate cesionară; sau

c) toate părțile implicate în aceeași tranzacție.

10. Un agent și un agent asociat nu pot presta servicii de intermediere sau alte servicii pentru clienți diferiți în cadrul aceleiași tranzacții, cu excepția cazului menționat la alineatul 8 al acestui articol.

[…]

13. Orice clauză dintr-un acord de reprezentare care:

a) limitează capacitatea unei persoane fizice de a negocia și de a încheia în mod autonom un contract de muncă fără implicarea unui agent; și/sau

b) penalizează o persoană fizică în cazul în care aceasta negociază și/sau încheie în mod autonom un contract de muncă fără implicarea unui agent

este nulă și neavenită.

[…]”

27 Potrivit articolului 14 din RFA, intitulat „Onorariul pentru servicii – principii generale”:

„1. În cadrul unei convenții de reprezentare, un agent poate prevedea plata de către client a unui onorariu pentru servicii.

2. Plata onorariului pentru servicii datorat în temeiul convenției de reprezentare se efectuează exclusiv de către client agentului. Clientul nu poate recurge la serviciile unui terț pentru această plată și nici nu poate autoriza un terț să o efectueze.

3. Singura excepție de la principiul enunțat la paragraful 2 al acestui articol privește agentul care reprezintă o persoană fizică a cărei remunerație anuală negociată este mai mică sau egală cu 200 000 de dolari americani (USD) (sau echivalent), excluzând o eventuală plată condiționată. Dacă este cazul, o entitate cesionară poate conveni cu o persoană fizică să plătească onorariul pentru servicii datorat agentului acestei persoane fizice pentru tranzacția în cauză, în conformitate cu dispozițiile convenției de reprezentare. După caz, se aplică următoarele condiții:

a) plata onorariului pentru servicii efectuată în numele persoanei fizice de către entitatea cesionară nu are nicio incidență asupra obligației fiduciare a agentului față de persoana fizică. Acesta nu trebuie nici să creeze o dependență sau o relație de subordonare între agent și entitatea cesionară;

b) valoarea onorariului pentru servicii plătit în numele persoanei fizice de către entitatea cesionară nu poate depăși suma convenită în temeiul convenției de reprezentare dintre persoana fizică în cauză și agent;

c) entitatea cesionară nu poate deduce din remunerația persoanei fizice suma plătită pentru onorariul pentru servicii în temeiul paragrafului 3.

[…]

6. Plata onorariului pentru servicii se efectuează după încheierea perioadei relevante de înregistrare, în tranșe, la fiecare trei luni, pe durata contractului de muncă negociat.

7. Numai remunerația încasată efectiv de o persoană fizică este luată în considerare la plata onorariului pentru servicii, calculat *pro rata*.

[…]

10. În cazul în care un agent reprezintă o entitate cesionară și o persoană fizică în cadrul aceleiași tranzacții, în conformitate cu articolul 12 alineatul 8a din prezentul regulament (caz de dublă reprezentare autorizată), entitatea cesionară poate plăti până la jumătate din suma totală datorată cu titlu de onorariu pentru servicii.

[…]

12. Un agent nu are dreptul la un onorariu pentru servicii care nu este încă datorat în legătură cu un contract de muncă negociat în cazul în care:

a) persoana fizică este transferată la o altă entitate cesionară înainte de expirarea contractului de muncă negociat; sau

b) persoana fizică reziliază înainte de termen fără un motiv întemeiat contractul de muncă negociat, iar agentul reprezintă în continuare persoana fizică la momentul rezilierii.

[…]”

28 Articolul 15 din RFA, intitulat „Plafonarea onorariului pentru servicii”, prevede:

„1. Valoarea onorariului pentru servicii care poate fi plătit unui agent pentru serviciile de intermediere se calculează după cum urmează:

a) atunci când agentul reprezintă o persoană fizică sau o entitate cesionară: pe baza remunerației persoanei fizice;

b) atunci când agentul reprezintă o entitate cedentă: pe baza indemnizației de transfer pentru tranzacția în cauză.

2. Valoarea maximă a onorariului pentru servicii care poate fi plătit pentru serviciile de intermediere în cadrul unei tranzacții, indiferent de numărul agenților care furnizează servicii de intermediere unui anumit client, este următoarea:

| | Plafonarea onorariului pentru servicii | |
|---|---|---|
| Client | Remunerație anuală a persoanei fizice mai mică sau egală cu 200 000 USD (sau echivalent) | Remunerație anuală a persoanei fizice mai mare de 200.000 USD (sau echivalent) |
| Persoană fizică | 5 % din remunerația persoanei fizice | 3 % din remunerația persoanei fizice |
| Entitate cesionară | 5 % din remunerația persoanei fizice | 3 % din remunerația persoanei fizice |
| Entitate angajatoare și persoană fizică (caz de dublă reprezentare autorizată) | 10 % din remunerația persoanei fizice | 6 % din remunerația persoanei fizice |
| Entitate cedentă (indemnizație de transfer) | 10 % din indemnizația de transfer | |

Pentru a elimina orice îndoială, se aplică următoarele norme:

a) pentru stabilirea plafonului onorariului pentru servicii, calculul remunerației persoanei fizice nu poate lua în considerare nicio plată condiționată;

b) în cazul în care remunerația unei persoane fizice este mai mare de [200 000 USD] (sau echivalent), cuantumul care depășește anual această limită face obiectul unei plafonări a onorariului pentru servicii de 3 % în cazul în care agentul reprezintă o persoană fizică sau o entitate cesionară sau de 6 % în cazul în care acesta reprezintă atât o entitate cesionară, cât și o persoană fizică (caz [de] dublă reprezentare autorizată).

c) Calculul indemnizației de transfer nu poate include:
   i) nicio sumă plătită cu titlu de despăgubire pentru rezilierea contractului în temeiul articolului 17 sau al anexei 2 la RSTJ; nici
   ii) un comision la revânzare.

3. În cazul în care, în termen de 24 luni înainte sau după o tranzacție, un agent sau un agent asociat prestează alte servicii unui client implicat în tranzacția respectivă, se presupune, până la proba contrarie, că aceste alte servicii fac parte din serviciile de intermediere prestate în cadrul acestei tranzacții.

4. În cazul în care un agent și/sau un client nu este în măsură să răstoarne prezumția prevăzută la paragraful 3 din prezentul articol, se consideră că onorariile plătite pentru alte servicii fac parte din onorariul pentru servicii plătit pentru serviciile de intermediere prestate în cadrul tranzacției în discuție.”

29 Articolul 16 din RFA, intitulat „Drepturi și obligații”, prevede:

„1. Un agent poate:

[…]

b) să intre în legătură cu un client obligat față de un alt agent printr-o convenție exclusivă de reprezentare doar în cursul ultimelor două luni ale convenției în cauză;

c) să încheie o convenție de reprezentare cu un client obligat față de un alt agent printr-o convenție exclusivă de reprezentare doar în cursul ultimelor două luni ale convenției în cauză;

2. Un agent:

[…]

b) respectă statutele, regulamentele, orientările și deciziile organismelor competente ale FIFA, ale confederațiilor și ale asociațiilor membre;

[…]

f) achită o cotizație anuală la FIFA înainte de data limită specificată pe platformă, conform prevederilor articolelor 7 și 17 din prezentul regulament;

[…]

j) încarcă pe platformă:
   i) în termen de 14 de zile de la încheierea, modificarea sau rezilierea unei convenții de reprezentare: convenția de reprezentare relevantă și informațiile solicitate pe platformă;
   ii) în termen de 14 de zile de la încheiere: orice acord, altul decât o convenție de reprezentare, încheiat cu un client, inclusiv, dar fără a se limita la acestea, acordurile referitoare la alte servicii, precum și informațiile solicitate pe platformă;
   iii) în termen de 14 de zile de la plata onorariului pentru servicii: informațiile solicitate pe platformă;
   iv) în termen de 14 de zile de la plata unei indemnizații legate de un alt acord decât o convenție de reprezentare încheiat cu un client: informațiile solicitate pe platformă;
   v) în termen de 14 de zile de la eveniment: orice acord contractual sau de altă natură între agenți în vederea cooperării în cadrul prestării de servicii sau a împărțirii veniturilor sau a profiturilor generate de toate sau de o parte din serviciile lor de intermediere;
   vi) în termen de 14 de zile de la eveniment: orice informație care poate influența obligația de a îndeplini criteriile de eligibilitate;
   vii) în termen de 14 de zile de la eveniment: orice acord de soluționare amiabilă încheiat cu un client sau cu un alt agent;

k) în cazul în care își desfășoară activitatea prin intermediul unei agenții, încarcă pe platformă:
   i) în termen de 14 de zile de la prima tranzacție în care este implicată agenția: structura acționariatului, identitatea acționarilor, procentul din capital deținut și/sau identitatea beneficiarilor reali;
   ii) în termen de 14 de zile de la prima tranzacție în care este implicată agenția: numărul agenților care utilizează aceeași agenție pentru a-și desfășura activitatea și numele tuturor angajaților acesteia;
   iii) în termen de 30 de zile de la eveniment: orice modificare a informațiilor furnizate anterior cu privire la agenție.

3. Un agent nu va efectua și nu va încerca să efectueze următoarele acțiuni:

[…]

e) să accepte plata oricărei indemnizații de transfer sau remunerare a formării datorate în legătură cu transferul unui jucător de la un club la altul. Aceasta include, dar nu se limitează la drepturile descrise la articolul 18*ter* din RSTJ.

[…]

4. În ceea ce privește divulgarea și raportarea, un agent:

a) informează imediat clientul cu privire la orice ofertă scrisă (prin orice mijloc de comunicare) pe care a primit-o pentru clientul respectiv;

b) furnizează clientului, la cerere, o copie a convenției de reprezentare încheiate sau a oricărui alt acord scris în legătură cu alte servicii, o copie a contractului de muncă sau a oricărui alt document scris obținut în cadrul serviciilor de intermediere, precum și un calendar detaliat al plăților de orice fel efectuate către agent în cadrul unei tranzacții în care este implicat;

c) cooperează, la cerere, cu organismul competent al unei asociații membre, al unei confederații și/sau al FIFA cu privire la orice solicitare de informații de orice tip și sub orice formă.”

30 Titlul IV din RFA, intitulat „Drepturile și obligațiile clienților”, cuprinde doar articolul 18. Acesta din urmă, intitulat „Recurgerea la un agent”, indică:

„1. Clientul:

[…]

c) se asigură că un agent este într-adevăr titularul unei licențe emise de FIFA înainte de a semna o convenție de reprezentare cu acesta;

[…]

f) [dacă este vorba despre un club] încarcă în sistemul de corespondență a transferurilor al FIFA (TMS) în termen de 14 zile de la eveniment:
   i) informațiile solicitate în TMS la finalizarea fiecărei tranzacții sub forma unui transfer internațional în care este implicat clubul;
   ii) orice modificare sau reziliere a unei convenții de reprezentare relevante;
   iii) orice acord, altul decât o convenție de reprezentare, încheiat cu un agent, inclusiv, dar fără a se limita la acestea, acordurile referitoare la alte servicii, precum și informațiile solicitate în TMS;
   iv) informațiile solicitate în TMS ca urmare a plății unui onorariu legat de orice acord încheiat cu un alt agent, altul decât o convenție de reprezentare; și

g) raportează imediat FIFA, confederațiilor sau asociațiilor membre orice încălcare a prezentului regulament.

2. Clientul (sau oficialii acestuia, după caz) nu va efectua și nu va încerca să efectueze următoarele acțiuni:

[…]

e) să participe sau să contribuie, în mod direct sau indirect, la orice eludare a plafonului onorariului pentru servicii stabilit prin prezentul regulament.

[…]”

31 Titlul V din RFA, intitulat „Divulgare și publicare”, cuprinde doar articolul 19 din RFA, care, purtând același titlu precum titlul V, prevede:

„FIFA pune la dispoziție:

a) numele și datele de contact ale tuturor agenților;

b) clienții pe care îi reprezintă agenții, inclusiv caracterul exclusiv sau neexclusiv al reprezentării și data de expirare a convenției de reprezentare în cauză;

c) serviciile de intermediere prestate fiecărui client;

d) orice sancțiune pronunțată [în privința] agenților și a clienților;

e) detalii privind toate tranzacțiile în care sunt implicați agenți, inclusiv valoarea onorariilor pentru servicii plătite agenților.”

32 Titlul VI din RFA, intitulat „Litigiu”, cuprinde doar articolul 20. Acest articol, intitulat „Competență”, are următorul cuprins:

„1. Fără a aduce atingere dreptului unui agent sau al unui client de a solicita despăgubiri în fața unei instanțe de drept comun, camera agenților din cadrul Tribunalului pentru Fotbal al FIFA este competentă să soluționeze un litigiu în cazul în care:

a) acesta decurge dintr-o convenție de reprezentare la nivel internațional sau are legătură cu această convenție de reprezentare [a se vedea articolul 2 alineatul 2 din prezentul regulament];

b) se depune o cerere în acest sens în conformitate cu normele de procedură ale Tribunalului pentru Fotbal;

c) au trecut mai puțin de doi ani de la evenimentul care a dat naștere litigiului – respectarea acestui termen se examinează din oficiu în fiecare cauză.

2. Procedura detaliată de soluționare a litigiilor este prezentată în Regulamentul de procedură al Tribunalului pentru Fotbal.

3. Fără a aduce atingere dreptului unui agent sau al unui client de a solicita despăgubiri în fața unei instanțe de drept comun, organismul decizional desemnat în regulamentul național privind agenții al asociației membre în cauză are competența de a soluționa litigiile care decurg dintr-o

sau care au legătură cu o convenție de reprezentare care nu este de nivel internațional [a se vedea articolul 2 alineatul 3 din prezentul regulament]."

### *2. RSTJ*

33 Articolul 18*bis* din RSTJ, intitulat „Influența terților asupra cluburilor", în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„1. Niciun club nu poate semna un contract care să permită clubului advers (cluburilor adverse), și viceversa, sau unor terți să dobândească, în cadrul activității sau al transferurilor, capacitatea de a influența independența sau politica clubului sau performanțele echipelor acestuia.

2. Comisia de disciplină a FIFA poate impune sancțiuni cluburilor care nu respectă obligațiile prevăzute în prezentul articol."

34 Articolul 18*ter* din RSTJ, intitulat „Deținerea drepturilor economice ale jucătorilor de către terți", prevede la alineatul 1:

„Niciun club sau jucător nu poate semna un acord cu un terț care să îi dea dreptul acestuia, în parte sau în totalitate, la o indemnizație ce trebuie plătită în legătură cu viitorul transfer al unui jucător de la un club la un alt club sau să primească orice drept în legătură cu un transfer sau cu o indemnizație de transfer viitor (viitoare)."

### *3. Statutul FIFA*

35 Articolul 8 alineatul 3 din Statutul FIFA, intitulat „Comportamentul organismelor, oficialilor și al altor persoane", în versiunea aplicabilă litigiului principal, indică:

„Orice persoană sau organizație implicată în fotbal este obligată să respecte statutul și regulamentele FIFA, precum și principiile de fair-play."

36 Articolul 14 din Statutul FIFA, intitulat „Obligațiile asociațiilor membre", prevede:

„1. Asociațiile membre au următoarele obligații:

a) să respecte întotdeauna statutul, regulamentele, orientările și deciziile organelor FIFA, precum și pe cele ale Curții de Arbitraj Sportiv (CAS) pronunțate în apel în temeiul articolului 56 alineatul 1 din Statutul FIFA;

b) să participe la competițiile organizate de FIFA;

c) să plătească cotizațiile;

d) să se asigure că membrii lor respectă statutul, regulamentele, orientările și deciziile organelor FIFA;

e) să convoace periodic organismul legislativ și cel mai înalt for cel puțin o dată la doi ani;

f) să adopte statute conforme cu cerințele statutului standard al FIFA;

g) să înființeze o comisie a arbitrilor subordonată în mod direct asociației membre;

h) să respecte legile jocului;

i) să își conducă activitatea în mod independent și să se asigure că nici un terț nu intervine, în conformitate cu articolul 19 din prezentul statut;

j) să respecte toate celelalte obligații care decurg din prezentul statut și din alte regulamente.

2. Încălcarea de către o asociație membră a obligațiilor sale determină aplicarea sancțiunilor prevăzute de prezentul statut.

3. Încălcarea paragrafului 1 [litera i)] determină de asemenea aplicarea unor sancțiuni, chiar dacă ingerința terțului nu este imputabilă asociației membre în cauză. Asociațiile membre răspund față de FIFA pentru orice neglijență gravă sau abatere săvârșită cu intenție imputabilă membrilor organismelor lor."

37 Articolul 57 alineatul 1 din Statutul FIFA, intitulat „Competența CAS", prevede:

„Căile de atac împotriva deciziilor definitive adoptate de organismele FIFA, în special de autoritățile jurisdicționale, precum și împotriva deciziilor adoptate de federații, asociațiile membre sau ligi vor fi introduse la CAS în termen de 21 de zile de la primirea deciziei."

38 Potrivit articolului 58 alineatele 1 și 2 din Statutul FIFA, intitulat „Obligații referitoare la soluționarea litigiilor":

„1. Confederațiile, asociațiile membre și ligile sunt de acord să recunoască CAS ca autoritate jurisdicțională independentă. Acestea se obligă să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că membrii, jucătorii afiliați și oficialii lor respectă deciziile adoptate de CAS. Aceleași dispoziții se aplică agenților și agenților care organizează meciuri titulari ai unei licențe FIFA.

2. Recurgerea la instanțele de drept comun este interzisă, cu excepția cazului în care este prevăzută în mod expres în regulamentele FIFA. De asemenea, este interzisă recurgerea la instanțele de drept comun pentru toate tipurile de măsuri provizorii."

### *4. Codul disciplinar al FIFA*

39 Ediția din 2019 a Codului disciplinar al FIFA a fost adoptată de Consiliul FIFA în cadrul ședinței sale din 3 iunie 2019 de la Paris și a intrat în vigoare la 15 iulie 2019 (denumit în continuare „Codul disciplinar al FIFA"). El a fost înlocuit de la 1 februarie 2023 de ediția din 2023 a acestui cod.

40 Articolul 53 din Codul disciplinar al FIFA, intitulat „Competențe", prevede:

„1. Comisia de disciplină este competentă să sancționeze toate încălcările regulamentelor FIFA care nu intră în responsabilitatea altor organisme.

2. Comisia de disciplină este, în special, competentă în ceea ce privește:

a) sancționarea încălcărilor grave pe care oficialii de meci nu le-au observat;

b) corectarea unor erori evidente în deciziile disciplinare ale arbitrului;

c) prelungirea perioadei de suspendare a meciului care decurge în mod automat dintr-o eliminare;

d) emiterea unor sancțiuni suplimentare.”

### *5. Codul de etică al FIFA*

41 Articolul 4 din Codul de etică al FIFA, intitulat „Domeniul de aplicare al codului, ipoteze care nu sunt prevăzute, cutumă, doctrină și jurisprudență”, în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„1. Prezentul cod reglementează toate domeniile la care se referă textul sau spiritul dispozițiilor sale.

2. Pentru cazurile în care prezentul cod nu prevede norme de procedură și în cazul în care există îndoieli cu privire la interpretarea prezentului cod, comisia de etică decide conform cutumelor FIFA.

3. Pentru toate activitățile sale, comisia de etică se poate raporta la precedente și la principii deja stabilite de doctrină și de jurisprudența în domeniul sportului.”

42 Articolul 84 din Codul de etică al FIFA, intitulat „Curtea de Arbitraj Sportiv”, prevede:

„1. Deciziile camerei de judecată sunt definitive, sub rezerva unei acțiuni introduse la Curtea de Arbitraj Sportiv [CAS] în conformitate cu dispozițiile relevante din Statutul FIFA.

2. O asemenea decizie poate face de asemenea obiectul unei căi de atac la CAS din partea organului de anchetă.”

## II. Litigiul principal și întrebarea preliminară

43 Reclamanții din procedura principală sunt FT, agent de jucători de fotbal și vicepreședinte al organizației agenților de jucători „The Football Forum”, și RRC Sports, societate cu sediul în Germania, care desfășoară de asemenea activități de agent de jucători, al cărei director general este FT.

44 FIFA, pârâta din litigiul principal este o organizație-umbrelă care reunește numeroase federații internaționale și naționale. Aceasta numără printre membrii săi 211 asociații naționale, printre care Deutscher Fußball-Bund (care este federația germană de fotbal) (denumită în continuare „DFB”). În conformitate cu articolul 14 din Statutul FIFA, asociațiile membre sunt obligate să se angajeze, prin propriile statute, să respecte normele impuse de această federație și să recunoască deciziile adoptate de aceasta.

45 FIFA dispune de mai multe instituții și comisii. Printre acestea, Consiliul este organismul responsabil de strategie și de supraveghere, competent să adopte regulamente de aplicare generală.

46 Astfel, la 16 decembrie 2022, Consiliul FIFA a adoptat RFA, publicat la 6 ianuarie 2023, care stabilește condițiile-cadru aplicabile persoanelor care prestează servicii de intermediere în cadrul sistemului internațional de transferuri ale jucătorilor și antrenorilor instituit de această federație. În special, acest regulament stabilește norme care reglementează oferta și prestarea serviciilor de intermediere în beneficiul jucătorilor, antrenorilor, cluburilor și ligilor unice, precum și modalitățile de remunerare aferente acestor servicii.

47 Reclamanții din litigiul principal au sesizat Landgericht Mainz (Tribunalul Regional din Mainz, Germania), care este instanța de trimitere, cu o acțiune în încetare prin care au solicitat să se interzică FIFA să aplice mai multe dispoziții, în special ale RSTJ și ale RFA, pentru motivul că acestea ar încălca articolele 56, 101 și 102 TFUE, precum și RGPD.

48 În această privință, instanța de trimitere are îndoieli în ceea ce privește în special aspectul dacă excepția stabilită, în contextul articolului 101 TFUE, cu ocazia pronunțării Hotărârii din 19 februarie 2002, Wouters ș.a (C-309/99, EU:C:2002:98), și a Hotărârii din 18 iulie 2006, Meca-Medina și Majcen/Comisia (C-519/04 P, EU:C:2006:492), se aplică unor norme care, precum cele în discuție în litigiul principal, nu au un caracter pur sportiv sau dacă aceasta se aplică de asemenea unor norme care, deși au caracter economic, influențează, cel puțin indirect, componența echipelor cluburilor.

49 Mai precis, ea arată că nu este evident, pe de o parte, că obiectivele invocate de FIFA în susținerea normelor în cauză pot fi considerate drept legitime, din moment ce acestea nu ar privi în mod direct funcționarea competițiilor sportive ca atare, și, pe de altă parte, că aceste norme sunt necesare pentru realizarea unor asemenea obiective.

50 La un nivel mai general, instanța de trimitere ridică problema compatibilității cu articolele 56, 101 și 102 TFUE a treisprezece dintre normele cuprinse în RFA.

51 În sfârșit, instanța de trimitere ridică problema dacă, printre aceste norme, cele care prevăd prelucrarea datelor cu caracter personal sunt susceptibile să urmărească interese legitime în sensul articolului 6 alineatul (1) din RGPD și dacă acestea îndeplinesc cerințele care decurg din principiul proporționalității, condiție necesară pentru legalitatea unei astfel de prelucrări.

52 În aceste condiții, Landgericht Mainz (Tribunalul Regional din Mainz) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 101 [TFUE] (interzicerea înțelegerilor), articolul 102 TFUE (interdicția de a abuza de o poziție dominantă pe piață) și articolul 56 TFUE (libertatea de a presta servicii), precum și articolul 6 din [RGPD] trebuie interpretate în sensul că se opun [anumitor dispoziții ale] unei reglementări adoptate de o federație sportivă mondială (în speță: FIFA), de care aparțin 211 federații sportive naționale din ramura sportivă respectivă (în speță: fotbal), ale cărei dispoziții sunt, așadar, obligatorii cel puțin pentru majoritatea actorilor din ligile profesioniste naționale din ramura sportivă în cauză [în speță: asociațiile (prin care se înțelege și cluburile de fotbal care sunt organizate ca societăți de capital), jucătorii (care sunt membri ai asociației) și agenții de jucători], [și care urmăresc reglementarea activității agenților de jucători și a antrenorilor de fotbal]?”

## III. Cu privire la admisibilitatea întrebării preliminare

53 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că revine Curții însăși sarcina să analizeze condițiile în care este sesizată de instanța națională în scopul de a verifica propria competență sau admisibilitatea cererii cu care este sesizată (Hotărârea din 4 septembrie 2025, AW „T”, C-225/22, EU:C:2025:649, punctul 29 și jurisprudența citată).

54 În temeiul unei jurisprudențe constante, reflectată în prezent la articolul 94 literele (a) și (b) din Regulamentul de procedură al Curții, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și juridic în care se înscriu întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 59 și jurisprudența citată).

55 Or, în speță, cererea de decizie preliminară îndeplinește toate aceste cerințe, întrucât din elementele dosarului de care dispune Curtea reiese că interpretarea solicitată are legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, că problema ridicată nu este de natură ipotetică și că acest dosar conține elementele de fapt și de drept necesare pentru a permite Curții să răspundă în mod util la întrebarea adresată.

56 Într-adevăr, astfel cum arată guvernul elen, aceste elemente nu conțin o definiție exactă a pieței relevante și nici, *a fortiori*, o analiză a funcționării acesteia.

57 Cu toate acestea, împrejurarea că Curtea nu dispune de o prezentare exhaustivă a contextului economic și juridic în care se înscrie litigiul principal nu exclude totuși posibilitatea acesteia de a ajunge, pe baza informațiilor care i-au fost transmise de instanța de trimitere, la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă acesteia din urmă.

58 Or, din dosarul de care dispune Curtea reiese că RFA poate să influențeze piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști, precum și piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori, ultima având caracteristica de a fi o piață pluripartită, întrucât implică interacțiunea mai multor părți care urmăresc interese diferite, precum entitățile care angajează persoanele fizice vizate, cele care doresc să le recruteze, persoanele fizice vizate însele și, în sfârșit, după caz, agenții acestora.

59 În aceste condiții, Curtea apreciază că nu este necesar pentru a răspunde la întrebarea adresată de instanța de trimitere să se precizeze mai în detaliu limitele materiale sau geografice ale piețelor care pot fi vizate de RFA.

60 În ceea ce privește împrejurarea, evocată de guvernul elen, că elementele pe care le conține decizia de trimitere nu ar permite, în lipsa unei analize aprofundate, să se stabilească existența unei încălcări a dreptului Uniunii în domeniul concurenței, trebuie amintit că revine exclusiv instanței de trimitere sarcina de a se pronunța cu privire la temeinicia motivelor invocate de una dintre părțile din litigiul principal.

61 În schimb, trebuie arătat că instanța de trimitere se referă în întrebarea sa la articolul 53 alineatul 3 din Codul disciplinar al FIFA. Or, atunci când reproduce această dispoziție în cererea sa de decizie preliminară, instanța de trimitere face referire la ediția din 2019 a acestui cod, în care dispoziția menționată cuprinde doar două alineate. De altfel, atunci când reproduce aceeași dispoziție în cererea sa de decizie preliminară, instanța de trimitere menționează ea însăși aceste două alineate.

62 În consecință, întrebarea adresată de această instanță trebuie considerată admisibilă, mai puțin în măsura în care se referă la interpretarea articolelor 56, 101 și 102 TFUE, precum și a articolului 6 din RGPD în raport cu o normă precum cea prevăzută la articolul 53 alineatul 3 din Codul disciplinar al FIFA.

## IV. Cu privire la fond

63 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită Curții să interpreteze articolele 56, 101 și 102 TFUE, precum și articolul 6 din RGPD pentru a se pronunța cu privire la compatibilitatea cu aceste patru articole a unui ansamblu de norme adoptate de FIFA care reglementează exercitarea activității agenților de jucători și de antrenori de fotbal.

64 În special, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 56, 101 și 102 TFUE, precum și articolul 6 din RGPD se opun unor norme adoptate de o federație sportivă internațională, precum cele care figurează în RFA, care pot fi grupate, în funcție de obiectul și de scopul lor, în cinci categorii, și anume:

– cele care urmăresc să restrângă reprezentarea multiplă, și anume reprezentarea de către același agent atât a jucătorului sau a antrenorului, cât și a cluburilor sau a ligilor unice care cumpără și care vând;

– cele care vizează încadrarea remunerării agenților;

– cele referitoare la condițiile de obținere și de retragere a unei licențe FIFA;

– cele care vizează încadrarea posibilității agenților de a intra în contact cu noi jucători sau antrenori în vederea reprezentării și

– cele care organizează comunicarea anumitor informații FIFA, celorlalți agenți, cluburilor, ligilor unice, jucătorilor și antrenorilor.

65 În aceste condiții, Curtea apreciază că, pentru fiecare dintre aceste categorii de norme, este necesar să se procedeze, în primul rând, la interpretarea dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la dreptul concurenței și la libera prestare a serviciilor și, în al doilea rând, la interpretarea articolului 6 din RGPD.

### A. Cu privire la aplicarea dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la dreptul concurenței și la libera prestare a serviciilor

#### *1. Observații introductive*

66 Articolul 165 TFUE prevede la alineatul (1) al doilea paragraf TFUE că Uniunea contribuie la promovarea obiectivelor europene ale sportului, având în vedere totodată caracterul specific, structurile bazate pe voluntariat, precum și funcția socială și educativă a sportului. Pe de altă parte, alineatul (2) ultima liniuță al acestui articol 165 precizează că acțiunea Uniunii în acest domeniu urmărește să dezvolte dimensiunea europeană a sportului prin promovarea spiritului de echitate și de deschidere în competițiile sportive, precum și a cooperării între organizațiile cu responsabilități în domeniul sportului și prin protejarea integrității fizice și morale a sportivilor,

îndeosebi a celor mai tineri dintre aceștia. Rezultă că instituțiile competente ale Uniunii sunt obligate să ia în considerare aceste obiective atunci când adoptă, în temeiul acestei dispoziții și cu respectarea condițiilor pe care le prevede, acțiuni de încurajare sau recomandări în domeniul sportului.

67 În schimb, articolul 165 TFUE nu poate fi considerat ca fiind o normă specială ce ar exclude sportul de la aplicarea tuturor sau a unei părți din celelalte dispoziții ale dreptului primar al Uniunii care pot fi aplicate acestuia sau care ar impune să i se rezerve un tratament special în cadrul acestei aplicări (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 101, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 75).

68 În consecință, cu ocazia aplicării dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la dreptul concurenței sau la libera prestare a serviciilor, particularitățile sportului pot fi luate în considerare, dar numai în măsura în care astfel de particularități se dovedesc relevante, în cadrul și cu respectarea condițiilor de aplicare a fiecăreia dintre aceste dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 84 și jurisprudența citată).

69 Astfel, în cazul în care comportamentele sau normele urmăresc finalități economice sau privesc dimensiunea economică a unui sport, ele pot intra sub incidența dispozițiilor dreptului Uniunii aplicabile în prezența unei activități economice, printre care se numără articolele 56, 101 și 102 TFUE, chiar dacă aceste comportamente sau aceste norme au fost adoptate de o federație sportivă (Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 75 și jurisprudența citată).

70 Numai anumite norme specifice care, pe de o parte, au fost adoptate exclusiv din motive de ordin neeconomic și care, pe de altă parte, se referă la aspecte care privesc numai sportul ca atare trebuie considerate străine de orice activitate economică. Această situație se regăsește în special în cazul celor privind excluderea jucătorilor străini din compunerea echipelor care participă la competiții între echipele reprezentative ale țării lor sau privind stabilirea criteriilor de clasificare utilizate pentru selectarea sportivilor care participă la competiții cu titlu individual (Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 76, precum și Hotărârea din 9 iulie 2026, ROGON ș.a., C-428/23, EU:C:2026:563, punctul 22 și jurisprudența citată).

71 Cu excepția acestor situații foarte specifice, normele pe care le adoptă asociațiile sportive în vederea reglementării prestărilor de servicii ale unor operatori care desfășoară o activitate economică legată de practicarea profesională sau semiprofesională a unui sport sau care au o influență directă asupra unor astfel de prestări de servicii pot intra sub incidența dispozițiilor dreptului Uniunii aplicabile în prezența acestei activități, precum articolele 56, 101 și 102 TFUE (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 77 și jurisprudența citată).

72 În speță, RFA are ca obiect reglementarea anumitor activități ale agenților, care constau în esență în punerea în legătură, în schimbul unei remunerații, a unui jucător sau a unui antrenor cu o entitate stabilită într-un alt stat în vederea mutării, definitive sau temporare, acestui jucător sau a acestui antrenor, de la un club la altul, ceea ce reglementarea FIFA califică drept „transfer”. Or, în măsura în care aceste activități constituie o prestare de servicii furnizate cu titlu oneros și care privesc plasarea de jucători sau de antrenori de fotbal, ele trebuie considerate ca fiind de natură economică.

73 Pe de altă parte, instanța de trimitere observă că activitatea agenților poate influența în mod decisiv componența echipelor, continuitatea și forța lor sportivă. Or, având în vedere că componența echipelor constituie unul dintre parametrii esențiali ai competițiilor în cursul cărora se confruntă cluburile de fotbal profesionist și că aceste competiții dau naștere unei activități economice, reglementarea în discuție în litigiul principal trebuie considerată ca având incidență asupra condițiilor de exercitare a acestei activități economice, precum și asupra concurenței dintre cluburile de fotbal profesionist care o exercită (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 81).

74 Prin urmare, normele prevăzute de RFA nu se numără printre cele cărora li s-ar putea aplica excepția menționată la punctul 70 din prezenta hotărâre, cu privire la care Curtea a amintit în mod repetat că trebuie să rămână limitată la propriul obiect și că nu poate fi invocată pentru a exclude orice activitate sportivă din domeniul de aplicare al dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la dreptul economic al Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 79, precum și Hotărârea din 9 iulie 2026, ROGON ș.a., C-428/23, EU:C:2026:563, punctul 24 și jurisprudența citată).

75 În consecință, aceste norme pot intra în domeniul de aplicare al articolelor 56, 101 și 102 TFUE.

76 Or, pe de o parte, în ceea ce privește articolele 101 și 102 TFUE, chiar dacă fiecare dintre acestea urmăresc obiective distincte și au fiecare un domeniu de aplicare propriu, aceste articole se pot aplica concomitent atunci când sunt îndeplinite condițiile de aplicare a fiecăruia dintre ele (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 119).

77 Pe de altă parte, în măsura în care normele RFA vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa ar fi, în ceea ce privește aplicarea lor, independente unele de altele, eventuala incompatibilitate a uneia dintre ele cu dreptul Uniunii astfel cum, dacă este cazul, este constatată de această instanță nu determină, în sine, în mod necesar incompatibilitatea celorlalte.

78 Prin urmare, întrebarea preliminară trebuie examinată, în primul rând, în raport cu articolul 101 TFUE, în al doilea rând, cu articolul 102 TFUE și, în al treilea rând, cu articolul 56 TFUE.

### *2. În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor Tratatului FUE referitoare la dreptul concurenței*

79 De la bun început, trebuie arătat că fotbalul se caracterizează, printre alte particularități, prin împrejurarea că determină organizarea a numeroase competiții atât la nivel internațional, cât și la nivel european sau național, la care sunt chemate să participe foarte multe cluburi și foarte mulți jucători. În plus, acesta se caracterizează, asemenea anumitor alte sporturi, prin faptul că participarea la respectivele competiții este rezervată unor echipe care au obținut anumite rezultate sportive, desfășurarea competițiilor menționate întemeindu-se pe înfruntarea și eliminarea progresivă a echipelor participante. În consecință, el se bazează în esență pe meritul sportiv, care nu poate fi garantat decât dacă toate echipele în cauză se înfruntă în condiții normative și tehnice omogene, ce asigură o anumită egalitate de șanse (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 143).

80 Aceste diferite particularități permit să se considere că este legitim să se supună organizarea și desfășurarea unor asemenea competiții, atât la nivel internațional și european, cât și național, unor norme comune destinate să garanteze omogenitatea și coordonarea acestora în cadrul unui

calendar de ansamblu, precum și, în sens mai larg, să promoveze, în mod adecvat și efectiv, organizarea de competiții sportive întemeiate pe egalitatea de șanse și pe merit sportiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 144, și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctele 62-64).

81 Or, având în vedere că organizarea și desfășurarea unor astfel de competiții pot determina desfășurarea unor activități economice conexe, care pot exercita ele însele o influență asupra acestor competiții, nu se poate considera că este în mod necesar nelegitim ca o asociație precum FIFA să adopte norme menite să încadreze relațiile dintre, pe de o parte, membrii săi și cluburile asociate și, pe de altă parte, întreprinderile care pot avea un interes economic în ceea ce privește organizarea competițiilor respective.

82 Cu toate acestea, împrejurarea că poate fi legitim ca o confederație sau federație sportivă să adopte asemenea norme nu implică însă că fiecare dintre normele adoptate trebuie să fie considerată compatibilă cu dreptul Uniunii în domeniul concurenței. Astfel, este necesar, în plus, ca alegerile efectuate cu ocazia adoptării fiecăreia dintre aceste norme să respecte cerințele care decurg din acest drept.

### *a) Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 101 TFUE*

83 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că aplicarea articolului 101 alineatul (1) TFUE presupune existența unui comportament din partea mai multor „întreprinderi” sau, în caz contrar, din partea unei „asocieri de întreprinderi”.

84 Potrivit unei jurisprudențe constante, trebuie să se considere că acționează ca o „întreprindere”, în special în sensul acestui articol 101 alineatul (1) TFUE, orice entitate care exercită o activitate economică ce constă în oferirea de produse sau de servicii pe o anumită piață, independent de forma sa juridică, precum și de modul său de finanțare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, punctul 76), în timp ce în sfera noțiunii de „asociere de întreprinderi” intră un grup de mai multe entități care desfășoară o asemenea activitate.

85 În speță, deși RFA a fost adoptat exclusiv de FIFA, trebuie arătat că această federație include printre membrii săi asociații naționale de fotbal, care reunesc ele însele cluburi sau ligi unice care desfășoară activități economice ce constau în oferirea de produse sau de servicii pe diferite piețe, precum cele ale biletelor pentru competițiile sportive, sponsorizării sau merchandisingului.

86 Prin urmare, se poate considera că FIFA are calitatea de asociere de întreprinderi pe aceste piețe și pe piețele situate în amonte față de acestea, precum cele ale recrutării jucătorilor sau antrenorilor și ale serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști de la o entitate la alta.

87 În consecință, într-o situație precum cea avută în vedere de instanța de trimitere în întrebarea sa, trebuie să se considere că articolul 101 alineatul (1) TFUE se aplică FIFA întrucât aceasta poate fi calificată drept „asociere de întreprinderi” în sensul acestei dispoziții.

88 Acestea fiind precizate, trebuie amintit că, potrivit articolului 101 alineatul (1) TFUE, sunt incompatibile cu piața internă și interzise orice acorduri între întreprinderi, orice decizii ale asocierilor de întreprinderi și orice practici concertate care pot afecta comerțul dintre statele membre și care au ca obiect sau efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței interne.

89 Astfel cum reiese din modul de redactare a acestei dispoziții, aplicarea sa într-un anumit caz este supusă îndeplinirii mai multor condiții cumulative, și anume, în primul rând, să existe un acord între întreprinderi, o decizie a asocierilor de întreprinderi sau o practică concertată, în al doilea rând, ca acest acord, această decizie sau această practică să poată afecta comerțul dintre statele membre și, în al treilea rând, ca acest comportament să aibă ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței interne.

*1) Cu privire la existența unui acord, a unei decizii sau a unei practici concertate*

90 Conform articolului 101 alineatul (1) TFUE, comportamentul în cauză trebuie să constea într-un „acord”, o „practică concertată” sau o „decizie a unei asocieri de întreprinderi”, noțiuni care acoperă acțiuni care pot fi de diverse naturi și se pot prezenta sub diferite forme.

91 În special, Curtea a avut deja ocazia să constate că o decizie a unei asocieri de întreprinderi care constă în adoptarea sau punerea în aplicare a unei reglementări ce are incidență directă asupra condițiilor de exercitare a activității economice a întreprinderilor care sunt în mod direct sau indirect membre ale acestei asocieri poate constitui o astfel de „decizie a unei asocieri de întreprinderi”, în sensul acestei dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 118).

92 Or, astfel cum reiese din însăși formularea întrebării adresate de instanța de trimitere, tocmai în raport cu o asemenea decizie această instanță solicită Curții să se pronunțe cu privire la interpretarea articolului 101 alineatul (1) TFUE într-o situație în care o confederație sau o federație sportivă internațională a adoptat și a pus în aplicare un ansamblu de norme destinat să stabilească regimul juridic aplicabil tuturor agenților de jucători și de antrenori care doresc să reprezinte cluburi, ligi unice, antrenori sau jucători care fac parte din ecosistemul instituit de această federație.

93 Rezultă că, într-o asemenea situație, se poate considera că RFA și, în consecință, fiecare dintre normele cuprinse în acest regulament constituie o decizie a unei asocieri de întreprinderi în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE.

*2) Cu privire la afectarea comerțului dintre statele membre*

94 Aplicarea articolului 101 alineatul (1) TFUE impune, printre alte condiții, să se stabilească, cu un grad de probabilitate suficient, că un acord între întreprinderi, o decizie a unei asocieri de întreprinderi sau o practică concertată este susceptibilă să afecteze în mod semnificativ comerțul dintre statele membre prin exercitarea unei influențe directe sau indirecte și actuale sau potențiale asupra schimburilor comerciale, cu riscul de a împiedica realizarea sau funcționarea pieței interne, cu precizarea că o asemenea condiție poate fi considerată îndeplinită în prezența unor comportamente care acoperă întregul teritoriu al unui stat membru (Hotărârea din 21 decembrie 2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, punctul 43 și jurisprudența citată).

95 Or, în cauza principală, această condiție trebuie considerată ca fiind îndeplinită, având în vedere că reglementarea vizată de întrebarea preliminară este obligatorie, cel puțin în raport cu majoritatea acestora, pentru cluburile, ligile unice, jucătorii, antrenorii și agenții de jucători care își desfășoară activitatea în statele membre în toate cazurile în care există o convenție de reprezentare la nivel internațional sau o activitate legată de un transfer internațional sau de o tranzacție internațională, în conformitate cu articolul 2 din RFA.

*3) Cu privire la faptul că comportamentul în cauză trebuie să aibă ca „obiect” sau ca „efect” să aducă atingere concurenței*

96 Pentru a putea considera, într-un anumit caz, că un acord, o decizie a unei asocieri de întreprinderi sau o practică concertată intră sub incidența interdicției prevăzute la articolul 101 alineatul (1) TFUE, este necesar, în conformitate cu termenii înșiși ai acestei dispoziții, să se demonstreze fie că acest comportament are ca obiect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, fie că acest comportament are un asemenea efect (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 158 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 9 iulie 2026, ROGON ș.a., C-428/23, EU:C:2026:563, punctul 47).

97 În acest scop, trebuie să se procedeze, într-o primă etapă, la examinarea obiectului comportamentului în cauză. În ipoteza în care, la finalul unei asemenea examinări, acest comportament se dovedește a avea un obiect anticoncurențial, nu este necesar să se procedeze la examinarea efectului său asupra concurenței. Prin urmare, numai în ipoteza în care comportamentul menționat nu poate fi considerat ca având un astfel de obiect anticoncurențial este necesar să se procedeze, într-o a doua etapă, la examinarea acestui efect (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 159 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 37).

98 În această privință, examinarea care trebuie efectuată diferă după cum privește aspectul dacă comportamentul în cauză are ca „obiect” sau ca „efect” împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, fiecare dintre aceste două noțiuni fiind supusă unui regim juridic și probatoriu distinct (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 160).

99 În măsura în care un comportament poate avea numai în parte ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, această examinare nu trebuie să fie efectuată în mod necesar în raport cu acordul, cu decizia asocierii de întreprinderi sau cu practica concertată în ansamblul său. Examinarea menționată poate, în măsura în care una sau mai multe dispoziții, una sau mai multe măsuri sau unul sau mai multe aspecte ale acestui acord, ale acestei decizii sau ale acestei practici concertate sunt separabile, întrucât sunt, în sine, susceptibile să determine o restrângere a concurenței pe piața relevantă, să fie realizată în raport cu această dispoziție, cu această măsură sau cu acest aspect.

*i) Cu privire la noțiunea de „restrângere a concurenței prin obiect”*

100 Noțiunea de „obiect” anticoncurențial, deși nu constituie o excepție în raport cu noțiunea de „efect” anticoncurențial, trebuie totuși să fie interpretată în mod strict (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 161 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 38).

101 Prin urmare, această noțiune trebuie înțeleasă ca făcând trimitere exclusiv la anumite tipuri de coordonare între întreprinderi care indică un grad suficient de nocivitate pentru concurență pentru a se putea considera că o examinare a efectelor acestora nu este necesară. Astfel, anumite forme de coordonare între întreprinderi pot fi considerate, prin însăși natura lor, ca dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 162 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 39).

102 Pentru a determina, într-un caz dat, dacă anumite norme instituite printr-un acord între întreprinderi, o decizie a unei asocieri de întreprinderi sau o practică concertată fac parte dintr-o formă de coordonare care trebuie considerată, prin însăși natura sa, ca fiind dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței normale, trebuie să se examineze, în primul rând, cuprinsul acestor norme, în al doilea rând, contextul economic și juridic în care se înscriu și, în al treilea rând, scopurile pe care urmăresc să le atingă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 165, precum și Hotărârea din 26 februarie 2026, Cargolux Airlines/Comisia, C-401/22 P, EU:C:2026:132, punctul 172).

103 În această privință, mai întâi, examinarea conținutului normelor instituite prin acord, prin decizia sau prin practica în cauză presupune examinarea diferitelor aspecte ale acestora pentru a identifica tipul de coordonare pe care aceste norme îl stabilesc și, prin urmare, pentru a determina astfel dacă normele respective prezintă caracteristici care permit stabilirea unei legături între acestea și o formă de coordonare între întreprinderi care trebuie considerată, prin însăși natura sa, ca suficient de dăunătoare bunei funcționări a concurenței normale, situație care se regăsește în special în cazul în care orice coordonare care prezintă asemenea caracteristici este, tocmai din cauza acestora din urmă, de natură să conducă la condiții de concurență care nu ar corespunde condițiilor normale ale pieței relevante (a se vedea în acest sens, Hotărârea din 29 iulie 2024, Banco BPN/BIC Português ș.a., C-298/22, EU:C:2024:638, punctul 45, precum și jurisprudența citată).

104 În ceea ce privește, în continuare, contextul economic și juridic în care se înscriu normele în cauză, având în vedere că noțiunea de restrângere a concurenței prin „obiect” desemnează exclusiv acordurile, deciziile asocierilor de întreprinderi și practicile concertate care țin de o formă de coordonare care trebuie considerată, prin însăși natura sa, ca fiind dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței normale, nu este nicidecum necesar să se examineze și, cu atât mai puțin, să se demonstreze efectele normelor respective asupra concurenței, indiferent dacă sunt reale sau potențiale, negative sau pozitive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 166 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 131).

105 În schimb, trebuie să se ia în considerare natura produselor sau a serviciilor în cauză, precum și condițiile reale care caracterizează structura și funcționarea sectorului/sectoarelor sau a pieței/piețelor relevante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 166 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 131).

106 Astfel, este posibil ca numai atunci când sunt îndeplinite anumite condiții specifice să se poată reține că anumite forme de coordonare și, prin urmare, acordurile, deciziile asocierilor de întreprinderi și practicile concertate care fac parte din acestea sunt dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței. Așadar, examinarea contextului economic și juridic în care se înscriu aceste forme de coordonare trebuie să permită să se verifice că, atunci când o formă de acord, de decizie a unei asocieri de întreprinderi sau de practică concertată este, prin însăși natura sa, nocivă pentru concurență numai în anumite împrejurări care țin în special de natura bunurilor sau a serviciilor în cauză, de condițiile reale de funcționare a pieței și de structura acesteia, aceste împrejurări sunt prezente (a se vedea, în acest sens, hotărârea din 29 iulie 2024, Banco BPN/BIC Português ș.a., C-298/22, EU:C:2024:638, punctul 48, precum și Hotărârea din 9 iulie 2026, ROGON ș.a., C-428/23, EU:C:2026:563, punctul 52).

107 În sfârșit, în ceea ce privește scopurile urmărite de coordonarea în cauză, a căror examinare se limitează la ceea ce este necesar pentru a concluziona în sensul existenței unei restrângeri a concurenței prin „obiect”, trebuie, potrivit unei jurisprudențe constante, să se determine scopurile „obiective” pe care aceasta urmărește să le atingă în privința concurenței (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 167 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 132).

108 Astfel de scopuri „obiective” corespund, din punct de vedere concurențial, finalității intrinseci a practicii în cauză.

109 În schimb, împrejurarea că întreprinderile implicate au acționat fără a avea intenția subiectivă de a împiedica, de a restrânge sau de a denatura concurența sau faptul că au urmărit anumite obiective legitime nu sunt determinante în vederea aplicării articolului 101 alineatul (1) TFUE (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 167 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 50).

110 În orice caz, examinarea efectuată în acest scop trebuie să evidențieze motivele exacte care justifică să se considere că acordul între întreprinderi, decizia asocierii de întreprinderi sau practica concertată are ca obiect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, International Skating Union/Comisia, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, punctul 108; Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 168, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 51).

111 În ceea ce privește litigiul principal, trebuie amintit că, în cadrul procedurii trimiterii preliminare prevăzute la articolul 267 TFUE, Curtea nu este abilitată să aplice normele dreptului Uniunii la o speță determinată, pe care, de altfel, nu o cunoaște decât într-o măsură limitată la elementele care rezultă din dosarul de care dispune, ci numai să se pronunțe cu privire la interpretarea acestor

norme (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” ș.a., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 201, precum și jurisprudența citată).

112 Prin urmare, revine exclusiv instanței de trimitere sarcina de a aprecia, în raport cu ansamblul elementelor de fapt și de drept de care dispune, dacă anumite dispoziții ale RFA sunt susceptibile să determine pe piața relevantă o restrângere a concurenței prin „obiect”.

113 Cu toate acestea, pentru a furniza acestei instanțe un răspuns util, Curtea poate lua în considerare anumite elemente extrase din dosarul cauzei principale de care dispune, precum și observațiile scrise care i-au fost prezentate, pentru a aduce precizări cu privire la interpretarea care trebuie dată articolului 101 alineatul (1) TFUE în raport cu aceste elemente și observații (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 iulie 2025, INTERZERO ș.a., C-254/23, EU:C:2025:569, punctul 124).

*ii) Cu privire la posibilitatea de a califica drept restrângere a concurenței prin „obiect” norme asemenea celor vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa*

– *Cu privire la normele care restrâng reprezentarea multiplă*

114 În întrebarea sa, instanța de trimitere se referă la norme, precum cele prevăzute la articolul 12 alineatele 8-10 din RFA, care prevăd că același agent sau mai mulți agenți „asociați”, respectiv directori, asociați, acționari sau angajați ai aceleiași agenții sau persoane care au o legătură de rudenie sau care au încheiat un acord în vederea cooperării, nu pot reprezenta simultan două sau trei dintre părțile implicate în transferul unui jucător sau al unui antrenor de la o entitate la alta, și anume jucătorul sau antrenorul, entitatea cesionară și cea cedentă. Cu toate acestea, articolul 12 alineatul 8 din RFA prevede o excepție care permite reprezentarea comună a jucătorului sau a antrenorului și a entității cesionare, cu condiția ca ambele părți să își fi dat consimțământul în mod expres pentru această reprezentare comună.

115 În această privință, pe de o parte, este necesar să se arate că norme precum cele prevăzute la articolul 12 alineatele 8-10 din RFA sunt, desigur, de natură să reducă intensitatea concurenței pe diferitele segmente ale pieței serviciilor de intermediere care intervin în transferurile internaționale de jucători sau de antrenori profesioniști de la o entitate la alta, prin faptul că interzic agenților deja angajați de o parte să își furnizeze serviciile în beneficiul uneia dintre celelalte părți la aceeași tranzacție, sub rezerva excepției prevăzute la articolul 12 alineatul 8 din RFA. Această caracteristică însă nu poate, singură, să conducă la concluzia că un comportament care ține de o asemenea formă de coordonare prezintă, prin însăși natura sa, un grad suficient de nocivitate pentru concurență decât în măsura în care, având în vedere contextul în care se înscrie o asemenea formă de coordonare, piața relevantă se caracterizează printr-un grad ridicat de concentrare, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

116 Pe de altă parte, deși norme precum cele prevăzute la articolul 12 alineatele 8-10 din RFA, prin faptul că impun agenților să reprezinte doar una dintre părțile în cauză și, cu titlu excepțional, jucătorii sau antrenorii și entitatea cesionară, sunt de natură să restrângă libertatea de acțiune economică a agenților, o asemenea împrejurare nu implică în mod necesar că aceste norme țin de o formă de coordonare care trebuie considerată, prin însăși natura sa, ca fiind dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței normale.

117 Astfel, trebuie amintit că normele Uniunii în materie de practici anticoncurențiale nu au în mod direct ca obiect să asigure operatorilor economici libera desfășurare a activității lor comerciale. Ele urmăresc, în schimb, să garanteze, înainte de toate, că, pe o anumită piață, întreprinderile nu denaturează concurența atât în detrimentul întreprinderilor, cât și al consumatorilor și, în sens mai larg, al bunăstării popoarelor Uniunii, în conformitate cu obiectivele urmărite de Uniune, astfel cum sunt prevăzute la articolul 3 alineatele (1) și (3) TUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2022, Servizio Elettrico Nazionale ș.a., C-377/20, EU:C:2022:379, punctul 41).

118 În măsura în care, în consecință, nu reiese, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere, că norme adoptate de o asociere de întreprinderi, precum cele prevăzute la articolul 12 alineatele 8-10 din RFA, indică în sine un grad suficient de nocivitate pentru concurență, trebuie să se considere că aceste norme nu par să constituie o restrângere a concurenței prin „obiect”.

*– Cu privire la normele referitoare la remunerația la care are dreptul un agent pentru recrutarea unui jucător sau a unui antrenor*

119 În întrebarea sa, instanța de trimitere vizează șapte norme distincte stabilite de RFA cu privire la remunerația agenților, care trebuie, prin urmare, să fie examinate succesiv.

120 În ceea ce privește, în primul rând, o normă precum cea prevăzută la articolul 15 alineatul 2 din RFA, care stabilește un plafon al remunerației agenților calculat ca procent din valoarea transferului sau al remunerației anuale a jucătorului sau a antrenorului, rezultă, într-adevăr, din jurisprudența Curții, că anumite comportamente coluzive, precum cele care conduc la stabilirea orizontală a prețurilor, sunt, prin însăși natura lor, dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței pe piața relevantă și în special pentru determinarea liberă a prețului, a cantității sau a calității produselor și serviciilor (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 18 ianuarie 2024, Lietuvos notarų rūmai ș.a., C-128/21, EU:C:2024:49, punctele 93 și 94).

121 Însă, astfel cum a subliniat în esență domnul avocat general la punctele 56 și 57 din concluzii, nu reiese din jurisprudență că ar fi necesar să se considere că stabilirea unui preț maxim precum cel în discuție în litigiul principal este, prin natura sa, în mod necesar susceptibilă să denatureze concurența.

122 În plus, având în vedere dosarul de care dispune Curtea și fără a aduce atingere examinării aprofundate care trebuie efectuată de instanța de trimitere, nu reiese că o normă precum cea prevăzută la articolul 15 alineatul 2 din RFA, care instituie un plafon al remunerației, este suficient de nocivă din perspectiva impactului său asupra tendinței întreprinderilor vizate de a furniza serviciile în cauză sau asupra calității acestora, pentru a exclude o examinare a efectelor sale. Astfel, având în vedere că o asemenea normă nu stabilește un plafon fix al remunerației, ci prevede o limită relativă, deoarece aceasta este proporțională, după caz, fie cu remunerația pe care jucătorul sau antrenorul o va încasa, în cazul în care agentul reprezintă această persoană sau entitatea cesionară, fie cu indemnizația plătită de entitatea cesionară entității cedente, în cazul în care agentul o reprezintă pe aceasta din urmă, nu rezultă că această normă este susceptibilă să împiedice agenții să amortizeze eforturile pe care le depun, în special pentru a îmbunătăți calitatea serviciilor pe care le furnizează prin obținerea unei remunerații mai ridicate și nici că aceasta este de natură să îi descurajeze să își propună serviciile pe piața în cauză.

123 Pe de altă parte, trebuie precizat că o normă precum cea prevăzută la articolul 15 alineatul 2 din RFA nu poate fi calificată drept restrângere a concurenței prin „obiect”, în sensul articolului 101 TFUE, în privința agenților care reprezintă entitățile cesionare sau cedente, pe baza simplului fapt că plafonul remunerației pe care îl prevede se calculează pentru acești agenți ca procent din indemnizația de „transfer”.

124 În ceea ce privește, în al doilea rând, o normă care interzice terților să plătească remunerațiile datorate în temeiul contractului de reprezentare în numele partenerilor contractuali ai agentului de jucători și de antrenori și care nu se aplică agenților care reprezintă o persoană a cărei remunerație anuală negociată este mai mică sau egală cu 200 000 USD (188 341,65 euro la data adoptării RFA) sau echivalent, precum cea prevăzută la articolul 14 alineatele 2 și 3 din RFA, reiese că această normă limitează doar utilizarea anumitor aranjamente financiare pentru remunerarea unui agent, fără a împiedica însă agenții sau clienții acestora să concureze în funcție de unul dintre parametrii decisivi în raport cu care se stabilește concurența, precum prețul sau calitatea serviciilor oferite. Prin urmare, o asemenea normă nu pare să prezinte, în privința concurenței, un grad de nocivitate suficient pentru a fi calificată drept restrângere a concurenței prin „obiect”, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere.

125 Situația este aceeași, în ceea ce privește, în al treilea rând, o normă precum cea prevăzută la articolul 15 alineatele 3 și 4 din RFA, care stabilește o prezumție potrivit căreia celelalte servicii pe care un agent sau pe care un alt agent asociat cu primul le prestează într-un interval de 24 de luni înainte sau după prestarea serviciilor sale de intermediere trebuie considerate ca făcând parte din aceste servicii de intermediere și că, prin urmare, atunci când un agent și/sau un client nu este în măsură să răstoarne această prezumție, remunerațiile plătite pentru aceste alte servicii sunt considerate ca făcând parte din remunerația aferentă serviciului de intermediere. Astfel, nu se poate considera că o asemenea normă, mai mult decât cea menționată la punctul anterior din prezenta hotărâre, are ca obiect restrângerea concurenței pe piața relevantă.

126 În ceea ce privește, în al patrulea rând, o normă precum cea prevăzută la articolul 15 alineatul 1 din RFA, care interzice agenților să convină asupra remunerației lor altfel decât exclusiv pe baza remunerației persoanei transferate sau a valorii transferului, precum și, în al cincilea rând, o normă precum cea prevăzută la articolul 16 alineatul 3 litera e) din acest regulament coroborat cu articolul 18*ter* din RSTJ, care interzice agenților să încaseze pentru transferul unei persoane remunerații sau componente ale unei remunerații sau să plătească unor agenți remunerații sau componente ale unei remunerații a cărei bază de calcul depinde de viitoarea indemnizație de transfer pe care entitatea cesionară o va primi pentru un transfer ulterior al unui jucător sau al unui antrenor, trebuie să se constate că asemenea norme nu afectează cuantumul acestei remunerații, ci numai modalitățile de calcul sau de plată ale acesteia.

127 Or, deși astfel de norme pot limita posibilitatea agenților vizați de a concura între ei propunând clienților lor modalități alternative de calcul sau de plată a remunerației, nu rezultă totuși că acestea împiedică exercitarea unei concurențe prin prețuri. În plus, din moment ce sunt *a priori* aplicabile fără distincție, la prima vedere, aceste norme nu par nici de natură să favorizeze anumiți agenți sau clienții lor.

128 În consecință, nu se poate considera justificată clasificarea normelor care prezintă asemenea caracteristici printre formele de coordonare între întreprinderi care trebuie considerate, prin însăși natura lor, ca prezentând un grad suficient de nocivitate pentru concurență, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere.

129 În ceea ce privește, în al șaselea rând, o normă precum cea prevăzută la articolul 14 alineatul 10 din RFA, care interzice cluburilor sau ligilor unice, atunci când un agent de jucători și de antrenori intervine atât pentru entitatea cesionară, cât și pentru o persoană fizică, să plătească mai mult de 50 % din remunerația totală datorată de această persoană fizică și de entitatea menționată pentru serviciile agentului, trebuie amintit că această normă, care nu privește calculul onorariului care trebuie plătit unui agent, ci stabilirea persoanei care poate fi obligată la plata unui asemenea onorariu, se aplică numai în ipoteza derogatorie, menționată la articolul 12 alineatul 8 din RFA, în care entitatea cesionară și persoana fizică și-au dat consimțământul explicit pentru această dublă reprezentare, ceea ce limitează nocivitatea sa potențială pentru concurență.

130 De altfel, o asemenea normă este susceptibilă să prevină apariția unor comportamente coluzive de natură să denatureze jocul cererii și ofertei și, prin aceasta, să producă consecințe favorabile concurenței, astfel încât nu se poate considera că ea indică, în sine, un grad suficient de nocivitate pentru concurență pentru a se putea considera că nu este necesară o examinare a efectelor sale.

131 De asemenea, în ceea ce privește, în al șaptelea rând, o normă precum cea prevăzută la articolul 14 alineatul 7 din RFA, care dispune că cuantumul onorariului pentru servicii, calculat ca procent, trebuie stabilit pe baza salariului plătit efectiv persoanei fizice, calculat proporțional, trebuie constatat că, pe lângă faptul că o asemenea normă nu împiedică concurența prin prețuri sau în funcție de unul dintre ceilalți parametri decisivi în raport cu care se stabilește concurența, nu reiese că aceasta este suficient de nocivă pentru concurența pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști de la o entitate la alta. Dimpotrivă, această normă pare de natură să favorizeze concurența pe piața forței de muncă pentru aceste persoane, în măsura în care stimulează agenții să depună eforturi pentru a asigura plata efectivă a remunerației pentru clienții lor.

132 Cu toate acestea, trebuie arătat că, în ceea ce privește această ultimă normă, instanța de trimitere se referă de asemenea la articolul 14 alineatul 12 din RFA, care, în realitate, prevede o normă distinctă, potrivit căreia un agent de jucători sau de antrenori de fotbal nu are dreptul să încaseze un onorariu pentru servicii care nu este încă „datorat” în temeiul unui contract de muncă negociat, atunci când persoana este transferată către o altă entitate cesionară înainte de expirarea contractului respectiv sau atunci când persoana reziliază anticipat fără un motiv întemeiat contractul său de muncă negociat, deși agentul reprezintă încă persoana la momentul acestei rezilieri.

133 Or, dacă termenul „datorat”, prevăzut la articolul 14 alineatul 12 din RFA, ar fi interpretat, având în vedere contextul în care este utilizat, ca însemnând „scadent” sau „exigibil”, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, ar rezulta că expresia „care nu este încă datorat” ar trebui înțeleasă în sensul că se raportează la onorariul la care agentul are dreptul ca urmare a transferului anterior al persoanei în cauză la entitatea cu care încheiase un contract înainte ca acesta să fie reziliat.

134 O asemenea interpretare a termenului „datorat” ar avea drept consecință faptul că un agent care a participat la un prim transfer ar pierde o parte din remunerația care îi era datorată în temeiul acestui transfer dacă, în conformitate cu articolul 14 alineatul 12 litera a) din acest regulament, persoana astfel transferată ar fi transferată din nou înainte de expirarea noului său contract de muncă sau dacă, în temeiul articolului 14 alineatul 12 litera b) din regulamentul menționat, această persoană ar rezilia anticipat fără un motiv întemeiat contractul său de muncă negociat, deși agentul o reprezintă încă la momentul acestei rezilieri.

135 Desigur, procedând astfel, o asemenea normă ar fi de natură să neutralizeze stimulentul pe care l-ar avea în caz contrar agenții care au reprezentat o persoană în cadrul unei prime tranzacții de a-i încuraja pe clienții lor să își rezilieze cât mai repede posibil contractul pentru a primi un nou onorariu sau chiar de a-i stimula să încheie contracte pentru o perioadă relativ scurtă pentru a primi cât mai des posibil un onorariu, ceea ce ar putea contribui la consolidarea concurenței pe piața forței de muncă pentru aceste persoane.

136 Cu toate acestea, în măsura în care articolul 14 alineatul 12 litera a) din RFA prevede, pentru situația pe care o vizează, ca unică condiție de aplicare ca persoana să fi fost transferată la o altă entitate cesionară înainte de expirarea contractului de muncă negociat, o asemenea normă ar implica faptul că agenții care au participat la primul transfer al persoanei, dar care au încetat între timp să o reprezinte, ar fi privați în mod automat de o parte din onorariul lor dacă persoana ar fi transferată la o altă entitate, chiar dacă ei nu ar fi avut niciun rol în acest nou transfer.

137 Dat fiind că o asemenea privare de remunerație ar prezenta, prin urmare, un caracter arbitrar, în conformitate cu abordarea adoptată de Curte în Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA (C-650/22, EU:C:2024:824), trebuie să se considere că o asemenea normă ține de o formă de coordonare care, prin însăși natura sa, este dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței normale.

138 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că, în ceea ce privește norme privind remunerația agenților prevăzute în RFA la care se referă instanța de trimitere, cu excepția unei norme care, precum cea care ar putea fi dedusă din articolul 14 alineatul 12 litera a) din acest regulament, ar priva, în caz de transfer al unei persoane la o nouă entitate, agenții care au participat la transferul său anterior, dar care au încetat între timp să o reprezinte, de remunerația care le-ar fi fost datorată pentru acest transfer anterior, aceste norme nu țin de formele de coordonare între întreprinderi, care, prin însăși natura lor, ar fi dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței normale, astfel încât rămâne necesară o examinare a efectelor lor.

– *Cu privire la normele referitoare la licența de agent*

139 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că întrebările instanței de trimitere nu privesc cerința, ca atare, de a deține o licență eliberată de FIFA pentru exercitarea activității de agent de jucători, de antrenori, de cluburi sau de ligă unică în cadrul recrutării jucătorilor sau a antrenorilor, ci privesc anumite modalități referitoare la obținerea și la menținerea unei astfel de licențe.

140 Pentru a stabili dacă asemenea norme constituie o restrângere a concurenței prin „obiect”, trebuie să se examineze dacă acestea pot să fie legate de o formă de coordonare care, prin însăși natura sa, indică un grad suficient de nocivitate pentru concurență, astfel încât nu ar fi necesară o examinare a efectelor lor.

141 În speță, dintre diferitele norme prevăzute de RFA sau de alte texte ale FIFA care reglementează condițiile de obținere și de menținere a licenței FIFA, instanța de trimitere nu vizează decât două grupuri de norme.

142 Primul grup cuprinde norme, precum cele prevăzute la articolul 4 alineatul 2, la articolul 16 alineatul 2 litera b) și la articolul 20 din RFA, coroborate cu articolul 8 alineatul 3, cu articolul 57 alineatul 1 și cu articolul 58 alineatele 1 și 2 din Statutul FIFA, precum și la articolul 4 alineatul 2 și la articolul 84 din Codul de etică al FIFA, care supun obținerea și menținerea unei licențe FIFA

condiției ca solicitanții și titularii unei astfel de licențe să respecte, pe de o parte, normele FIFA, precum și, în mod implicit, dreptul elvețian și, pe de altă parte, competența acestei federații, a federațiilor membre, precum și a CAS, al cărei sediu este situat în Elveția.

143 În această privință, este suficient să se arate că simplul fapt de a impune tuturor operatorilor economici care doresc să intervină în transferuri care țin de ecosistemul FIFA să se supună normelor acestei federații sportive internaționale și în subsidiar dreptului țării terțe în care se află sediul acestei federații, precum și competenței acesteia, a confederațiilor și a federațiilor membre sau a unei anumite instanțe arbitrale nu poate fi considerat, ca atare, ca fiind de natură să caracterizeze existența unei restrângeri a concurenței prin „obiect”.

144 Astfel, numai în ipoteza în care s-ar stabili că normele materiale ale FIFA sau cele prevăzute de dreptul elvețian declarate aplicabile se dovedesc, prin însăși natura lor, dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței normale, norme precum cele prevăzute la articolul 4 alineatul 2, la articolul 16 alineatul 2 litera b) și la articolul 20 din RFA, coroborate cu articolul 8 alineatul 3, cu articolul 57 alineatul 1 și cu articolul 58 alineatele 1 și 2 din Statutul FIFA, precum și la articolul 4 alineatul 2 și cu articolul 84 din Codul de etică al FIFA ar putea, ca atare, să fie calificate drept restrângeri ale concurenței prin „obiect”.

145 În cauza principală, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă aceasta este situația, în măsura în care reclamanții din litigiul principal au ridicat o astfel de obiecție.

146 Al doilea grup de norme vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa cuprinde normele prevăzute la articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA, care impun ca, pentru obținerea unei licențe FIFA, solicitanții să nu fi fost niciodată găsiți vinovați, în urma unei proceduri penale, de una dintre infracțiunile enumerate și nici să nu fi făcut obiectul unei suspendări de cel puțin doi ani, al unei excluderi sau al unei radieri pronunțate de o autoritate de reglementare sau de un organism sportiv de conducere ca urmare a unei încălcări a normelor etice sau deontologice.

147 În această privință, este adevărat că un asemenea grup de norme condiționează accesul la activitatea în cauză de considerații străine de orice efort care poate fi mobilizat și de orice resursă care poate fi utilizată de solicitantul în cauză.

148 Cu toate acestea, nu se poate considera că normele prevăzute la articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA instituie o restrângere a concurenței prin „obiect”. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 101 din prezenta hotărâre, numai acordurile între întreprinderi, deciziile asocierilor de întreprinderi sau practicile concertate care țin de o formă de coordonare suficient de nocivă pentru buna funcționare a pieței relevante pot fi considerate ca reprezentând o asemenea restricție.

149 Or, nu reiese că faptul de a impune tuturor solicitanților să nu fi fost niciodată găsiți vinovați în urma unei proceduri penale și nici să nu fi făcut niciodată, în esență, obiectul unei sancțiuni profesionale sau sportive este de natură să împiedice accesul unui număr semnificativ de persoane la piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști de la o entitate la alta.

150 Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât, sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere, cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA sunt susceptibile să fie aplicate în mod transparent, obiectiv și nediscriminatoriu (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 177).

151 În consecință, nu se poate considera că o normă precum cea prevăzută la articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA, care supune eliberarea unei licențe FIFA condiției ca solicitantul să nu fi făcut obiectul anumitor condamnări penale sau al anumitor sancțiuni sportive, instituie o restrângere a concurenței prin „obiect”.

– *Cu privire la normele referitoare la „intrarea în legătură”*

152 De la bun început, trebuie arătat că, deși instanța de trimitere se referă la norme, precum cele prevăzute la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA, în măsura în care interzic agenților de jucători să intre în legătură sau să încheie un contract de reprezentare cu un client deja legat printr-un contract de reprezentare exclusivă cu un alt agent, din modul de redactare a acestor dispoziții reiese că ele nu interzic în mod absolut agenților să intre în legătură cu un asemenea client sau să încheie un asemenea contract. Astfel, pe de o parte, acestea limitează la o perioadă de două luni înainte de expirarea contractului de reprezentare exclusivă perioada în care acești agenți pot intra în legătură cu un client care este legat printr-un asemenea contract și, pe de altă parte, le interzic să încheie un contract cu un asemenea client în afara acestei perioade de două luni.

153 Or, în această privință, nu este exclus ca obligația impusă tuturor agenților care doresc să încheie un contract de reprezentare exclusivă cu un club, o ligă unică, un antrenor sau un jucător de a negocia încheierea unui astfel de contract în aceeași perioadă să poată favoriza o mai bună comparabilitate a ofertelor și, prin urmare, să conducă la stabilirea unui preț care să reflecte mai fidel jocul cererii și al ofertei pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști.

154 Desigur, în același timp, norme precum cele prevăzute la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA sunt de natură să consolideze stabilitatea contractelor, respectiv efectivitatea duratei contractelor de reprezentare exclusivă deja încheiate. Cu toate acestea, în măsura în care durata unui contract de reprezentare exclusivă nu este vădit excesivă, nu se poate considera că asemenea norme țin, prin ele însele, de o formă de coordonare între întreprinderi care indică, prin însăși natura sa, un grad suficient de nocivitate pentru concurență.

155 Astfel, deși orice contract care implică o anumită durată este de natură să împiedice o ajustare optimă a cererii și a ofertei, această împrejurare trebuie să fie evaluată comparativ cu nevoia de predictibilitate cu care se confruntă orice operator economic pentru a-și organiza activitatea.

156 În speță, din modul de redactare a articolului 12 alineatul 3 din RFA reiese că un contract de reprezentare încheiat între o persoană fizică și un agent nu poate depăși doi ani, în timp ce, în ceea ce privește un contract de reprezentare încheiat între o entitate cesionară sau o entitate cedentă și un agent, articolul 12 alineatul 5 din acest regulament nu prevede nicio durată maximă de validitate.

157 Cu toate acestea, în măsura în care dispozițiile menționate nu impun, în schimb, ca aceste contracte să aibă o durată minimă, trebuie să se constate că impactul asupra concurenței al unor norme care, precum cele vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, limitează perioada în care agenții pot să intre în legătură cu un client și să încheie cu acesta din urmă un nou contract depinde de practica existentă pe piața relevantă în ceea ce privește durata acestor contracte, precum și de caracteristicile proprii acestei piețe. Prin urmare, aprecierea impactului unor norme de această natură presupune, în principiu, o examinare a efectelor lor.

158 În schimb, trebuie arătat că normele prevăzute la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA se aplică numai agenților cu care jucătorul, antrenorul, liga unică sau clubul în cauză nu a încheiat deja un contract de reprezentare. În ceea ce privește agenții care au încheiat deja un contract de reprezentare exclusivă, aceștia nu sunt obligați să aștepte perioada de două luni care precedă încetării acestui contract pentru a renegocia clauzele acestuia sau pentru a încheia un nou contract. Procedând astfel, trebuie să se constate că asemenea norme conferă un avantaj celor din urmă în raport cu primii, avantaj care este de natură să denatureze jocul cererii și al ofertei pe piața relevantă. Prin urmare, reiese că se justifică clasificarea acestor norme, în măsura în care nu li se aplică agenților care au încheiat deja un contract de reprezentare exclusivă, printre formele de coordonare între întreprinderi care indică, în sine, un grad suficient de nocivitate pentru concurență, astfel încât nu este necesară o examinare a efectelor lor.

*– Cu privire la normele care organizează colectarea anumitor informații pe o platformă digitală administrată de FIFA și comunicarea unei părți din acestea*

159 În întrebarea sa, instanța de trimitere se referă, pe de o parte, la norma prevăzută la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA, care impune agenților să încarce anumite informații pe o platformă digitală administrată de FIFA, și, pe de altă parte, la norma prevăzută la articolul 19 din acest regulament, potrivit căreia numele și datele de contact ale agenților, clienții pe care aceștia îi reprezintă, serviciile de intermediere prestate fiecărui client individual, orice sancțiune aplicată agenților și clienților, precum și informațiile detaliate privind toate tranzacțiile la care participă agenții, inclusiv cuantumul remunerației acestora, sunt puse la dispoziția cluburilor, a ligilor unice, a jucătorilor, a antrenorilor și a agenților.

160 În ceea ce privește o normă precum cea prevăzută la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA, trebuie arătat că simplul fapt că aceste dispoziții organizează o colectare de informații în beneficiul FIFA, pentru a-i permite acesteia din urmă să se asigure că dispozițiile materiale pe care le prevede reglementarea menționată sunt într-adevăr respectate, nu poate fi considerat, la prima vedere, ca fiind în sine de natură să constituie o restrângere a concurenței. Astfel, din moment ce FIFA nu își desfășoară activitatea pe una dintre piețele relevante, un asemenea mecanism de colectare de informații nu are, prin el însuși și sub rezerva diseminării sau a utilizării eventuale a acestor informații, niciun impact asupra concurenței.

161 În ceea ce privește o normă precum cea prevăzută la articolul 19 din RFA trebuie să se constate că aceasta organizează divulgarea și publicarea, printre informațiile colectate de FIFA, a unor date referitoare în special la serviciile prestate de fiecare agent fiecăruia dintre clienții săi, precum și a informațiilor detaliate privind toate tranzacțiile la care participă agenții respectivi, inclusiv cuantumul remunerației care le este plătită. Sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, aceste informații sunt *a priori* accesibile pentru persoanele care dispun de un drept de acces la platforma administrată de FIFA, printre care se numără, în principiu, cluburile, ligile unice, jucătorii, antrenorii și agenții care dispun de o licență FIFA, care constituie diferitele persoane fizice și juridice active pe piețele relevante.

162 Or, deși, în principiu, transparența între operatorii economici este, cel puțin pe o piață neoligopolistică, de natură să contribuie la intensificarea concurenței dintre ofertanți, pentru ca o piață să funcționeze în mod eficient, operatorii trebuie să își stabilească în mod autonom comportamentul, ceea ce presupune ca aceștia să se afle în incertitudine cel puțin în privința datei, a amplorii și a modalităților de modificare viitoare a comportamentului concurenților pe această piață (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2024, Banco BPN/BIC Português ș.a., C-298/22, EU:C:2024:638, punctele 53, 54 și 61).

163 Astfel, potrivit jurisprudenței Curții, un schimb de informații poate fi considerat ca ținând în sine de o formă de coordonare între întreprinderi care, prin însăși natura sa, aduce atingere bunei funcționări a concurenței normale fie atunci când, în contextul în care se încadrează acest schimb, informațiile schimbate nu pot decât să determine participanții, care ar fi în mod rezonabil activi și raționali din punct de vedere economic, să urmeze în mod tacit aceeași linie de conduită în ceea ce privește unul dintre parametrii în raport cu care se stabilește concurența pe piața relevantă, fie atunci când schimbul menționat permite, în sine, reducerea unei asemenea incertitudini în măsura în care privește informații, pe de o parte, confidențiale și, pe de altă parte, strategice (a se vedea în acest sens hotărârea din 29 iulie 2024, Banco BPN/BIC Português ș.a., C-298/22, EU:C:2024:638, punctul 62).

164 Trebuie privite drept „informații confidențiale” toate informațiile care nu sunt cunoscute deja de orice operator economic activ pe piața relevantă, în timp ce prin „informații strategice” trebuie înțelese informații de natură să dezvăluie, dacă este cazul, după ce au fost combinate cu alte informații deja cunoscute de participanții la un schimb de informații, strategia pe care unii dintre acești participanți intenționează să o pună în aplicare în privința a ceea ce constituie unul sau mai mulți parametri în raport cu care se stabilește concurența pe piața relevantă (Hotărârea din 29 iulie 2024, Banco BPN/BIC Português ș.a., C-298/22, EU:C:2024:638, punctul 63).

165 În speță, pe de o parte, divulgarea și publicarea informațiilor este organizată de articolul 19 din RFA în beneficiul diferitelor persoane fizice și juridice care își desfășoară activitatea pe piețele relevante, și anume cea a serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști, precum și cea a forței de muncă pentru jucători și antrenori, astfel încât acestea nu pot fi considerate *a priori* ca având un caracter confidențial pe aceste piețe. Pe de altă parte, având în vedere că asemenea informații privesc tranzacții deja realizate, ele nu pot, în principiu, să dezvăluie strategia pe care aceste persoane intenționează să o pună în aplicare în privința a ceea ce constituie unul sau mai mulți parametri în raport cu care se stabilește concurența pe piețele menționate, așa încât, în principiu, ele nu pot fi considerate strategice în sensul jurisprudenței amintite la punctele 162-164 din prezenta hotărâre, cu excepția cazului în care este posibil, ca urmare a anumitor particularități ale acestor piețe sau ale sectorului de activitate în cauză, să se deducă din ele comportamentul viitor al persoanelor menționate pe aceleași piețe, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

166 În ceea ce privește posibilitatea de a considera că, în contextul în discuție în litigiul principal, punerea la dispoziție a unor asemenea informații ar fi de natură să determine toate persoanele în mod rezonabil active și raționale din punct de vedere economic care au acces la acestea să adopte aceeași linie de conduită cu privire la unul dintre parametrii în raport cu care se stabilește concurența pe piața relevantă, trebuie amintit că o asemenea posibilitate depinde nu numai de natura informațiilor diseminate, ci și de caracteristicile specifice ale pieței și în special de numărul de întreprinderi care își desfășoară activitatea pe această piață.

167 În special, deși este adevărat că, pe o piață puternic concentrată, un schimb de informații privind prețurile practicate poate favoriza comportamente coluzive, nu este mai puțin adevărat că, pe o piață caracterizată printr-o dispersie a actorilor, divulgarea și publicarea unor astfel de informații pot, dimpotrivă, să contribuie la stimularea concurenței.

168 Or, în speță, instanța de trimitere nu pare să considere că piețele relevante ar fi puternic concentrate, aspect a cărui verificare îi revine.

169 În consecință, chiar dacă o normă precum cea prevăzută la articolul 19 litera e) din RFA prevede că FIFA pune la dispoziție informațiile detaliate privind toate tranzacțiile în care sunt implicați agenți, inclusiv valoarea onorariilor pentru servicii plătite agenților, nu este mai puțin adevărat că, în măsura în care, pe de o parte, aceste informații privesc numai tranzacții încheiate și, pe de altă parte, piețele relevante nu par a fi foarte concentrate, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere, nu reiese că o astfel de obligație poate fi privită ca ținând de o formă de coordonare între întreprinderi care poate fi considerată, prin însăși natura sa, ca fiind dăunătoare pentru buna funcționare a concurenței normale.

– *Concluzie intermediară*

170 Din toate cele de mai sus rezultă că, dintre diferitele categorii de norme identificate de instanța de trimitere în întrebarea sa, numai două dintre acestea pot fi considerate, având în vedere elementele de care dispune Curtea și sub rezerva unor verificări de către instanța de trimitere, ca reprezentând restrângeri ale concurenței prin „obiect”, și anume:

– o normă precum cea prevăzută la articolul 14 alineatul 12 litera a) din RFA, în măsura în care trebuie înțeleasă în sensul că un agent de jucători sau de antrenori de fotbal nu poate pretinde plata părții care nu era încă exigibilă din onorariul pentru servicii care îi era datorat în mod normal ca urmare a transferului unei persoane atunci când aceasta din urmă este ulterior transferată la o altă entitate înainte de expirarea contractului de muncă aferent primului transfer, chiar dacă de atunci agentul a încetat să reprezinte această persoană și nu a avut niciun rol în noul transfer;

– norme precum cele prevăzute la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA, care, pe de o parte, limitează la o perioadă de două luni înainte de încetarea contractului de reprezentare exclusivă perioada în care un agent de jucători sau de antrenori poate să intre în legătură cu un client care a încheiat deja un asemenea contract cu un alt agent și, pe de altă parte, îi interzic să încheie un contract cu acest client în afara acestei perioade, întrucât nu se aplică agenților care au încheiat deja un contract de reprezentare exclusivă, dat fiind că aceștia din urmă nu sunt obligați să aștepte perioada de două luni înainte de încetarea acestui contract pentru a renegocia condițiile acestuia sau pentru a încheia un nou contract.

*iii) Cu privire la caracterizarea existenței unui comportament care are ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței*

171 Noțiunea de comportament care are un „efect” anticoncurențial înglobează orice comportament colectiv care nu poate fi considerat drept având un „obiect” anticoncurențial, cu condiția să se demonstreze că acest comportament are ca efect actual sau potențial împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, iar aceasta în mod semnificativ (Hotărârea din 21 decembrie 2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, punctul 99 și jurisprudența citată).

172 În acest scop, este necesar să se examineze concurența în cadrul real în care s-ar desfășura în lipsa acordului, a deciziei unei asocieri de întreprinderi sau a practicii concertate în cauză, prin definirea pieței sau a piețelor pe care acest comportament are vocația să își producă efectele, apoi prin caracterizarea acestora din urmă, indiferent dacă sunt reale sau potențiale. Această examinare implică ea însăși luarea în considerare a tuturor circumstanțelor relevante (Hotărârea din 21 decembrie 2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, punctul 100 și jurisprudența citată).

173 Cu toate acestea, Curtea nu poate, în cadrul procedurii de trimitere preliminară prevăzute la articolul 267 TFUE, să stabilească dacă, în lipsa normelor în cauză, concurența pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști de la o entitate la alta sau pe piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori ar fi mai intensă, întrucât o asemenea apreciere impune în mod necesar să se țină seama de considerații factuale, care nu sunt de competența sa.

174 Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă, în cadrul cauzei principale, normele vizate în întrebarea sa cu privire la care va fi constatat că nu erau de natură să fie calificate drept restrângeri ale concurenței prin „obiect” pot constitui totuși o restrângere a concurenței prin „efect”.

*iv) Cu privire la posibilitatea justificării unei eventuale restrângeri prin „obiect” sau prin „efect” a concurenței*

175 Atunci- când se constată că o măsură cuprinsă într-un acord între întreprinderi, într-o decizie a unei asocieri de întreprinderi sau într-o practică concertată fie are ca obiect, în tot sau în parte, împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței, fie produce un asemenea efect, această măsură poate totuși să nu intre sub incidența principiului interzicerii restrângerilor concurenței prin obiect sau prin efect, stipulat la articolul 101 alineatul (1) TFUE, dacă intră în sfera excepției prevăzute la articolul 101 alineatul (3) TFUE sau, în ceea ce privește o coordonare care are ca efect restrângerea concurenței, dacă urmărește un obiectiv de interes general și îndeplinește cerințele prevăzute de jurisprudența Curții.

*– Cu privire la posibilitatea de a considera că anumite comportamente nu intră sub incidența interdicției prevăzute la articolul 101 alineatul (1) TFUE deoarece urmăresc un obiectiv de interes general*

176 Reiese din jurisprudența Curții că orice acord între întreprinderi sau orice decizie a unei asocieri de întreprinderi sau orice practică concertată care limitează libertatea de acțiune a întreprinderilor părți la acest acord sau care sunt supuse respectării acestei decizii nu intră în mod necesar sub incidența interdicției prevăzute la articolul 101 alineatul (1) TFUE. Astfel, examinarea contextului economic și juridic în care se înscriu unele dintre aceste acorduri și unele dintre aceste decizii poate conduce la constatarea, în primul rând, că acestea sau o parte a acestora se justifică prin urmărirea unuia sau mai multor obiective legitime de interes general lipsite în sine de caracter anticoncurențial, în al doilea rând, că mijloacele concrete la care se recurge pentru a urmări respectivele obiective sunt cu adevărat necesare în acest scop și, în al treilea rând, că, chiar dacă se dovedește că mijloacele menționate au ca efect inerent restrângerea sau denaturarea, cel puțin potențial, a concurenței, acest efect inerent nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor menționate, în special prin eliminarea oricărei concurențe

(a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 183 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 9 iulie 2026, ROGON ș.a., C-428/23, EU:C:2026:563, punctul 36).

177 Această jurisprudență nu își poate găsi însă aplicarea în cazul unor comportamente care, departe de a se limita să aibă ca „efect” inerent restrângerea, cel puțin potențial, a concurenței prin limitarea libertății de acțiune a anumitor întreprinderi, prezintă, în privința acestei concurențe, un grad de nocivitate care justifică să se considere că acestea au ca însuși „obiect” împiedicarea, restrângerea sau denaturarea acesteia (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 186, precum și Hotărârea din 9 iulie 2026, ROGON ș.a., C-428/23, EU:C:2026:563, punctul 37).

178 Într-adevăr, gradul de nocivitate a acestor comportamente pentru concurență, și, așadar, prejudiciul direct sau indirect pe care îl pot cauza utilizatorilor și consumatorilor intermediari sau finali din cadrul diferitelor sectoare sau piețe relevante, este prea important pentru a permite ca ele să fie considerate justificate și proporționale (Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 92).

179 În plus, având în vedere caracterul necesar și proporțional în sens strict pe care trebuie să îl aibă comportamentele menționate, trebuie arătat că examinarea acestora presupune, astfel cum reiese din jurisprudența menționată la punctul 176 din prezenta hotărâre, mai întâi, să se stabilească dacă mijloacele concrete la care se recurge într-un anumit caz pentru a urmări un obiectiv legitim de interes general sunt în măsură să garanteze realizarea acestui obiectiv, în continuare, să se aprecieze dacă recurgerea la aceste mijloace este necesară pentru atingerea obiectivului menționat, ceea ce presupune că nu există alte măsuri care ar fi la fel de eficiente în acest scop fiind în același timp mai puțin restrictive pentru concurență, și, în sfârșit, să verifice că efectele restrictive generate de măsurile adoptate nu sunt disproporționate în raport cu un astfel de obiectiv, în special prin eliminarea oricărei concurențe pe piața relevantă (Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 98, precum și Hotărârea din 9 iulie 2026, ROGON ș.a., C-428/23, EU:C:2026:563, punctul 38).

180 Deși revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă obiectivele invocate de FIFA în susținerea normelor în litigiu sunt susceptibile să îndeplinească aceste condiții, Curtea consideră totuși necesar, pentru a furniza acestei instanțe un răspuns util, să prezinte următoarele considerații.

181 În speță, din cuprinsul punctului 170 din prezenta hotărâre reiese că, exceptând cele două norme menționate în mod specific la acest punct, nu se poate considera în principiu că celelalte norme vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa constituie o restrângere a concurenței prin „obiect”, astfel încât jurisprudența amintită la punctul 176 din prezenta hotărâre este potențial aplicabilă în privința acestora.

182 În plus, în măsura în care, în înscrisurile sale, FIFA invocă, cu titlu principal, faptul că unele dintre normele în litigiu ar urmări să corecteze anumite anomalii de piață, legate în special de o asimetrie a informațiilor între agenții de jucători și clienții lor, de existența unei „ferestre” de negociere cu o durată limitată, susceptibilă să stimuleze adoptarea unor strategii de „hold-up”, de existența unor relații de exclusivitate între agenți și clienții lor care generează situații de tip „gate keeper” și de o lipsă de transparență în ceea ce privește remunerația agenților, trebuie subliniat că asemenea obiective nu pot fi calificate ca fiind de interes general, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre.

183 Astfel, în același mod în care motive de natură pur economică nu pot constitui motive imperative de interes general de natură să justifice o restricție privind o libertate de circulație garantată de Tratatul FUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 251 și jurisprudența citată), nici obiectivele care pot fi invocate de o asociere de întreprinderi în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre nu pot avea un caracter pur economic.

184 Cu toate acestea, deși un obiectiv de natură pur economică nu poate nici să constituie un motiv imperativ de interes general de natură să justifice un obstacol în calea unei libertăți fundamentale garantate de Tratatul FUE, nici să fie invocat în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre, împrejurarea că o reglementare are la bază unul sau mai multe motive de ordin economic nu exclude posibilitatea ca o astfel de reglementare să fie justificată dacă rezultă că, prin intermediul acestor motive, ea urmărește, în definitiv, unul sau mai multe obiective legitime de interes general de natură neeconomică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2013, Essent ș.a., C-105/12-C-107/12, EU:C:2013:677, punctele 51, 52 și 57, precum și Hotărârea din 10 iulie 2025, INTERZERO ș.a., C-254/23, EU:C:2025:569, punctul 123).

185 Atunci când se invocă existența unei astfel de situații, revine instanței naționale competente sarcina să verifice că, prin intermediul motivelor de natură economică care stau la baza sa, reglementarea în cauză urmărește în mod efectiv obiectivele legitime de interes general invocate pentru a o justifica (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2013, Essent ș.a., C-105/12-C-107/12, EU:C:2013:677, punctele 57 și 66, precum și Hotărârea din 10 iulie 2025, INTERZERO ș.a., C-254/23, EU:C:2025:569, punctul 123). În acest cadru, instanța menționată trebuie să se asigure, în plus, că aceste obiective nu sunt deturnate de la funcția lor specifică pentru a servi în realitate urmăririi unor scopuri pur economice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 martie 2000, Église de scientologie, C-54/99, EU:C:2000:124, punctul 17, precum și Hotărârea din 13 iulie 2023, Xella Magyarország, C-106/22, EU:C:2023:568, punctul 66).

186 Pe de altă parte, trebuie amintit că, la fel ca în cazul tuturor condițiilor necesare pentru a beneficia de jurisprudența amintită la punctul 176 din prezenta hotărâre, revine părții care invocă existența unor astfel de obiective legitime de interes general sarcina de a demonstra realitatea acestora prin intermediul unor argumente și elemente de probă convingătoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 94 și jurisprudența citată).

187 În speță, FIFA arată de asemenea că RFA urmărește, astfel cum reiese de altfel din articolul 1 alineatul 2 din acest regulament, mai multe obiective care nu prezintă un caracter pur economic, precum în special definirea unor standarde profesionale și etice minime, protejarea jucătorilor care nu au experiență sau informații privind funcționarea sistemului de transferuri în fotbal sau consolidarea stabilității contractuale între cluburi și jucători și antrenori.

188 Or, primele trei obiective menționate la punctul anterior din prezenta hotărâre constituie obiective legitime de interes general în sensul jurisprudenței amintite la punctul 174 din această hotărâre, care, având în vedere cele ce rezultă din cuprinsul punctului 81 din prezenta hotărâre, pot fi urmărite de o asociație sportivă (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 12 decembrie 1996, Reisebüro Broede, C-3/95, EU:C:1996:487, punctul 31, precum și Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 183). Situația este aceeași în ceea ce privește ultimul dintre aceste obiective, referitor la consolidarea stabilității contractuale, în măsura în care acesta este legat de necesitatea de a

asigura stabilitatea echipelor în cursul aceluiași sezon sportiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctele 100-102, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2026, CD Tondela ș.a., C-133/24, EU:C:2026:361, punctul 96).

189 Desigur, așa cum subliniază instanța de trimitere, asemenea obiective nu sunt direct legate de organizarea competițiilor sportive. Această împrejurare nu este însă relevantă în vederea aplicării jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre, aceasta nefiind, de altfel, specifică sportului (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 19 februarie 2002, Wouters ș.a., C-309/99, EU:C:2002:98, punctele 97-110).

190 Revine însă instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă reglementarea în cauză în litigiul principal urmărește efectiv obiective precum cele menționate la punctul 187 din prezenta hotărâre și dacă acestea nu sunt deturnate de la funcția lor specifică pentru a servi, în realitate, urmăririi unor scopuri pur economice.

191 Dacă s-ar dovedi că aceasta este situația, ar reveni instanței de trimitere sarcina de a aprecia, pentru fiecare dintre normele în discuție în litigiul principal, dacă aceasta este aptă să urmărească unul dintre aceste obiective și necesară în acest scop. Curtea consideră totuși util să furnizeze acestei instanțe indicații în vederea acestei aprecieri.

192 În această privință, trebuie arătat, în primul rând, că norme care restrâng reprezentarea multiplă, precum cele prevăzute la articolul 12 alineatele 8-10 din RFA, sunt apte să realizeze obiectivul legitim de interes general invocat de FIFA privind protejarea clienților agenților împotriva unor eventuale comportamente ale agenților contrare cerințelor etice aplicabile acestei activități. Într-adevăr, prin limitarea situațiilor în care un agent se poate confrunta cu un conflict de interese, astfel de norme reduc riscul apariției unor asemenea comportamente.

193 În continuare, deși, pentru a urmări acest obiectiv, FIFA ar fi putut adopta alte măsuri mai puțin restrictive pentru concurență, precum impunerea unor obligații de transparență sau de informare impuse agenților sau cerința de a obține consimțământul scris al părților în cauză, trebuie să se constate că elementele din dosarul de care dispune Curtea nu permit să se stabilească dacă asemenea măsuri ar fi fost la fel de eficiente pentru a proteja clienții agenților împotriva riscului unui conflict de interese. Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă FIFA nu putea recurge la alte măsuri care, deși mai puțin restrictive pentru concurență, permiteau realizarea acestui obiectiv într-un mod la fel de eficient.

194 În sfârșit, nu reiese că normele care restrâng reprezentarea multiplă vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa sunt de natură să determine efecte de restrângere a concurenței disproporționate în raport cu obiectivul menționat la punctul 192 din prezenta hotărâre. Astfel, articolul 12 alineatele 8-10 din RFA se limitează să impună un consimțământ în cunoștință de cauză în situațiile în care posibilele conflicte de interese prezintă o gravitate mai redusă, în special între jucători sau antrenori, pe de o parte, și entitățile cesionare, pe de altă parte, și nu interzice dubla reprezentare decât în ipotezele în care existența unui conflict de interese este evidentă, precum cele de dublă reprezentare a unui jucător sau a unui antrenor și a entității cedente, a entității cedente și a celei cesionare sau atunci când agentul intenționează să reprezinte toate părțile la aceeași tranzacție.

195 În consecință, în măsura în care instanța de trimitere constată că nu existau alte mijloace mai puțin prejudiciabile pentru concurență susceptibile să atingă la fel de eficient obiectivul de a proteja clienții agenților împotriva unor eventuale conflicte de interese ale acestora din urmă,

reiese că normele care, precum cele prevăzute la articolul 12 alineatele 8-10 din RFA, urmăresc să restrângă reprezentarea multiplă pot intra sub incidența jurisprudenței menționate la punctul 176 din prezenta hotărâre.

196 În ceea ce privește, în al doilea rând, normele referitoare la remunerația la care are dreptul un agent pentru recrutarea unui jucător sau a unui antrenor și în special norma care stabilește un plafon dinamic al remunerației, prevăzută la articolul 15 alineatul 2 din RFA, FIFA susține, cu titlu principal, că acestea urmăresc obiectivul de a corecta anumite anomalii de piață, printre care figurează în special cele menționate la punctul 182 din prezenta hotărâre. Or, astfel formulat, reiese că un asemenea obiectiv prezintă un caracter pur economic, astfel încât nu poate justifica în sine aplicarea jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre.

197 Reiese însă din observațiile FIFA că aceasta susține de asemenea că normele menționate urmăresc unele dintre obiectivele prevăzute la articolul 1 alineatul 2 din RFA, printre care figurează în special cele referitoare la protecția clienților împotriva comportamentelor agenților contrare cerințelor etice aplicabile acestei activități și protejării jucătorilor care nu au experiență sau informații cu privire la funcționarea sistemului de transferuri în fotbal. Or, astfel cum s-a constatat la punctul 188 din prezenta hotărâre, asemenea obiective constituie obiective legitime de interes general în sensul jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre, care pot fi urmărite de o federație sportivă.

198 Sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere cu privire la aspectul dacă, în definitiv, normele respective urmăresc efectiv obiectivele menționate la punctul anterior din prezenta hotărâre și dacă acestea nu sunt deturnate de la funcția lor proprie pentru a servi, în fapt, urmăririi unor scopuri pur economice, trebuie formulate următoarele observații cu privire la diferitele norme în cauză.

199 În ceea ce privește, *primo*, norma care instituie un plafon dinamic al remunerației, prevăzută la articolul 15 alineatul 2 din RFA, *secundo*, norma care interzice agenților care reprezintă o persoană fizică să convină asupra remunerației lor altfel decât exclusiv pe baza remunerației persoanei transferate și, pentru agenții care reprezintă entitatea cedentă, exclusiv pe baza indemnizației de transfer, prevăzută la articolul 15 alineatul 1 din acest regulament, precum și, *tertio*, norma care prevede că cuantumul onorariului pentru servicii trebuie stabilit pe baza salariului plătit efectiv persoanei, prevăzut la articolul 14 alineatul 7 din regulamentul menționat, reiese că acestea sunt susceptibile să realizeze cel puțin obiectivul legitim de interes general de a proteja clienții împotriva unor comportamente ale agenților contrare cerințelor etice aplicabile acestei activități. Astfel, asemenea norme sunt de natură să prevină situațiile în care agenții ar fi stimulați să acționeze într-un interes distinct de cel al clienților lor și, prin urmare, să reducă riscul ca aceștia să se afle într-o situație de conflict de interese.

200 Situația este aceeași în cazul normei prevăzute la articolul 14 alineatul 10 din RFA, care interzice unei entități cesionare, atunci când un agent intervine atât pentru aceasta, cât și pentru o persoană fizică, să plătească mai mult de 50 % din remunerația totală datorată, al celei prevăzute la articolul 14 alineatele 2 și 3 din regulamentul menționat, care interzice terților să plătească remunerațiile datorate, precum și al celei prevăzute la articolul 16 alineatul 3 litera e) din RFA coroborat cu articolul 18*ter* din RSTJ, care interzice agenților să încaseze pentru transferul unei persoane remunerații a căror bază de calcul ar depinde de viitoarea indemnizație de transfer pe care entitatea cesionară o va primi pentru un transfer ulterior al acestei persoane.

201 În ceea ce privește norma prevăzută la articolul 15 alineatele 3 și 4 din RFA, care instituie o prezumție potrivit căreia trebuie să se considere că celelalte servicii pe care un agent, sau un alt agent care este asociat cu primul, le prestează în intervalul de 24 de luni înainte sau după prestarea serviciilor sale de intermediere, fac parte din aceste servicii de intermediere, aceasta urmărește să prevină eludarea normei care stabilește un plafon dinamic al remunerației. Rezultă că trebuie să se considere că o normă care instituie o asemenea prezumție urmărește aceleași obiective ca norma care stabilește un plafon dinamic al remunerației, printre care în special cel referitor la protejarea clienților împotriva comportamentelor agenților contrare cerințelor etice aplicabile acestei activități și că este aptă să urmărească cel puțin acest din urmă obiectiv.

202 În măsura în care instanța de trimitere constată că diferitele norme referitoare la remunerarea agenților urmăresc efectiv obiectivele menționate la punctul 197 din prezenta hotărâre și că acestea nu sunt deturnate de la funcția lor proprie pentru a servi în realitate urmăririi unor scopuri pur economice, îi va reveni în continuare sarcina de a stabili dacă era posibil să se recurgă la alte măsuri mai puțin restrictive pentru concurență care ar fi permis să se contribuie la fel de eficient la urmărirea acestor obiective.

203 În sfârșit, va reveni instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă astfel de norme sunt susceptibile să determine efecte disproporționate de restrângere a concurenței.

204 În special, în ceea ce privește instituirea unui plafon dinamic, care este, printre normele referitoare la remunerația agenților vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, cea mai susceptibilă să fie dăunătoare pentru concurență, trebuie arătat că, pe de o parte, acest plafon este stabilit proporțional fie cu remunerația primită de jucător sau de antrenor, atunci când agentul reprezintă o persoană fizică sau entitatea cesionară, fie cu compensația plătită de entitatea cesionară entității cedente, atunci când agentul o reprezintă pe aceasta din urmă, și că, astfel, operatorii în cauză își păstrează posibilitatea de a concura atât cu privire la prețuri, cât și cu privire la orice alt parametru relevant, precum calitatea serviciilor furnizate sau inovarea. Pe de altă parte, din elementele dosarului de care dispune Curtea nu reiese că este prevăzută o limitare în ceea ce privește onorariile pe care agenții le pot încasa pentru servicii distincte de cele legate de transfer, sub rezerva aplicării prezumției relative prevăzute la articolul 15 alineatele 3 și 4 din RFA.

205 În ceea ce privește norma care interzice terților să plătească remunerația datorată în temeiul unui contract de agent de jucători sau de antrenori, prevăzută la articolul 14 alineatele 2 și 3 din RFA, împrejurarea, evidențiată de instanța de trimitere în cererea sa de decizie preliminară, că această normă privează jucătorii și antrenorii vizați de avantajul constând în a nu trebui să plătească ei înșiși remunerația respectivă, nu reiese că aceasta este de natură să permită să se considere că norma menționată ar produce un efect disproporționat asupra concurenței în raport cu obiectivul urmărit, în legătură, potrivit FIFA, cu protejarea clienților agenților împotriva unor eventuale comportamente ale acestora din urmă contrare cerințelor etice aplicabile acestei activități, din moment ce aceeași normă este totuși de natură să evite ca agenții de jucători sau de antrenori să fie încurajați să acționeze în interesul persoanei care plătește remunerația în detrimentul interesului clienților lor Or, un asemenea risc de conflict de interese este susceptibil să aibă pentru aceștia din urmă consecințe mult mai importante decât obligația de a suporta ei înșiși plata acestei remunerații.

206 Revine însă instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă normele menționate la punctele 204 și 205 din prezenta hotărâre, precum și celelalte norme referitoare la remunerația la care un agent are dreptul îndeplinesc toate condițiile amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre.

207 În al treilea rând, în ceea ce privește normele referitoare la licența de agent, prevăzute la articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA, în măsura în care acestea condiționează obținerea acestei licențe de lipsa unor măsuri penale sau disciplinare adoptate împotriva agenților, din decizia de trimitere reiese că acestea urmăresc să definească standarde etice minime și să protejeze jucătorii și antrenorii, în special pe cei de la începutul carierei, împotriva practicilor abuzive ale agenților. Or, astfel de norme par apte să realizeze aceste obiective legitime de interes general.

208 Revine însă instanței de trimitere sarcina de a aprecia, având în vedere ansamblul elementelor pertinente de care dispune, dacă un nivel echivalent de protecție a acestui obiectiv nu putea fi atins prin intermediul unor măsuri mai puțin restrictive pentru concurență care ar fi fost la fel de eficiente și dacă efectele restrictive determinate de măsurile adoptate nu sunt disproporționate în raport cu un asemenea obiectiv, în special prin eliminarea oricărei concurențe pe piața relevantă.

209 În ceea ce privește normele, vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, referitoare la licența de agent care supun obținerea și menținerea acesteia condiției ca solicitanții și titularii unei licențe de agent să respecte, pe de o parte, normele FIFA, precum și, în mod implicit, dreptul elvețian și, pe de altă parte, competența acestei federații, a federațiilor membre, precum și a CAS, acestea pot fi considerate justificate de obiectivul, invocat de FIFA, de a asigura un nivel mai bun de protecție a clienților agenților și a agenților înșiși, în special furnizându-le, la scară mondială, un cadru juridic uniform însoțit de un mecanism de control exercitat de un organism decizional unic.

210 În plus, în măsura în care impun solicitanților și titularilor unei licențe de agent să respecte normele FIFA, normele menționate sunt susceptibile să fie considerate ca vizând garantarea integrității sistemului de transferuri, precum și, în sens mai larg, a competițiilor sportive. Or, se poate considera că un asemenea obiectiv constituie un obiectiv legitim de interes general în sensul jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre.

211 Revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă aplicarea normelor FIFA, precum și a dreptului elvețian agenților, precum și supunerea lor competenței organismelor prevăzute în acest scop sunt de natură să producă efecte de restrângere a concurenței disproporționate în raport cu acest obiectiv.

212 În ceea ce privește, în al patrulea rând, normele referitoare la „intrările în legătură”, enunțate la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA, nu reiese, în schimb, că acestea sunt de natură să fie justificate de obiectivul invocat de FIFA. Astfel, în observațiile sale scrise, aceasta din urmă se limitează să susțină, cu titlu de obiectiv care nu prezintă un caracter pur economic, că aceste norme ar permite să se stabilească cu claritate perioada în care agenții pot să intre în legătură cu un jucător în vederea încheierii unui acord de reprezentare și în cursul căreia jucătorii își pot alege agenții. Cu toate acestea, chiar dacă se presupune că un asemenea obiectiv poate fi asimilat unui obiectiv legitim de interes general, nu se poate considera că acesta este urmărit în mod coerent, din moment ce, astfel cum s-a arătat la punctul 158 din prezenta hotărâre, asemenea norme nu se aplică agenților care au încheiat deja un contract de reprezentare exclusivă.

213 În al cincilea rând, în ceea ce privește normele prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii), precum și cele prevăzute la articolul 19 literele a)-d) din RFA, care organizează comunicarea anumitor informații către FIFA și către celelalte persoane obligate să aplice RFA, acestea pot, în măsura în care regulamentul menționat urmărește el însuși anumite

obiective legitime de interes general, să fie considerate ca participând la punerea în aplicare a mijloacelor necesare pentru realizarea obiectivelor menționate la punctul 187 din prezenta hotărâre.

214 Or, în măsura în care aceste norme impun comunicarea de informații destinate să permită, pe de o parte, FIFA să verifice respectarea acestui regulament și, pe de altă parte, persanelor cărora li se adresează regulamentul să i se conformeze, ele par apte să realizeze asemenea obiective.

215 În plus, tot în ceea ce privește informațiile prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii), precum și cele prevăzute la articolul 19 literele a)-d) din RFA, nu pare să reiasă din dosarul de care dispune Curtea că ar exista alte măsuri care să permită atingerea la fel de eficientă a obiectivelor urmărite. Pe de altă parte, punerea la dispoziție a acestor informații nu pare să poată fi considerată susceptibilă în sine să genereze efecte de restrângere a concurenței disproporționate. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a aprecia aceste două aspecte în raport cu ansamblul elementelor prezentate de părțile din litigiul principal.

216 În schimb, în ceea ce privește informațiile prevăzute la articolul 19 litera e) din RFA, trebuie să se arate că formularea deosebit de largă a acestei dispoziții, în măsura în care vizează „detaliile tuturor tranzacțiilor în care sunt implicați agenți”, pare să lase deschisă într-o prea mare măsură posibilitatea ca punerea la dispoziție a informațiilor astfel realizată să nu fie necesară pentru realizarea obiectivului care constă în asigurarea aplicării corecte a acestui regulament.

217 Mai precis, punerea în aplicare a unei asemenea dispoziții este de natură să permită concurenților să cunoască valoarea onorariilor plătite agenților. Or, dacă o anumită transparență tarifară este necesară pentru a permite agenților care doresc să intre în legătură cu noi clienți să prezinte oferte de prețuri competitive, trebuie arătat că accesul la date anonimizate, precum dispersia prețurilor practicate de toți agenții în raport cu media prețurilor, s-ar putea dovedi suficient pentru realizarea acestui obiectiv.

218 În consecință, jurisprudența amintită la punctul 176 din prezenta hotărâre pare să se poată aplica doar în privința unor norme precum cele prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA, precum și la articolul 19 literele a)-d) din acest regulament, însă aceasta nu se poate extinde la cea prevăzută la articolul 19 litera e) din acesta.

*– Cu privire la posibilitatea ca anumite comportamente să intre sub incidența articolului 101 alineatul (3) TFUE*

219 Conform articolului 101 alineatul (3) TFUE, orice acord, orice decizie a unei asocieri de întreprinderi sau orice practică concertată care se dovedește contrară articolului 101 alineatul (1) TFUE, fie ca urmare a obiectului său, fie ca urmare a efectului său anticoncurențial, poate beneficia de o exceptare în cazul în care acest acord, această decizie sau această practică îndeplinește cele patru condiții cumulative prevăzute de această dispoziție.

220 Astfel cum rezultă din însuși modul de redactare a dispoziției menționate, condițiile prevăzute la articolul 101 alineatul (3) TFUE pentru a beneficia de o exceptare sunt, în primul rând, că acordul între întreprinderi, decizia unei asocieri de întreprinderi sau practica concertată în cauză contribuie la îmbunătățirea producției sau a distribuției produselor sau serviciilor în discuție ori la promovarea progresului tehnic sau economic, în al doilea rând, că trebuie să se stabilească că o parte echitabilă din beneficiul obținut din aceste creșteri în eficiență este rezervată consumatorilor, în al treilea rând, că acordul, decizia sau practica în cauză nu impun

întreprinderilor participante restricții care nu sunt indispensabile pentru realizarea unor asemenea creșteri în eficiență și, în al patrulea rând, că acest acord, această decizie sau această practică nu oferă întreprinderilor participante posibilitatea de a elimina orice concurență efectivă în ceea ce privește o parte semnificativă a produselor sau a serviciilor în cauză.

221 În ceea ce privește prima dintre aceste patru condiții, ea impune să se stabilească, cu un grad suficient de probabilitate, că acordul între întreprinderi, decizia unei asocieri de întreprinderi sau practica concertată în cauză permite realizarea unor creșteri în eficiență (Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 154).

222 În această privință, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că creșterile în eficiență a căror realizare trebuie să o permită acordul, decizia unei asocieri de întreprinderi sau practica concertată în discuție într-o anumită cauză nu corespund oricărui avantaj pe care întreprinderile participante îl obțin în urma acestui acord, a acestei decizii sau a acestei practici în cadrul activității lor economice, ci numai avantajelor obiective semnificative a căror realizare o permite acordul, decizia sau practica respectivă, luate în considerare în mod specific, în sectorul/diferitele sectoare sau pe piața/diferitele piețe relevante. În plus, pentru ca această primă condiție să poată fi considerată îndeplinită, trebuie nu numai să se stabilească realitatea și întinderea acestor creșteri în eficiență, ci și să se demonstreze că acestea sunt de natură să compenseze inconvenientele pentru concurență care rezultă din acordul, din decizia sau din practica în cauză (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 192 și jurisprudența citată).

223 Aceste creșteri trebuie să fie cuantificabile (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 196), în sensul că trebuie să fie posibil, prin intermediul unei grile de evaluare, ca acesta să fie evaluate comparativ cu nocivitatea pe care o indică, în contextul în cauză, forma de coordonare între întreprinderi din care rezultă acordul, decizia sau practica concertată ca urmare a caracteristicilor sale ori cu efectele de restrângere a concurenței, concrete sau potențiale, produse de acordul, de decizia sau de practica respectivă.

224 În cauza principală, împrejurarea că normele în cauză restrâng posibilitățile agenților de a profita de anumite anomalii de piață ar putea implica existența unei creșteri în eficiență pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional de jucători sau de antrenori profesioniști de la o entitate la alta sau pe cea a forței de muncă pentru jucători sau antrenori. Astfel, corectarea unei disfuncționalități a pieței este în principiu de natură să genereze asemenea creșteri în eficiență economică, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere, ținând seama de ansamblul cerințelor amintite la punctele 219-223 din prezenta hotărâre.

225 În ceea ce privește a doua condiție amintită la punctul 220 din prezenta hotărâre, aceasta implică stabilirea faptului că creșterile în eficiență a căror realizare trebuie să o permită acordul, decizia unei asocieri de întreprinderi sau practica concertată în cauză au o incidență favorabilă asupra tuturor utilizatorilor, indiferent dacă este vorba despre profesioniști, consumatori intermediari sau consumatori finali, în diferitele sectoare sau pe piețele relevante (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 193).

226 În această privință, trebuie arătat că, în măsura în care noțiunea „toți utilizatorii” presupune aprecierea existenței unor asemenea creșteri, această a doua condiție trebuie înțeleasă în sensul că nu impune în mod necesar ca fiecare utilizator potențial al bunurilor sau serviciilor vizate să

beneficieze în mod identic sau chiar să beneficieze individual de aceste creșteri, cu condiția ca o parte echitabilă din profitul rezultat din creșterile menționate să revină tuturor acestor utilizatori, considerați în ansamblu.

227 În ceea ce privește a treia condiție, referitoare la caracterul indispensabil sau necesar al comportamentului în cauză, aceasta implică aprecierea și compararea incidenței, pe de o parte, a acordului, a deciziei sau a practicii în cauză și, respectiv, pe de altă parte, a măsurilor alternative care pot fi avute în vedere în mod real pentru a stabili dacă creșterile în eficiență preconizate ale comportamentului menționat pot fi realizate prin măsuri mai puțin restrictive pentru concurență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 197, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 156).

228 În ceea ce privește a patra condiție, verificarea respectării sale într-un anumit caz implică efectuarea unei examinări a elementelor de natură cantitativă și calitativă ce caracterizează funcționarea concurenței în sectoarele sau pe piețele relevante, pentru a determina dacă acordul, decizia unei asocieri de întreprinderi sau practica concertată în cauză oferă întreprinderilor participante posibilitatea de a elimina orice concurență efectivă pentru o parte semnificativă a produselor sau a serviciilor în cauză (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 198).

229 Nerespectarea uneia dintre aceste patru condiții cumulative este suficientă pentru a exclude posibilitatea ca comportamentul în discuție să beneficieze de exceptarea prevăzută la articolul 101 alineatul (3) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 208, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 155).

230 Revine întreprinderii sau asociației de întreprinderi care invocă beneficiul acestei dispoziții sarcina de a demonstra, prin argumente și elemente de probă convingătoare, că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru a beneficia de o exceptare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2009, GlaxoSmithKline Services ș.a./Comisia ș.a., C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P și C-519/06 P, EU:C:2009:610, punctul 82).

231 În cazul în care aceste argumente și aceste elemente de probă sunt de natură să oblige cealaltă parte să le respingă în mod convingător, se poate concluziona, în lipsa unei astfel de respingeri, că sarcina probei care revine părții care se prevalează de articolul 101 alineatul (3) TFUE este îndeplinită (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 191).

232 Rezultă că, în cauza principală, pentru a putea beneficia de articolul 101 alineatul (3) TFUE, revine FIFA sarcina de a demonstra în fața instanței de trimitere, prin intermediul unor argumente și al unor elemente de probă convingătoare, că adoptarea RFA a generat creșteri în eficiență, fie calitative, fie cantitative, susceptibile să se producă pe piețele vizate de serviciile de intermediere, și că aceste creșteri sunt de natură să compenseze pentru consumatori ansamblul efectelor negative care rezultă din normele în litigiu ale acestui regulament, chiar și dacă aceste norme ar constitui restrângeri ale concurenței prin „obiect” sau prin „efect”.

233 Cu toate acestea, în ceea ce privește o normă precum cea prevăzută la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA, trebuie amintit că din cuprinsul punctului 158 din prezenta hotărâre rezultă că interdicția impusă agenților de a intra în legătură sau de a încheia un contract de

reprezentare cu un client care a încheiat deja un contract de reprezentare exclusivă nu li se aplică agenților care au încheiat deja un contract de reprezentare exclusivă, astfel încât respectiva normă le conferă acestora din urmă un avantaj necuvenit. În consecință, nu reiese că aceasta este susceptibilă să îndeplinească prima condiție prevăzută la articolul 101 alineatul (3) TFUE, întrucât nu se poate considera că generează vreo creștere în eficiență.

234 Prin urmare, din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care, pe de o parte, cerințele cuprinse în această reglementare determină restrângeri ale concurenței, indiferent dacă acestea sunt calificate drept restrângeri prin „obiect” sau drept restrângeri prin „efect”, și, pe de altă parte, aceste restricții nu sunt susceptibile să îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 101 alineatul (3) TFUE permițând să se beneficieze de o exceptare de la interdicția impusă la articolul 101 alineatul (1) TFUE sau, în ceea ce privește cerințele care au ca efect restrângerea concurenței, restricțiile menționate nu urmăresc un obiectiv legitim de interes general în raport cu care sunt adecvate, necesare și proporționale în sens strict.

### *b) Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 102 TFUE*

235 Trebuie amintit de la bun început că articolele 101 și 102 TFUE trebuie interpretate și aplicate în mod coerent, cu respectarea însă a particularităților care caracterizează fiecare dintre aceste articole (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 119).

236 Or, conform articolului 102 TFUE, este incompatibil cu piața internă și, prin urmare, interzis orice comportament imputabil uneia sau mai multor întreprinderi care dețin o poziție dominantă pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia, care poate afecta comerțul dintre statele membre și care constă în folosirea abuzivă a unei asemenea poziții.

#### *1) Cu privire la faptul că comportamentul în cauză provine de la una sau mai multe întreprinderi*

237 În speță, este cert că RFA a fost adoptat exclusiv de FIFA. Într-adevăr, s-a considerat, în vederea aplicării articolului 101 alineatul (1) TFUE, că această entitate constituie o asociere de întreprinderi. Însă, această împrejurare nu exclude posibilitatea de a califica această federație drept „întreprindere” în scopul aplicării articolului 102 TFUE.

238 Astfel, întrucât FIFA urmărește și obiective proprii și în acest scop este activă pe un anumit număr de piețe, cum sunt cele ale organizării competițiilor sportive, precum și cele ale vânzării de bilete pentru competiții sportive, ale cesiunii de drepturi de televiziune, ale vânzării de parteneriate media, ale sponsorizării sau chiar ale comercializării de licențe de utilizare a drepturilor de proprietate intelectuală, se poate considera că această federație răspunde calificării drept „întreprindere” în scopul aplicării articolului 102 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 115).

*2) Cu privire la deținerea unei poziții dominante pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia*

239 Potrivit unei jurisprudențe constante, noțiunea de „poziție dominantă” privește o poziție de putere economică deținută de o întreprindere sau de mai multe întreprinderi, care îi permite acesteia să împiedice menținerea unei concurențe efective pe una sau mai multe piețe relevante, care pot fi distincte de cea pe care își întemeiază această putere, dându-i posibilitatea de a avea un comportament în mare măsură independent în raport cu concurenții săi, cu clienții săi și, în sfârșit, față de consumatori (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 2012, AstraZeneca/Comisia, C-457/10 P, EU:C:2012:770, punctul 175).

240 Or, o asemenea putere economică pe o anumită piață poate rezulta printre altele din faptul că o întreprindere exercită o competență de reglementare, de control și de sancționare în privința unei părți semnificative a acestei piețe sau a acestor piețe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 137).

241 În speță, este cert că FIFA, în calitate de organizație-umbrelă care reunește diferitele confederații și federații internaționale și naționale de fotbal, poate, ca urmare a competenței de reglementare pe care i-o conferă această organizare, să exercite în practică această competență în ceea ce privește cea mai mare parte a activităților economice legate de fotbal și, prin urmare, pe piețele relevante și, cu această ocazie, să împiedice menținerea unei concurențe efective pe aceste piețe.

242 Desigur, contrar faptelor care au condus la pronunțarea Hotărârii din 1 iulie 2008, MOTOE (C-49/07, EU:C:2008:376), și a Hotărârii din 21 decembrie 2023, European Superleague Company (C-333/21, EU:C:2023:1011), FIFA nu este ea însăși un operator activ pe aceste piețe și în special pe cele susceptibile să fie afectate în principal de RFA, și anume piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional de jucători sau de antrenori profesioniști și cea a forței de muncă pentru jucători sau antrenori profesioniști.

243 Cu toate acestea, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 137 din concluzii, această împrejurare nu împiedică FIFA să dispună de competența de a stabili condițiile în care întreprinderile pot avea acces la piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști, precum și la piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori.

244 În consecință, trebuie să se constate că FIFA dispune de o poziție dominantă, în sensul articolului 102 TFUE, pe diferitele piețe pe care exercită o competență de reglementare, de control și de sancționare, în special cele susceptibile să fie afectate de aplicarea RFA.

*3) Cu privire la noțiunea de „afectare a comerțului dintre statele membre”*

245 Întrucât noțiunea de „afectare” a comerțului dintre statele membre este comună articolelor 101 și 102 TFUE și în măsura în care s-a constatat, la punctul 95 din prezenta hotărâre, că, în speță, această condiție este îndeplinită în scopul aplicării articolului 101 TFUE, rezultă că situația este aceeași în ceea ce privește aplicarea articolului 102 TFUE.

*4) Cu privire la existența unui abuz*

246 După cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, articolul 102 TFUE urmărește să evite să se aducă atingere concurenței în detrimentul interesului general, al întreprinderilor individuale și al consumatorilor, sancționând comportamentele întreprinderilor în poziție dominantă care restrâng concurența bazată pe merite și sunt astfel susceptibile să cauzeze un prejudiciu direct acestora din urmă sau care împiedică sau denaturează această concurență și sunt astfel susceptibile să le cauzeze un prejudiciu indirect (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 124 și jurisprudența citată).

247 Astfel, revine întreprinderilor în poziție dominantă, independent de cauzele unei astfel de poziții, răspunderea specială de a nu aduce atingere prin comportamentul lor unei concurențe efective și nedenaturate pe piața internă (Hotărârea din 12 mai 2022, Servizio Elettrico Nazionale ș.a., C-377/20, EU:C:2022:379, punctul 74).

248 Constituie asemenea abuzuri comportamentele care împiedică, prin recurgerea la mijloace diferite de cele care guvernează concurența bazată pe merite între întreprinderi, menținerea gradului de concurență existent pe piață sau dezvoltarea acestei concurențe (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 125 și jurisprudența citată).

249 În schimb, articolul 102 TFUE nu urmărește nici să împiedice întreprinderile să cucerească prin propriile merite o poziție dominantă pe una sau mai multe piețe, nici să asigure că întreprinderi concurente mai puțin eficiente decât cele care dețin o asemenea poziție rămân pe piață (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 126 și jurisprudența citată).

250 Dimpotrivă, concurența bazată pe merite poate, prin definiție, să conducă la dispariția sau la marginalizarea întreprinderilor concurente mai puțin eficiente și, așadar, mai puțin interesante pentru consumatori în special din punctul de vedere al prețurilor, al producției, al ofertei, al calității sau al inovării (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 127 și jurisprudența citată).

251 Cu atât mai mult, deși impune întreprinderilor aflate în poziție dominantă răspunderea specială de a nu aduce atingere prin comportamentul lor unei concurențe efective și nedenaturate pe piața internă, articolul 102 TFUE nu incriminează existența în sine a unei poziții dominante, ci numai folosirea abuzivă a acesteia (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 128 și jurisprudența citată).

252 Demonstrarea faptului că un comportament trebuie calificat drept „folosire abuzivă a unei poziții dominante”, care poate implica recurgerea la grile de analiză diferite în funcție de tipul de comportament care este în discuție într-un anumit caz, trebuie efectuată, în toate cazurile, prin aprecierea tuturor împrejurărilor de fapt pertinente (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 130 și jurisprudența citată).

253 Printre tipurile de comportamente susceptibile să caracterizeze un abuz de poziție dominantă figurează nu numai cele, calificate drept „abuzuri prin excludere”, cu alte cuvinte, susceptibile să excludă concurenți de pe una sau de pe mai multe piețe relevante prin recurgerea la mijloace care nu țin de o concurență bazată pe merite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 129),

dar și cele, calificate drept „abuzuri prin exploatare”, care constau pentru o astfel de întreprindere în a profita în mod abuziv de poziția sa dominantă pe o piață în detrimentul clienților sau al furnizorilor săi și, *in fine*, al consumatorilor, impunându-le condiții comerciale, tarifare sau netarifare care nu ar fi fost cele aplicate în caz de concurență normală și, așadar, suficient de eficientă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 1978, United Brands și United Brands Continentaal/Comisia, 27/76, EU:C:1978:22, punctul 249, precum și Hotărârea din 14 septembrie 2017, Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra – Latvijas Autoru apvienība, C-177/16, EU:C:2017:689, punctul 35).

254 În speță, reclamanții din litigiul principal susțin că normele RFA vizate de instanța de trimitere produc atât efecte de excludere, cât și efecte de exploatare pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști și pe piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori.

255 Astfel, pe de o parte, aceste norme ar avea ca efect, atât pentru agenți, cât și pentru jucători, antrenori, cluburi sau ligi unice, restrângerea accesului la prima dintre aceste piețe, precum și, pentru agenții care își desfășoară deja activitatea pe această piață, a posibilității de a concura în mod efectiv, la fel cum ar limita pentru cluburi mijloacele de a concura pe piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori. Pe de altă parte, normele menționate ar conduce la a impune agenților condiții de tranzacționare distincte de cele care ar fi prevalat în condiții normale de concurență.

256 În ceea ce privește, în primul rând, existența unor eventuale abuzuri prin excludere, trebuie amintit că, astfel cum reiese din jurisprudența menționată la punctul 253 din prezenta hotărâre, pentru ca comportamentul adoptat de o întreprindere dominantă să intre în sfera acestei grile de analiză, întreprinderea respectivă trebuie să se afle în concurență actuală sau potențială cu întreprinderile afectate de comportamentul în cauză.

257 Într-adevăr, grila de analiză proprie abuzurilor prin excludere se bazează pe examinarea faptului că, pe de o parte, comportamentul în cauză se îndepărtează de concurența bazată pe merite și că, pe de altă parte, acest comportament este susceptibil să producă efecte actuale sau potențiale de natură să restrângă concurența, prin excluderea întreprinderilor concurente la fel de eficiente de pe piața sau de pe pieţele relevante sau prin împiedicarea dezvoltării lor pe aceste piețe, observându-se că acestea din urmă pot fi atât cele pe care este deținută poziția dominantă, cât și cele, conexe sau învecinate, pe care comportamentul menționat are vocația de a-și produce efectele actuale sau potențiale [a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 129, precum și Hotărârea din 10 septembrie 2024, Google și Alphabet/Comisia (Google Shopping), C-48/22 P, EU:C:2024:726, punctul 165].

258 Potrivit jurisprudenței Curții, prima condiție care trebuie apreciată în cadrul acestei examinări poate fi îndeplinită în special prin demonstrarea faptului că comportamentul nu putea fi reprodus de un concurent ipotetic la fel de eficient, dar nedominant (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2022, Servizio Elettrico Nazionale ș.a., C-377/20, EU:C:2022:379, punctul 82), în timp ce a doua condiție impune ca respectivul comportament să aibă ca efect excluderea unui concurent ipotetic la fel de eficient de pe piața sau de pe pieţele relevante sau împiedicarea dezvoltării sale pe aceste piețe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 129 și jurisprudența citată).

259 Cu toate acestea, constatarea unei încălcări a articolului 102 TFUE ca urmare a unui abuz prin excludere nu este condiționată de demonstrarea faptului că comportamentul în cauză este susceptibil în mod concret să excludă un asemenea concurent [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2024, Google și Alphabet/Comisia (Google Shopping), C-48/22 P, EU:C:2024:726, punctele 263 și 264].

260 Astfel, trimiterea la un concurent la fel de eficient, în cazurile în care este relevantă, servește și pentru a aminti că, pentru a îndeplini a doua condiție menționată la punctul 257 din prezenta hotărâre, efectele de excludere actuale sau potențiale generate de comportamentul în cauză nu trebuie să privească numai întreprinderi mai puțin eficiente, din moment ce este cert că articolul 102 TFUE nu urmărește nici să împiedice întreprinderile să cucerească prin propriile merite o poziție dominantă pe una sau mai multe piețe, nici să asigure că întreprinderi concurente mai puțin eficiente decât cele care dețin o asemenea poziție rămân pe piață. Dimpotrivă, concurența bazată pe merite poate, prin definiție, să conducă la dispariția sau la marginalizarea întreprinderilor concurente mai puțin eficiente și, așadar, mai puțin interesante pentru consumatori în special din punctul de vedere al prețurilor, al producției, al ofertei, al calității sau al inovării [Hotărârea din 10 septembrie 2024, Google și Alphabet/Comisia (Google Shopping), C-48/22 P, EU:C:2024:726, punctul 164, precum și jurisprudența citată].

261 În cauza principală, trebuie arătat că se poate considera că FIFA deține o poziție dominantă pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști, precum și pe piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori, această poziție rezultând din competența de reglementare, de control și de sancționare pe care o exercită în privința acestor piețe, astfel cum s-a menționat la punctul 244 din prezenta hotărâre.

262 Desigur, din dosarul de care dispune Curtea nu reiese că FIFA este prezentă, ca întreprindere pe oricare dintre aceste piețe sau că ar avea intenția de a exercita pe acestea o activitate economică pe termen scurt sau mediu.

263 Cu toate acestea, FIFA are ca membri asociații naționale de fotbal, care regrupează ele însele întreprinderi, precum ligile unice și cluburile, care desfășoară diferite activități economice, printre care figurează în principal organizarea de competiții de fotbal și participarea la acestea. Desfășurarea acestei din urmă activități implică faptul ca aceste ligi și aceste cluburi de fotbal să intervină pe piața recrutării jucătorilor și a antrenorilor profesioniști și pe cea a serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști.

264 Or, deși, ligile unice și cluburile de fotbal, pe de o parte, și agenții care sunt prezenți pe această piață, pe de altă parte, nu trebuie considerați ca fiind concurenți, acestea urmăresc totuși interese economice, comerciale și financiare antagoniste, în special în ceea ce privește împărțirea profiturilor susceptibile să fie obținute cu ocazia transferurilor internaționale de jucători sau de antrenori profesioniști la care pot participa.

265 Prin urmare, în ipoteza în care FIFA ar face uz de competențele sale de reglementare și deci de poziția sa dominantă pe care o deține pentru a limita, a orienta sau a disciplina dezvoltarea concurenței pe piața serviciilor de intermediere în funcție de interesele economice sau legate de concurență ale ligilor unice și ale cluburilor membre ale federațiilor naționale afiliate, un asemenea comportament ar putea fi calificat drept abuz de poziție dominantă, mai precis drept abuz prin excludere, chiar dacă efectele acestui comportament s-ar manifesta pe piețe conexe sau învecinate cu cele pe care FIFA își desfășoară propriile activități economice. Situația ar fi aceeași dacă această federație ar mobiliza competențele de care dispune pentru a limita, a orienta sau a

disciplina dezvoltarea concurenței pe această piață în funcție de propriile sale interese economice sau legate de concurență, inclusiv cele care se manifestă pe alte piețe, precum cea a organizării anumitor competiții între cluburi, pe care ea dispune de o poziție dominantă.

266 Pentru a stabili dacă aceasta este situația într-o speță precum litigiul principal, trebuie să se efectueze însă o analiză detaliată, completă și globală a comportamentului în discuție, ceea ce presupune examinarea naturii, a conținutului și a efectelor actuale sau potențiale asupra piețelor relevante ale normelor adoptate de o astfel de asociație pentru a reglementa, a controla sau a sancționa diferitele aspecte ale activităților economice vizate.

267 În speță, revine instanței de trimitere sarcina de a efectua această analiză.

268 În ceea ce privește, în al doilea rând, existența unui eventual abuz prin exploatare, trebuie arătat că aplicarea grilei de analiză inerentă acestei calificări presupune ca, prin comportamentul său, o întreprindere în poziție dominantă să fi profitat sau să urmărească să profite în mod abuziv de această poziție pe o anumită piață, în detrimentul clienților săi, al furnizorilor săi sau al altor parteneri comerciali.

269 În special, constituie un astfel de abuz comportamentele unei întreprinderi în poziție dominantă care constau în a impune clienților sau furnizorilor săi condiții de tranzacționare care nu au nicio legătură rezonabilă cu natura tranzacției sau cu valoarea produsului sau a serviciului introdus pe piață (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 septembrie 2017, Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra – Latvijas Autoru apvienība, C-177/16, EU:C:2017:689, punctul 35, și Hotărârea din 18 decembrie 2025, OSA, C-161/24, EU:C:2025:985, punctul 29).

270 În speță, deși este cert că agenții nu furnizează FIFA niciun bun sau serviciu, nu este mai puțin adevărat că, în conformitate cu articolul 16 alineatul 2 litera f) din RFA, agenții care doresc să își desfășoare activitatea pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști sunt obligați să achite acestei federații cotizații anuale destinate menținerii licenței, la care se pot adăuga printre altele cheltuieli aferente susținerii examenului necesar pentru obținerea acestei licențe.

271 În plus, la un nivel mai general, această piață a serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști este ea însăși legată intrinsec de piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori, două piețe pe care își desfășoară activitatea întreprinderile care sunt ligile unice și cluburile membre ale asociațiilor naționale de fotbal, ele însele reunite în cadrul FIFA și în privința cărora se exercită competențele de reglementare, de control și de sancționare deținute de această federație. În aceste condiții, agenții sunt în același timp supuși competențelor deținute de FIFA și dependenți pentru exercitarea activității lor de parteneri comerciali care sunt ei înșiși în mod indirect membri ai federației menționate. Astfel, aceștia pot fi expuși unui eventual abuz de exploatare care rezultă din utilizarea de către aceasta din urmă a competențelor pe care le deține.

272 Totuși, după cum arată în esență domnul avocat general la punctele 127 și 128 din concluzii, pentru a se stabili prin intermediul acestei grile de analiză existența unui astfel de abuz în împrejurările în discuție în litigiul principal, este necesar să se demonstreze că întreprinderea în poziție dominantă a impus în propriul interes clienților săi, furnizorilor săi sau altor parteneri comerciali condiții de exercitare a activității lor care nu au nicio justificare economică, tehnică sau juridică obiectivă.

273 În cauza principală, existența unui abuz prin exploatare ar putea fi, prin urmare, stabilită demonstrând că o federație sportivă rezonabil de eficientă, aflată într-o situație comparabilă, ar fi fost determinată să adopte norme diferite de cele în discuție, care, deși apte să atingă obiectivele urmărite, ar fi fost semnificativ mai puțin prejudiciabile pentru interesele proprii ale agenților.

274 În orice caz, revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia, pentru fiecare dintre aceste norme, dacă ele pot fi examinate prin intermediul grilei de analiză care se aplică abuzurilor prin exploatare și de a stabili dacă diferitele norme vizate de instanța de trimitere pot constitui abuzuri de poziție dominantă, în sensul articolului 102 TFUE.

*5) Cu privire la posibilitatea de a justifica un comportament care intră sub incidența articolului 102 TFUE*

275 În ipoteza în care reclamanții din litigiul principal ar reuși să demonstreze că unele dintre normele în litigiu pot fi calificate drept „folosire abuzivă a unei poziții dominante”, în măsura în care acestea reflectă o exploatare de către FIFA a poziției dominante pe care o deține, de exemplu, pe piața serviciilor de intermediere în vederea transferului internațional al jucătorilor sau al antrenorilor profesioniști ori pe piața forței de muncă pentru jucători sau antrenori, această federație ar avea posibilitatea de a încerca să justifice un asemenea comportament. În acest scop, FIFA ar putea susține fie că comportamentul său intră sub incidența jurisprudenței citate la punctul 176 din prezenta hotărâre, fie că acesta este necesar în mod obiectiv ca urmare a unor constrângeri specifice și legitime, în special de ordin juridic, industrial sau comercial (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 septembrie 2017, Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra – Latvijas Autoru apvienība, C-177/16, EU:C:2017:689, punctul 60, precum și Hotărârea din 25 februarie 2025, Alphabet ș.a., C-233/23, EU:C:2025:110, punctele 71 și 74), fie să demonstreze că efectele negative care pot rezulta din acest comportament pentru consumatori sunt contrabalansate sau chiar depășite de creșteri în eficiență care sunt deopotrivă în beneficiul acestora din urmă (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 202).

276 În ceea ce privește, *primo*, jurisprudența citată la punctul 176 din prezenta hotărâre, trebuie să se arate că aplicarea sa este supusă, în cadrul aplicării articolului 102 TFUE, acelorași condiții precum cele amintite la punctele 176-179 din prezenta hotărâre în ceea ce privește punerea în aplicare a articolului 101 TFUE.

277 Mai exact, această jurisprudență nu își găsește aplicarea în cazul unor comportamente care, indiferent de obiectivele legitime de interes general care ar putea fi invocate pentru a le explica, încalcă, prin însăși natura lor, articolul 102 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 185).

278 În ceea ce privește, *secundo*, posibilitatea unei întreprinderi de a se prevala de caracterul necesar în mod obiectiv a comportamentului său ca urmare a unor constrângeri specifice și legitime, trebuie amintit că, printre situațiile pe care jurisprudența le-a recunoscut deja ca fiind susceptibile să caracterizeze existența unor astfel de constrângeri, figurează în special existența unor cerințe legitime, precum necesitatea de a face față unor constrângeri comerciale sau tehnice speciale (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 3 octombrie 1985, CBEM, 311/84, EU:C:1985:394, punctul 26, precum și Hotărârea din 25 februarie 2025, Alphabet ș.a., C-233/23, EU:C:2025:110, punctul 73).

279 În speță, revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă existența unei asemenea situații a fost demonstrată de reclamanții din litigiul principal.

280 Dacă aceasta ar fi situația, instanța menționată va trebui să verifice și că comportamentul întreprinderii în cauză, în speță FIFA, a rămas proporțional, ceea ce presupune, similar cu ceea ce este necesar pentru aplicarea jurisprudenței amintite la punctul 179 din prezenta hotărâre, ca acest comportament să fi fost, în primul rând, apt să răspundă constrângerilor menționate, în al doilea rând, necesar în acest scop și, în al treilea rând, să nu fi determinat o afectare disproporționată a concurenței în raport cu consecințele care ar fi rezultat din nerespectarea constrângerilor respective, în special prin eliminarea oricărei concurențe pe piața în cauză.

281 În ceea ce privește, *tertio*, posibilitatea de a justifica eventuale abuzuri de poziție dominantă prin împrejurarea că efectele negative pentru consumatori care rezultă din comportamentul în cauză sunt contrabalansate sau chiar depășite de creșteri în eficiență de care beneficiază și aceștia, trebuie amintit că aceasta este supusă acelorași condiții precum cele prevăzute pentru aplicarea articolului 101 alineatul (3) TFUE, prezentate la punctele 176-179 din prezenta hotărâre.

282 În speță, dacă s-ar stabili că reclamanții din litigiul principal și-au îndeplinit sarcina probei care le revine în ceea ce privește demonstrarea existenței unui abuz de poziție dominantă, va reveni în continuare instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă argumentele invocate de FIFA pentru a justifica normele menționate sunt fondate, fie în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 176 din prezenta hotărâre, al existenței unor creșteri în eficiență, fie al caracterului necesar în mod obiectiv al acestora în raport cu constrângeri specifice.

283 Din ansamblul celor de mai sus rezultă că articolul 102 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care, pe de o parte, această federație dispune de o competență normativă obligatorie în privința unei părți semnificative a pieței relevante, iar cerințele pe care le include această reglementare pot constitui un abuz de poziție dominantă în sensul acestui articol 102 și, pe de altă parte, asemenea cerințe nu urmăresc un obiectiv legitim de interes general din perspectiva căruia sunt adecvate, necesare și proporționale în sens strict, nu sunt necesare în mod obiectiv ca urmare a unor constrângeri specifice și legitime, în special de ordin juridic, industrial sau comercial, și nu generează creșteri în eficiență în beneficiul consumatorilor care ar fi de natură să compenseze efectele negative pe care le determină pentru aceștia din urmă.

### *3. Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 56 TFUE*

284 Potrivit articolului 56 TFUE, sunt interzise restricțiile privind libera prestare a serviciilor în cadrul Uniunii cu privire la resortisanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru decât cel al beneficiarului serviciilor.

285 Chiar dacă această dispoziție se adresează în primul rând statelor membre, ea poate totuși să se aplice atunci când un grup sau o organizație care exercită o anumită putere asupra particularilor este în măsură să le impună condiții echivalente cu cele pe care un stat membru ar fi el însuși în măsură să le impună (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 1974, Walrave și Koch, 36/74, EU:C:1974:140, punctul 17, Hotărârea din 11 aprilie 2000, Deliège, C-51/96 și C-191/97, EU:C:2000:199, punctul 47, precum și Hotărârea din 13 iunie 2019, TopFit și Biffi, C-22/18, EU:C:2019:497, punctul 39).

286 Articolul 56 TFUE este susceptibil să se opună, așadar, oricărei reglementări adoptate de un organism sportiv internațional care este de natură să împiedice exercitarea acestei libertăți, interzicând, îngreunând sau făcând mai puțin atractivă pentru orice prestator stabilit într-un stat membru exercitarea activităților sale într-un alt stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 martie 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:143, punctul 33, precum și Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 247 și jurisprudența citată), cu excepția cazului în care o astfel de reglementare este justificată.

### *a) Cu privire la existența unui obstacol*

287 În speță, este cert că RFA se aplică în toate statele membre.

288 Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că, în urma adoptării normelor în cauză de către FIFA, agenții stabiliți în anumite state membre pot fi în prezent împiedicați să furnizeze unele dintre serviciile lor unor clienți, actuali sau potențiali, stabiliți pe teritoriul altor state membre în care, anterior, exercitarea acestei activități nu era reglementată sau era supusă unor cerințe mai puțin stricte. Aceasta este situația unor norme care restrâng reprezentarea multiplă, a unor norme referitoare la licența de agent în măsura în care ele subordonează acordarea unei astfel de licențe condiției ca agenții să nu fi făcut obiectul niciuneia dintre măsurile penale sau disciplinare prevăzute la articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA, precum și al normelor referitoare la „intrarea în legătură”, prevăzute la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA.

289 În schimb, în ceea ce privește normele referitoare la remunerația la care are dreptul un agent, vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o reglementare nu constituie o restricție privind libera prestare a serviciilor, în sensul articolului 56 TFUE, numai pentru motivul că s-ar fi putut aplica norme mai puțin stricte sau mai avantajoase din punct de vedere economic dacă această reglementare nu ar fi fost adoptată [a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2011, Comisia/Italia, C-565/08, EU:C:2011:188, punctul 49, precum și Hotărârea din 8 iunie 2023, Fastweb ș.a. (Periodicitate a facturării), C-468/20, EU:C:2023:447, punctul 85, precum și jurisprudența citată].

290 Prin urmare, nu se poate considera că normele referitoare la remunerație vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa instituie o restricție privind libera prestare a serviciilor numai pentru motivul că încadrează remunerația agenților și a antrenorilor sau modalitățile de calcul sau de plată a acesteia. Revine instanței de trimitere să determine dacă, având în vedere argumentele invocate de reclamanții din litigiul principal, aceste norme pot constitui o astfel de restricție pentru un alt motiv.

291 În ceea ce privește normele care organizează colectarea anumitor informații pe o platformă digitală administrată de FIFA și comunicarea unei părți din acestea celorlalți agenți, cluburilor, ligilor unice, antrenorilor și jucătorilor, vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, acestea nu sunt de natură să constituie un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor în măsura în care reiese că efectul pe care astfel de norme îl pot produce asupra exercitării de către agenți a activității lor într-un alt stat membru prezintă un caracter prea aleatoriu și prea indirect pentru a putea fi considerat ca fiind de natură să împiedice această libertate.

292 Astfel, reiese dintr-o jurisprudență constantă că o legislație națională opozabilă tuturor operatorilor care desfășoară activități pe teritoriul național care nu are ca obiect reglementarea condițiilor care privesc desfășurarea prestării de servicii de către întreprinderile în cauză și ale

cărei efecte restrictive pe care le-ar putea produce asupra liberei prestări a serviciilor sunt prea aleatorii și prea indirecte pentru ca obligația pe care o impune să poată fi privită ca fiind de natură să împiedice această libertate nu contravine interdicției prevăzute la articolul 56 TFUE (Hotărârea din 22 decembrie 2022, Airbnb Ireland și Airbnb Payments UK, C-83/21, EU:C:2022:1018, punctul 45).

293 Or, trebuie arătat, mai întâi, că normele care organizează colectarea anumitor informații pe o platformă digitală, vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, nu par nici să aibă ca obiect reglementarea condițiilor de exercitare a dreptului la libera prestare a serviciilor al întreprinderilor stabilite în alt stat membru și nici să fie de natură să interzică, să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea acestei libertăți de către agenții stabiliți în alte state membre într-un mod suficient de cert și de direct, întrucât informațiile solicitate nu sunt dificil de furnizat sau în număr excesiv [a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 20 iunie 2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Detașarea lucrătorilor din țări terțe), C-540/22, EU:C:2024:530, punctul 116], aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere.

294 În continuare, normele, vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, referitoare la licența de agent care supun obținerea și menținerea acesteia din urmă condiției ca agenții să respecte normele FIFA, precum și, în mod implicit, dreptul elvețian nu pot institui o restricție privind libera prestare a serviciilor decât dacă normele aplicabile astfel agenților respectivi sunt ele însele de natură să îi descurajeze să își exercite activitatea în alt stat membru.

295 În sfârșit, în ceea ce privește normele referitoare la licența de agent, care supun obținerea și menținerea sa condiției ca agenții să se supună competenței acestei federații, a federațiilor membre, precum și a CAS, trebuie să se arate că instanța de trimitere nu explică suficient în ce mod asemenea norme ar fi, ca atare, susceptibile să interzică, să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea de către agenții stabiliți într-un stat membru a dreptului lor la libera prestare a serviciilor pe teritoriul unui alt stat membru, astfel încât Curtea nu este în măsură să adopte o poziție în această privință.

### *b) Cu privire la existența unei justificări*

296 În măsura în care, astfel cum s-a constatat la punctul 288 din prezenta hotărâre, unele dintre normele vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa constituie obstacole în calea liberei prestări a serviciilor, consacrată la articolul 56 TFUE, trebuie amintit că pot fi admise măsuri de origine nestatală, chiar dacă acestea împiedică o libertate de circulație consacrată de Tratatul FUE, dacă se stabilește, în primul rând, că adoptarea lor este justificată de un obiectiv legitim de interes general, de altă natură decât pur economică, și, în al doilea rând, că acestea respectă principiul proporționalității, ceea ce presupune ca ele să fie apte să garanteze realizarea acestui obiectiv și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 251 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 95).

297 În ceea ce privește cerința referitoare la capacitatea unor astfel de măsuri, trebuie de asemenea amintit că măsurile pot fi considerate ca fiind de natură să garanteze realizarea obiectivului invocat numai în cazul în care răspund cu adevărat preocupării de a atinge obiectivul respectiv într-un mod coerent și sistematic (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 251 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, punctul 95). În ceea ce privește cerința

necesității acestor măsuri, aceasta presupune să se verifice că nu exista nicio măsură alternativă care, deși mai puțin restrictivă, ar fi permis atingerea obiectivului urmărit într-un mod la fel de eficient [a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2024, Lituania ș.a./Parlamentul și Consiliul (Pachetul mobilitate), C-541/20-C-555/20, EU:C:2024:818, punctul 824, precum și Hotărârea din 10 iulie 2025, INTERZERO ș.a., C-254/23, EU:C:2025:569, punctul 208].

298 În sfârșit, la fel ca în prezența unor măsuri de origine statală, atunci când reclamantul sau reclamanții a/au dovedit că măsurile de origine nestatală constituie un obstacol, în sensul Tratatului FUE, revine autorului măsurilor respective sarcina de a demonstra că acestea îndeplinesc condițiile cumulative amintite la punctul 296 din prezenta hotărâre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 252 și jurisprudența citată).

299 În speță, în ceea ce privește, în primul rând, normele care restricționează reprezentarea multiplă, vizate de instanța de trimitere în întrebarea sa, trebuie să se arate că acestea din urmă urmăresc să evite conflictele de interese și, astfel, să protejeze clienții împotriva comportamentelor agenților contrare cerințelor etice aplicabile acestei activități. Or, la fel cum, așa cum s-a subliniat la punctul 188 din prezenta hotărâre, jurisprudența menționată la punctul 176 din această hotărâre se poate aplica în prezența unor acorduri sau decizii care iau forma unor norme care urmăresc obiective de ordin etic sau deontologic (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 183), trebuie să se considere că obiectivul care constă în evitarea conflictelor de interese constituie un obiectiv legitim de interes general care poate să justifice un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor.

300 În plus, astfel de norme par apte să realizeze un asemenea obiectiv întrucât limitează posibilitatea aceluiași agent sau a mai multor agenți care sunt „asociați”, ca urmare a calității lor de directori, de coproprietari, de acționari sau de angajați ai aceleiași agenții sau a existenței unei legături de rudenie între ei sau a încheierii unui acord de cooperare, de a reprezenta în același timp un jucător, precum și cluburi care cumpără și care vând în cadrul aceleiași tranzacții.

301 În plus, deși alte măsuri ar fi putut fi avute în vedere, precum impunerea unor obligații de transparență și de informare agenților sau cerința de a obține consimțământul scris al părților vizate, astfel de măsuri nu par să permită atingerea obiectivului urmărit într-un mod la fel de eficient, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere.

302 În ceea ce privește, în al doilea rând, normele referitoare la licența de agent în măsura în care acestea subordonează acordarea licenței respective condiției ca agenții să nu fi făcut obiectul niciuneia dintre măsurile penale sau disciplinare prevăzute la articolul 5 alineatul 1 litera a) punctele ii) și iii) din RFA, din cuprinsul punctului 207 din prezenta hotărâre reiese că acestea urmăresc un obiectiv legitim de interes general legat de stabilirea unor standarde etice minime, precum și de protecția jucătorilor și a antrenorilor, în special la începutul carierei, împotriva practicilor abuzive ale agenților.

303 În ceea ce privește normele referitoare la licența de agent în măsura în care acestea supun obținerea și menținerea acesteia din urmă condiției de respectare de către candidații și titularii unei astfel de licențe, pe de o parte, a normelor FIFA, precum și, în mod implicit, a dreptului elvețian și, pe de altă parte, a competenței acestei federații, a federațiilor membre, precum și a CAS, presupunând că asemenea norme instituie o restricție privind libera prestare a serviciilor,

din cuprinsul punctului 209 din prezenta hotărâre reiese că se poate considera că normele menționate urmăresc să asigure clienților agenților și agenților înșiși un nivel mai ridicat de protecție, prin stabilirea unui cadru juridic uniform, însoțit de un mecanism de control exercitat de un organism decizional unic. Or, în mod similar cu cele arătate la punctul 299 din prezenta hotărâre, un asemenea obiectiv poate fi considerat ca reprezentând un obiectiv legitim de interes general susceptibil să justifice un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor.

304 În plus, în măsura în care impun solicitanților și titularilor unei licențe de agent să respecte normele FIFA, se poate considera că normele referitoare la licența de agent urmăresc, în definitiv, să asigure integritatea sistemului de transferuri și, în sens mai larg, a competițiilor sportive, precum și îmbunătățirea standardelor profesionale aplicabile acestei activități. Or, asemenea obiective pot fi de asemenea considerate obiective legitime de interes general susceptibile să justifice un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor.

305 Revine însă instanței de trimitere sarcina de a aprecia, pe baza ansamblului elementelor pertinente de care dispune, dacă, prin supunerea obținerii și a menținerii unei licențe anumitor condiții, precum cele menționate la punctele 302 și 303 din prezenta hotărâre, normele referitoare la licența de agent sunt apte să urmărească obiectivele vizate la punctele 302 și 304 din prezenta hotărâre și dacă realizarea acestor obiective nu poate fi atinsă prin intermediul unor măsuri mai puțin restrictive pentru libera prestare a serviciilor, în sensul articolului 56 TFUE.

306 În ceea ce privește, în al treilea rând, normele referitoare la „intrarea în legătură”, care interzic agenților să intre în legătură cu un client potențial și să încheie cu acesta un contract în afara anumitor perioade, trebuie să se arate că, în fața instanței de trimitere, FIFA a justificat aceste norme prin necesitatea de a garanta stabilitatea contractelor dintre agenții de jucători și clienții lor. Or, astfel cum a subliniat domnul avocat general la punctul 111 din concluzii, reiese că urmărirea unui asemenea obiectiv, care este diferit de cel care constă în asigurarea continuității contractelor dintre jucători și cluburi în interesul bunei desfășurări a competițiilor sportive, este de natură pur economică și, prin urmare, nu poate să justifice un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor.

307 Este adevărat că FIFA a susținut de asemenea, în observațiile sale în fața Curții, că asemenea norme „sunt în beneficiul jucătorilor, care dispun în prezent de un termen clar în care pot avea în vedere diverse opțiuni”. Un asemenea argument poate fi legat de obiectivul legitim de interes general, menționat la articolul 1 alineatul 2 litera e) din RFA, care constă în protejarea jucătorilor care nu au experiență sau informații cu privire la funcționarea sistemului de transferuri în fotbal.

308 Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că, în speță, normele în cauză protejează fără distincție jucătorii și cluburile, deși un astfel de obiectiv nu poate privi decât jucătorii. În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 212 din prezenta hotărâre, aceste norme nu urmăresc acest obiectiv în mod coerent, din moment ce nu se aplică agenților care au încheiat deja un contract de reprezentare.

309 În consecință, în ipoteza în care, în cauza principală, reclamanții din litigiul principal ar reuși să demonstreze că normele privind „intrarea în legătură”, deși aparent neutre, constituie totuși un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor, un asemenea obstacol nu poate fi justificat de vreunul dintre obiectivele evocate la punctele 306 și 307 din prezenta hotărâre. Ar reveni, așadar, instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă, având în vedere alte eventuale obiective invocate de

FIFA, astfel de norme pot fi totuși justificate de un obiectiv legitim de interes general care nu prezintă un caracter pur economic și dacă urmăresc un astfel de obiectiv cu respectarea cerințelor care decurg din principiul proporționalității.

310 Rezultă că articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi prin intermediul unor norme care, în primul rând, restrâng reprezentarea multiplă de către acești agenți, în al doilea rând, supun obținerea licenței necesare pentru realizarea anumitor tranzacții condiției ca agenții menționați să nu fi făcut obiectul anumitor măsuri penale sau disciplinare, în al treilea rând, supun eliberarea acestei licențe respectării unor dispoziții materiale care sunt de natură să interzică, să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea de către agenții stabiliți în alte state membre a dreptului lor la libera prestare a serviciilor pe teritoriul unui alt stat membru sau, în al patrulea rând, încadrează posibilitatea anumitor agenți de jucători de a intra în contact cu noi clienți în vederea reprezentării lor, în măsura în care aceste diferite categorii de norme nu sunt nici justificate de un obiectiv legitim de interes general, nici proporționale cu un asemenea obiectiv.

### B. Cu privire la întrebarea preliminară în măsura în care privește interpretarea articolului 6 din RGPD

311 În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din RGPD, acest regulament se aplică, din punct de vedere material, prelucrării datelor cu caracter personal, efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență a datelor sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor.

312 În aceste condiții, astfel cum reiese din articolul 1 alineatul 1 din regulamentul menționat, acesta reglementează doar prelucrarea datelor referitoare la persoane fizice.

313 În consecință, articolul 6 din RGPD nu se opune adoptării unor norme care prevăd prelucrarea datelor cu caracter personal numai în măsura în care sunt vizate date referitoare la persoane fizice precum, printre altele, agenți, jucători sau antrenori, iar nu date referitoare la entități precum cluburi sau ligi unice.

314 În ceea ce privește domeniul de aplicare teritorial al RGPD, articolul 3 alineatul (2) litera (a) din acest regulament prevede că acesta din urmă se aplică prelucrării datelor cu caracter personal ale unor persoane vizate care se află în Uniune de către un operator sau o persoană împuternicită de operator care nu este stabilit(ă) în Uniune, iar activitățile de prelucrare sunt legate de oferirea de bunuri sau servicii unor astfel de persoane în Uniune, indiferent dacă se solicită sau nu efectuarea unei plăți.

315 În speță, RFA urmărește reglementarea activității profesionale a agenților. În consecință, în măsura în care prelucrările de date cu caracter personal prevăzute de RFA privesc activitățile economice sau sportive desfășurate de persoane fizice, precum agenții, jucătorii sau antrenorii, în cadrul Uniunii, aceste prelucrări intră în domeniul de aplicare al RGPD.

316 Or, orice prelucrare a datelor cu caracter personal, sub rezerva derogărilor admise la articolul 23, trebuie să respecte principiile care reglementează prelucrările datelor cu caracter personal, precum și drepturile persoanei în cauză prevăzute în capitolele II și, respectiv, III din acest regulament. În special, orice prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie, pe de o parte, să fie

conformă cu principiile enunțate la articolul 5 din regulamentul menționat și, pe de altă parte, să îndeplinească cel puțin una dintre condițiile de legalitate alternative enumerate la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din același regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2023, Norra Stockholm Bygg, C-268/21, EU:C:2023:145, punctul 43).

317 Astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 159 din concluzii, deși instanța de trimitere nu a precizat care dintre condițiile de legalitate alternative prevăzute la această dispoziție sunt aplicabile în cauza principală, rezultă atât din elementele menționate în cererea de decizie preliminară, cât și din natura normelor în discuție că această condiție este cea prevăzută la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGDP.

318 Această dispoziție prevede că o prelucrare de date cu caracter personal este legală dacă „este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalează interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protejarea datelor cu caracter personal”.

319 Potrivit unei jurisprudențe constante, dispoziția menționată stabilește astfel trei cerințe cumulative, și anume, în primul rând, ca operatorul sau o parte terță să urmărească un interes legitim, în al doilea rând, ca prelucrarea să fie necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit și, în al treilea rând, ca interesele sau libertățile și drepturile fundamentale ale persoanelor vizate de protecția datelor să nu prevaleze asupra interesului legitim al operatorului sau al unei părți terțe față de prelucrarea lor [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iulie 2023, Meta Platforms ș.a. (Condiții generale de utilizare a unei rețele sociale), C-252/21, EU:C:2023:537, punctul 106, precum și Hotărârea din 9 ianuarie 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, punctul 45].

320 În ceea ce privește, în primul rând, cerința privind urmărirea de către operator a unuia sau a mai multe „interese legitime”, în sensul RGPD, Curtea a considerat că, în lipsa unei definiții a noțiunii de „interes legitim” în acest regulament, este cert că o gamă largă de interese poate fi considerată legitimă. În special, această noțiune nu este limitată la interesele consacrate și determinate printr-o lege (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 ianuarie 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, punctul 46), ci, astfel cum reiese din considerentul (47) al RGPD, ea se poate aplica, de exemplu, atunci când există o relație relevantă și adecvată între persoana vizată și operator, cum ar fi cazul în care persoana vizată este un client al operatorului sau se află în serviciul acestuia. În general, noțiunea menționată este distinctă de cea de „obiectiv legitim de interes general” la care se referă jurisprudența vizată, printre altele, la punctele 176 și 296 din prezenta hotărâre, astfel cum rezultă din formularea fiecăruia dintre ele.

321 În ceea ce privește, în al doilea rând, cerința referitoare la necesitatea prelucrării datelor cu caracter personal pentru realizarea interesului legitim urmărit, aceasta impune să se verifice dacă acest interes legitim ar putea fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale ale persoanelor vizate, în special dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolele 7 și, respectiv, 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), derogările și restricțiile de la principiul protecției unor asemenea date trebuind să fie efectuate în limitele strictului necesar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 ianuarie 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, punctele 28 și 48).

322 În acest context, trebuie de asemenea amintit că această condiție privind necesitatea prelucrării trebuie examinată împreună cu principiul „reducerii la minimum a datelor” consacrat la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD, potrivit căruia datele cu caracter personal trebuie să fie adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio și Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 și C-18/22, EU:C:2024:738, punctul 52, precum și Hotărârea din 9 ianuarie 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, punctul 49).

323 În ceea ce privește, în al treilea rând, cerința ca interesele sau libertățile și drepturile fundamentale ale persoanei vizate de protecția datelor să nu prevaleze asupra interesului legitim al operatorului sau al unui terț, aceasta implică o evaluare comparativă a drepturilor și a intereselor opuse în cauză, care depinde, în principiu, de împrejurările concrete ale cazului particular (Hotărârea din 12 septembrie 2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio și Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 și C-18/22, EU:C:2024:738, punctul 53).

324 Mai precis, așa cum reiese din considerentul (47) al RGPD, interesele și drepturile fundamentale ale persoanelor vizate pot prevala în special în raport cu interesul operatorului de date atunci când datele cu caracter personal sunt prelucrate în circumstanțe în care persoanele vizate nu preconizează în mod rezonabil o prelucrare ulterioară a datelor lor.

325 Pe de altă parte, deși împrejurarea că datele cu caracter personal în cauză au legătură cu activități profesionale nu le poate exclude, ca atare, de la protecția conferită de dreptul fundamental la respectarea vieții private, garantat la articolul 7 din cartă, și nici de la protecția conferită de dreptul la protecția datelor, garantat la articolul 8 din cartă și concretizat în RGPD (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 38), o asemenea împrejurare poate fi totuși luată în considerare pentru a aprecia dacă interesele sau libertățile și drepturile fundamentale ale persoanei vizate prevalează în raport cu interesul legitim urmărit de operator sau de o parte terță, în special atunci când interesul legitim invocat se referă la faptul că persoana vizată este un client al operatorului sau se află în serviciul acestuia.

326 Deși, în definitiv, instanței de trimitere îi revine sarcina de a aprecia dacă normele prevăzute de RFA vizate la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii), precum și la articolul 19 din acest regulament sunt conforme cu cele trei cerințe amintite la punctul 319 din prezenta hotărâre, Curtea, pronunțându-se asupra trimiterii preliminare, poate oferi precizări destinate să orienteze instanța respectivă în această apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 ianuarie 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, punctul 51).

327 Astfel, din moment ce instanța de trimitere vizează în întrebarea sa normele menționate la punctul precedent din prezenta hotărâre, este necesar să i se furnizeze acesteia elementele de interpretare a articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD necesare pentru aprecierea pe care o va efectua cu privire la compatibilitatea cu această dispoziție a prelucrărilor de date cu caracter personal pe care le prevăd dispozițiile RFA citate la punctul anterior din prezenta hotărâre.

***1. Cu privire la prelucrările de date cu caracter personal prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA***

328 Articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA prevede că agenții sunt obligați să comunice FIFA diferite informații susceptibile să conțină date cu caracter personal, și anume, *primo*, orice acord, altul decât un contract de reprezentare încheiat cu un client, inclusiv, dar fără a se limita la acestea, acordurile referitoare la alte servicii, precum și informațiile solicitate pe platforma digitală administrată de FIFA, *secundo*, informațiile solicitate pe această platformă referitoare la plata unui onorariu pentru servicii, *tertio*, informațiile solicitate pe platforma menționată referitoare la plata unei indemnizații legate de un alt acord decât un contract de reprezentare încheiat cu un client, *quarto*, orice acord contractual sau de altă natură între agenți în scopul cooperării în cadrul prestării de servicii sau pentru împărțirea veniturilor sau a profiturilor generate de activitățile lor de intermediere, precum și, *quinto*, numărul de agenți care utilizează aceeași agenție și identitatea tuturor angajaților săi.

329 Având în vedere că funcționarea unei platforme digitale precum cea administrată de FIFA presupune, sub rezerva unei verificări din partea instanței de trimitere, recurgerea la „prelucrări prin mijloace automatizate” și la „sisteme de evidență a datelor”, în sensul articolului 2 alineatul (1) din RGPD coroborat, în ceea ce privește această a doua noțiune, cu articolul 4 punctul 6 din acest regulament, în măsura în care asemenea acte de colectare privesc date cu caracter personal, trebuie să se considere că acestea constituie prelucrări de date cu caracter personal în sensul RGPD, astfel încât sunt supuse cerințelor menționate la punctul 319 din prezenta hotărâre.

***a) Cu privire la respectarea primei cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD***

330 În ceea ce privește aspectul dacă prelucrările prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA respectă prima cerință amintită la punctul 319 din prezenta hotărâre, referitoare la necesitatea ca operatorul sau o parte terță să urmărească un interes legitim, trebuie să se arate că, pentru a justifica asemenea prelucrări, FIFA invocă în special necesitatea acestora pentru a asigura respectarea cadrului de reglementare stabilit de această federație de către persoanele vizate, și anume agenții și clienții lor, indiferent dacă este vorba despre cluburi, jucători, antrenori sau ligi unice.

331 Trebuie arătat că, în măsura în care persoanele fizice ale căror date pot fi transmise FIFA de agenți, în temeiul acestei dispoziții, sunt toate părți interesate în competițiile organizate de această federație sau de confederații sau de federații afiliate la aceasta și că datele care pot fi astfel transmise au legătură cu activitățile profesionale ale acestor persoane fizice exercitate în legătură cu competițiile sportive menționate, se poate considera că există o relație relevantă și adecvată, în sensul considerentului (47) al RGPD, între aceste părți interesate, pe de o parte, și FIFA, pe de altă parte.

332 În consecință, se poate considera că cerința impusă de FIFA agenților de a-i comunica informațiile prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA pentru a se asigura că acești agenți și clienții lor respectă obligațiile care le revin în temeiul acestui regulament urmărește un interes legitim, în sensul articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD, în măsura în care obligațiile care justifică comunicarea unor astfel de informații sunt ele însele conforme cu dreptul național aplicabil, precum și cu dreptul Uniunii (a

se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Koninklijke Nederlandse Lawn Tennisbond, C-621/22, EU:C:2024:858, punctul 49), aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

***b) Cu privire la respectarea celei de a doua cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD***

333 În ceea ce privește a doua cerință menționată la punctul 319 din prezenta hotărâre, referitoare la necesitatea prelucrării și la respectarea principiului reducerii la minimum a datelor vizate, trebuie arătat că datele prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA, deși sunt relativ numeroase, par să fie adecvate, pertinente și limitate la ceea ce este necesar pentru realizarea interesului legitim urmărit de prelucrările în cauză, și anume asigurarea respectării cadrului de reglementare instituit de RFA nu numai de către agenți, ci și de către celelalte părți interesate în cauză, precum cluburile, ligile unice, jucătorii și antrenorii.

334 Astfel, mai întâi, este necesar să se observe că comunicarea oricărui alt acord decât un contract de reprezentare încheiat cu un client, inclusiv, dar fără a se limita la acestea, acordurile legate de alte servicii prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctul ii) din RFA, permite să se asigure faptul că diferitele cerințe referitoare la conținutul contractului de reprezentare prevăzute de acest regulament, precum cele de la articolul 12 alineatele 8 și 9 din regulamentul menționat sau de la articolul 15 din acesta, nu sunt eludate prin intermediul unor clauze introduse în contracte încheiate între un agent și clienții săi, altele decât cele legate de servicii de intermediere, și care ar avea ca obiect, în realitate, reglementarea raportului lor juridic în vederea furnizării unor asemenea servicii.

335 Revine însă instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă alte măsuri ar fi susceptibile să permită un control la fel de eficient, afectând în același timp mai puțin drepturile persoanelor vizate.

336 În continuare, trebuie subliniat că datele cu caracter personal susceptibile să fie vizate de comunicarea informațiilor prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctul v) și la articolul 16 alineatul 2 litera k) punctul ii) din RFA par adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar pentru a permite FIFA să se asigure că agenții respectă obligațiile care decurg din articolul 15 alineatele 3 și 4 din RFA, precum și din articolul 12 alineatul 10 din acest regulament, pe de o parte, și din articolul 11 alineatul 3 din acesta, pe de altă parte. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă alte măsuri ar fi susceptibile să permită un control la fel de eficient, afectând în același timp mai puțin drepturile persoanelor vizate.

337 În sfârșit, în ceea ce privește prelucrările avute în vedere atât la punctul iii), cât și la punctul iv) ale articolului 16 alineatul 2 litera j) punctele iii) și iv) din RFA, trebuie arătat că aceste două dispoziții nu precizează ce informații trebuie comunicate de agenți, limitându-se să facă trimitere în această privință la cele solicitate pe platforma digitală gestionată de FIFA. Prin urmare, acestea nu pot fi considerate contrare RGPD, având în vedere că nu impun în sine nicio prelucrare concretă și fac trimitere la adoptarea de către această federație a altor dispoziții. Situația este aceeași în ceea ce privește articolul 16 alineatul 2 litera j) punctul ii) din RFA, în măsura în care acesta se referă la „informațiile solicitate pe platformă”.

### *c) Cu privire la respectarea celei de a treia cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD*

338 În ceea ce privește a treia cerință menționată la punctul 319 din prezenta hotărâre, care constă în evaluarea comparativă a diferitelor interese, drepturi fundamentale și libertăți în cauză, trebuie să se constate că, deși agenții titulari ai unei licențe FIFA, precum și jucătorii și antrenorii pe care îi reprezintă acești agenți, mandatarii sociali ai cluburilor și ai ligilor unice vizate și angajații agențiilor prin intermediul cărora aceiași agenți își desfășoară activitatea se pot regăsi în situația în care datele lor cu caracter personal pot face obiectul prelucrării prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA, numărul persoanelor vizate de aceste prelucrări rămâne relativ limitat.

339 În plus, datele cu caracter personal avute în vedere nu privesc viața de familie sau intimă a persoanelor vizate, ci activitățile profesionale pe care le exercită în cadrul de reglementare stabilit de FIFA și despre care se presupune că au cunoștință în calitate de profesioniști. Or, în aceste condiții, persoanele respective se pot aștepta în mod legitim ca această federație să prelucreze anumite date cu caracter personal care le privesc.

340 Pe de altă parte, articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA urmărește să asigure aplicarea corectă a RFA.

341 Or, se poate considera că un asemenea obiectiv are o anumită importanță pentru FIFA.

342 Prin urmare, și sub rezerva aprecierii care, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 326 din prezenta hotărâre, revine instanței de trimitere, aceasta ar putea considera că prelucrările de date cu caracter personal prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA se bazează pe o evaluare comparativă echilibrată între, pe de o parte, interesele, libertățile și drepturile fundamentale ale persoanelor vizate și, pe de altă parte, interesul legitim urmărit de operator.

343 Astfel, în măsura în care, în plus, instanța de trimitere stabilește că normele în cauză nu aduc atingere niciunei dispoziții a dreptului Uniunii și nici a dreptului național aplicabil, această dispoziție ar putea fi considerată compatibilă cu articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD.

344 Trebuie subliniat însă că această observație nu prezumă conformitatea cu RGPD a anumitor prelucrări de date cu caracter personal al căror conținut exact nu este precizat la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA, precum cele referitoare la informațiile solicitate prin intermediul platformei digitale generate de FIFA, altele decât cele menționate de această dispoziție, pe care instanța de trimitere ar putea să le constate, având în vedere că aprecierea acestei conformități impune să se țină seama de natura și de întinderea prelucrărilor respective.

### *2. Cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal prevăzută la articolul 19 din RFA*

345 În conformitate cu articolul 19 din RFA, FIFA asigură punerea la dispoziție a informațiilor referitoare la toți agenții, inclusiv numele și datele lor de contact, precum și cele ale clienților reprezentați de acești agenți, cu precizarea caracterului exclusiv sau neexclusiv al reprezentării și a datei expirării contractului de reprezentare în cauză, serviciile de intermediere furnizate fiecărui

client, orice sancțiune pronunțată în privința agenților și a clienților acestora, precum și informațiile detaliate privind toate tranzacțiile în care sunt implicați agenți, inclusiv valoarea onorariilor pentru servicii plătite acestora din urmă.

346 Asemenea acte de punere la dispoziție pot fi calificate drept operațiuni de diseminare de date cu caracter personal, în sensul articolului 4 punctul 2 din RGPD, astfel încât sunt supuse cerințelor amintite la punctul 319 din prezenta hotărâre.

347 În ceea ce privește articolul 19 litera d) din RFA, care impune punerea la dispoziție a oricărei sancțiuni pronunțate în privința agenților și clienților acestora, trebuie amintit că, atunci când prelucrarea are ca obiect date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni, aceasta poate fi efectuată, în conformitate cu articolul 10 din RGPD, numai sub controlul unei autorități de stat, cu excepția cazului în care o asemenea prelucrare este „autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern care prevede garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanelor vizate”.

348 În acest mod, articolul 10 menționat urmărește să asigure o protecție sporită în privința unor prelucrări care, din cauza caracterului deosebit de sensibil al datelor în discuție, sunt susceptibile să constituie o ingerință deosebit de gravă în drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, garantate de articolele 7 și 8 din cartă [Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 74].

349 Astfel, întrucât datele la care se referă articolul 10 din RGPD privesc conduite care determină dezaprobarea socială, acordarea unui acces la asemenea date este susceptibilă să stigmatizeze persoana în cauză și să constituie, așadar, o ingerință gravă în viața sa privată sau profesională [Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 75], chiar dacă o asemenea consecință nu ar constitui o parte din sancțiunea prevăzută în privința acestor comportamente.

350 Or, pentru a se asigura protecția sporită prevăzută la acest articol 10, care este însă limitată exclusiv la domeniul penal [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 78], este necesar, atunci când o prelucrare de date cu caracter personal privește condamnările penale, infracțiunile sau măsurile de siguranță adoptate în privința persoanei în cauză, fără ca această prelucrare să fie autorizată de dreptul Uniunii sau de cel al unui stat membru, ca autoritatea de stat sub controlul căreia se efectuează prelucrarea menționată să fie ea însăși obligată să aplice RGPD și să poată fi, dacă este cazul, trasă la răspundere, ceea ce presupune ca aceasta să provină dintr-un stat membru.

351 În speță, din dosarul de care dispune Curtea nu reiese că prelucrările prevăzute la articolul 19 litera d) din RFA sunt autorizate de dreptul Uniunii sau de dreptul unui stat membru care prevede garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanelor vizate. Prin urmare, dacă s-ar dovedi că, în cauza în discuție în litigiul principal, sancțiunile prevăzute la această dispoziție intră în domeniul de aplicare al articolului 10 din RGPD, FIFA nu ar putea în niciun caz să efectueze astfel de prelucrări de date, din moment ce acestea nu ar fi efectuate sub controlul unei autorități de stat a unui stat membru.

352 Prin urmare, sub rezerva unei asemenea ipoteze, cu privire la care instanța de trimitere nu îi adresează întrebări Curții, trebuie să se examineze dacă diferitele prelucrări avute în vedere la articolul 19 menționat îndeplinesc cerințele amintite la punctul 319 din prezenta hotărâre.

### *a) Cu privire la respectarea primei cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD*

353 În ceea ce privește aspectul dacă ansamblul diferitelor prelucrări de date cu caracter personal prevăzute la articolul 19 din RFA respectă prima cerință amintită la punctul 319 din prezenta hotărâre, trebuie arătat că FIFA susține printre altele că aceste prelucrări urmăresc să permită diferitelor persoane cărora RFA le impune obligații de verificare să se conformeze acestor obligații.

354 Or, la fel ca obiectivul urmărit de prelucrările de date cu caracter personal prevăzute la articolul 16 alineatul 2 litera j) punctele ii)-v) și litera k) punctul ii) din RFA, astfel cum este menționat la punctul 330 din prezenta hotărâre, se poate considera că obiectivul expus la punctul anterior din prezenta hotărâre ține de un interes legitim, cu condiția ca obligațiile în cauză să fie ele însele conforme cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern relevant, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

### *b) Cu privire la respectarea celei de a doua cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD*

355 În ceea ce privește a doua cerință evocată la punctul 319 din prezenta hotărâre, referitoare la faptul că prelucrarea efectuată trebuie să fie necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit și că datele care fac obiectul acestei prelucrări trebuie să fie adecvate, pertinente și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile urmărite, trebuie să se constate că, din moment ce interesul legitim invocat de FIFA constă în a permite diferitelor persoane cărora RFA le impune obligații de verificare să le respecte, divulgarea și publicarea informațiilor prevăzute la articolul 19 din acest regulament trebuie să fie rezervate numai persoanelor fizice sau juridice care au asemenea obligații, ceea ce poate necesita instituirea unor modalități de acces diferențiate în funcție de categoria de persoane sau de entități vizate.

356 În speță, este adevărat că regulamentul menționat nu precizează ce categorie de persoane poate lua cunoștință de fiecare dintre informațiile menționate la articolul 19 din acesta. Totuși, această lipsă de precizie nu poate, în sine, să facă acest articol contrar articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD dacă și în măsura în care instanța de trimitere constată că o asemenea lipsă de precizie nu implică faptul că toate aceste categorii de persoane au un acces nediferențiat la toate aceste informații.

357 Pe de altă parte, această lipsă de precizie nu împiedică Curtea să formuleze observații cu privire la categoriile de persoane în privința cărora ar putea fi justificată fiecare prelucrare de date cu caracter personal prevăzută la articolul 19 din RFA, având în vedere obligațiile pe care acest regulament le impune.

358 În această privință, trebuie arătat, în primul rând, că, în ceea ce privește numele și datele de contact ale agenților, vizate la articolul 19 litera a) din acest regulament, punerea la dispoziție a unor astfel de date personale în beneficiul celorlalți agenți poate fi considerată adecvată, relevantă și limitată la ceea ce este necesar pentru a le permite să se conformeze obligațiilor pe

care li le impune acest regulament, din moment ce aceste date sunt, în orice caz, necesare atunci când doresc să intre în legătură cu agentul care reprezintă un jucător sau un antrenor în vederea unei eventuale recrutări.

359 Situația este aceeași în ceea ce privește divulgarea și publicarea acestor date în beneficiul cluburilor, al ligilor unice, al jucătorilor și al antrenorilor, în măsura în care, din dosarul de care dispune Curtea, nu reiese că ar exista măsuri alternative care să permită, în conformitate cu articolul 18 alineatul 1 litera c) din RFA, persoanelor fizice și juridice care doresc să fie reprezentate de un agent să verifice dacă profesionistul cu care intenționează să încheie un contract de reprezentare este într-adevăr titularul unei licențe FIFA.

360 În ceea ce privește identitatea clienților reprezentați de fiecare agent, precum și caracterul exclusiv sau neexclusiv al contractului de reprezentare și durata acestui contract, a căror punere la dispoziție este impusă de articolul 19 litera b) din acest regulament, trebuie subliniat că, în ceea ce privește cluburile și ligile unice, această punere la dispoziție le-ar putea permite să se conformeze articolului 18*bis* din RSTJ.

361 Astfel, în temeiul acestui din urmă articol, niciun club nu poate încheia un contract care să permită, printre alții, terților să dobândească, în cadrul activității sau al transferurilor, posibilitatea de influența independența sau politica clubului ori performanța echipelor sale. Or, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, se pare că un agent trebuie considerat un terț în scopul aplicării articolului menționat.

362 În ceea ce privește caracterul exclusiv sau neexclusiv al contractului de reprezentare existent între fiecare agent și clienții săi, precum și durata acestui contract, punerea acestei informații la dispoziția altor agenți ar putea îndeplini aceeași cerință, având în vedere că aceste date sunt necesare pentru a le permite acestora din urmă să respecte normele prevăzute la articolul 16 alineatul 1 literele b) și c) din RFA, care încadrează posibilitatea unui agent de a intra în contact cu clienți care au încheiat un contract de reprezentare exclusivă.

363 Or, pentru fiecare dintre aceste informații, nu rezultă că există măsuri alternative care ar permite îndeplinirea acestor cerințe într-un mod la fel de eficient, afectând în același timp mai puțin dreptul la respectarea vieții private, garantat la articolul 7 din cartă, precum și dreptul la protecția datelor, garantat la articolul 8 din cartă, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere.

364 În al doilea rând, trebuie, în schimb, să se arate, pe de o parte, că din RFA nu reiese că acesta ar impune obligații a căror respectare impune divulgarea și publicarea informațiilor prevăzute la articolul 19 din acest regulament în beneficiul altor persoane fizice sau juridice decât agenții, jucătorii, antrenorii, cluburile și ligile unice. Pe de altă parte, indiferent de identitatea destinatarului acestor informații, punerea la dispoziție a datelor referitoare la serviciile de intermediere furnizate fiecărui client, în sensul articolului 19 litera c), la sancțiunile pronunțate în privința agenților și a clienților, în sensul articolului 19 litera d), precum și la informațiile detaliate privind ansamblul tranzacțiilor realizate de fiecare agent, în sensul aceluiași articol 19 litera e), nu poate fi considerată necesară pentru respectarea niciunei obligații care decurge din regulamentul menționat.

365 Într-adevăr, articolul 18 alineatul 2 litera e) din RFA impune agenților să se abțină de la orice participare sau contribuție, directă sau indirectă, la eludarea plafonului onorariului pentru servicii instituit prin acest regulament. Cu toate acestea, pentru a asigura respectarea unei

asemenea obligații, nu este necesar ca ceilalți agenți să aibă cunoștință de serviciile pe care concurenții lor le furnizează clienților lor și nici, *a fortiori*, de informații detaliate privind toate tranzacțiile la care aceștia din urmă au luat parte.

366 Totodată, deși, în conformitate cu articolul 18 alineatul 1 litera g) din RFA, clienții agenților sunt obligați să semnaleze fără întârziere FIFA, confederațiilor sau asociațiilor membre orice încălcare a acestui regulament, o asemenea obligație nu necesită ca informații specifice să fie puse în prealabil la dispoziția lor în acest scop.

367 Rezultă că, sub rezerva existenței altor norme aplicabile prevăzute în instrumente distincte de RFA, obiectivul invocat de FIFA și menționat la punctul 353 din prezenta hotărâre nu este, în sine, de natură să justifice toate prelucrările de date cu caracter personal prevăzute la articolul 19 din acest regulament.

368 Cu toate acestea, din articolul 1 din regulamentul menționat reiese că acesta urmărește și interese constând în a defini standarde profesionale și etice minime, în a proteja clienții împotriva comportamentelor lipsite de etică, precum și în a proteja jucătorii care nu au experiență sau informații privind funcționarea sistemului de transferuri în fotbal. Or, pe de o parte, realizarea acestor interese de către o federație sportivă ar putea fi considerată legitimă.

369 Pe de altă parte, punerea la dispoziție a informațiilor prevăzute la articolul 19 literele a)-c) din RFA și, prin urmare, prelucrările de date cu caracter personal care decurg din această punere la dispoziție ar putea fi considerate drept adecvate, pertinente și limitate la ceea ce este necesar pentru realizarea unor asemenea interese legitime.

370 Totuși, chiar dacă RFA ar urmări realizarea intereselor legitime menționate, faptul de a prevedea, la articolul 19 litera e) din acest regulament, divulgarea și publicarea tuturor tranzacțiilor în care sunt implicați agenți rămâne contrară principiului reducerii la minimum a datelor, în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (c) din RGPD, întrucât întinderea unei astfel de prelucrări nu este suficient de încadrată pentru a garanta respectarea acestui principiu.

371 În sfârșit, în ceea ce privește prelucrarea prevăzută la articolul 19 litera d) din RFA, care constă în divulgarea și publicarea oricărei sancțiuni pronunțate în privința unui agent sau unui client, trebuie arătat că o asemenea prelucrare se poate dovedi necesară, întrucât poate constitui o sancțiune mai eficientă și mai disuasivă decât impunerea unei amenzi, în măsura în care consecințele unei asemenea puneri la dispoziție sunt dificil de prevăzut, făcând astfel puțin fiabilă orice apreciere în termeni de costuri și de beneficii a unei încălcări a normei în cauză. De altfel, o astfel de prelucrare se poate dovedi necesară pentru a permite persoanelor susceptibile să fi fost prejudiciate de încălcarea RFA care a justificat sancțiunea să ia cunoștință de aceasta.

372 Or, nu rezultă că o măsură care afectează mai puțin dreptul la respectarea vieții private, garantat la articolul 7 din cartă, precum și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, garantat la articolul 8 din cartă, ar permite realizarea într-un mod la fel de eficient a intereselor legitime urmărite. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă astfel de măsuri pot fi avute în vedere, de exemplu sub forma unei publicări a unor date cu caracter personal mai limitate din punctul de vedere al conținutului sau al diseminării.

***c) Cu privire la respectarea celei de a treia cerințe prevăzute la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD***

373 În ceea ce privește aspectul dacă prelucrările prevăzute la articolul 19 literele a)-c) din RFA respectă cea de a treia cerință amintită la punctul 319 din prezenta hotărâre, care constă în evaluarea comparativă a diferitelor interese, drepturi fundamentale și libertăți în cauză, trebuie arătat că aceste prelucrări privesc un număr limitat de persoane și privesc exclusiv activitățile profesionale pe care aceste persoane le exercită în cadrul de reglementare stabilit de FIFA, despre care se presupune că, în calitate de profesioniști, au cunoștință.

374 În acest context, în ceea ce privește, în primul rând, prelucrările de date cu caracter personal prevăzute la articolul 19 literele a)-c) din RFA, care constau în punerea la dispoziție, *primo*, a numelor și a datelor de contact ale tuturor agenților, *secundo*, a identității clienților reprezentați de acești agenți, inclusiv caracterul exclusiv sau neexclusiv al contractului de reprezentare, precum și data expirării acestui contract, și, *tertio*, a serviciilor de intermediere furnizate fiecărui client, se poate considera că acestea intră în sfera unei evaluări comparative adecvate între interesul legitim urmărit și drepturile persoanelor ale căror date cu caracter personal fac obiectul acestor prelucrări.

375 În ceea ce privește, în al doilea rând, divulgarea și publicarea sancțiunilor pronunțate în privința agenților și a clienților, prevăzute la articolul 19 litera d) din RFA, este adevărat că astfel de date pot expune persoana vizată unei anumite forme de excludere.

376 Această împrejurare în sine nu se opune însă posibilității ca interesul legitim al operatorului și cel părților terțe să prevaleze asupra intereselor, drepturilor fundamentale și libertăților agenților în cauză și ale clienților lor.

377 Într-adevăr, la punctul 92 din Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), (C-439/19, EU:C:2021:504, Curtea a subliniat riscul de stigmatizare la care puteau fi expuși, în anumite împrejurări, conducătorii auto care au săvârșit o încălcare a normelor de circulație rutieră și cărora li s-a aplicat o sancțiune, pecuniară sau de altă natură, în cazul publicării punctelor de penalizare pe care le-au primit. Cu toate acestea, sancțiunile în discuție în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre nu aveau legătură cu activitatea profesională, ci cu viața cotidiană a persoanelor vizate, astfel încât publicarea lor nu era susceptibilă să contribuie la restabilirea încrederii pe o anumită piață și nici să permită persoanelor eventual prejudiciate să ia cunoștință de faptele reproșate persoanei în cauză.

378 Or, în speță se pare că prelucrările în cauză pot fi privite ca reprezentând un element al sancțiunii înseși și reiese de asemenea că acestea sunt de natură să restabilească încrederea pe piețele în cauză, precum și să faciliteze exercitarea de către persoanele susceptibile să fi fost prejudiciate a dreptului lor la despăgubire. Un astfel de obiectiv poate să fie considerat că ține de interese superioare celor ale agenților care au încălcat RFA, cu condiția ca normele a căror nerespectare a determinat o sancțiune să nu fie contrare dreptului Uniunii.

379 În consecință, în pofida riscului de excludere pe care îl pot implica, astfel de prelucrări pot, în anumite situații, să intre sub incidența unei evaluări comparative adecvate între interesul legitim urmărit și interesele, drepturile fundamentale și libertățile persoanelor vizate de aceste prelucrări.

380 Cu toate acestea, deși nu se poate exclude posibilitatea ca punerea la dispoziție a unor informații referitoare la sancțiuni care prezintă o anumită gravitate să intre, având în vedere circumstanțele proprii faptelor care au condus la aceste sancțiuni, sub incidența unei evaluări comparative adecvate a intereselor, a drepturilor fundamentale și a libertăților în cauză, acest lucru nu este valabil, în schimb, în ceea ce privește consecințele pe care le implică, în acest context, obligația, prevăzută la articolul 19 litera d) din RFA, de divulgare a tuturor sancțiunilor pronunțate în privința agenților și a clienților.

381 Astfel, această ultimă obligație pare să determine obligația de a divulga și de a publica toate sancțiunile aplicate, indiferent de gravitatea lor, de afectarea încrederii în piețele în cauză prin faptele care au condus la aceste sancțiuni, de existența unui eventual prejudiciu suferit de terți sau de timpul care a trecut de la săvârșirea infracțiunii vizate.

382 Or, în cauza principală, din articolul 19 din RFA nu reiese că s-ar face distincție între sancțiunile pronunțate în privința unui agent sau a clienților săi în funcție de gravitatea acestora și nici că aceste sancțiuni ar înceta să fie puse la dispoziție după trecerea unei anumite perioade de la săvârșirea faptelor.

383 Din ansamblul acestor considerații rezultă că articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care prevede divulgarea și publicarea de către această federație, pe de o parte, a oricărei sancțiuni pronunțate în privința agenților sau a clienților lor și, pe de altă parte, a informațiilor detaliate privind toate tranzacțiile în care sunt implicați agenți, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

384 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că:

– articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care, pe de o parte, cerințele cuprinse în această reglementare determină restrângeri ale concurenței, indiferent dacă acestea sunt calificate drept restrângeri prin „obiect” sau drept restrângeri prin „efect”, și, pe de altă parte, aceste restricții nu sunt susceptibile să îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 101 alineatul (3) TFUE permițând să se beneficieze de o exceptare de la interdicția impusă la articolul 101 alineatul (1) TFUE sau, în ceea ce privește cerințele care au ca efect restrângerea concurenței, restricțiile menționate nu urmăresc un obiectiv legitim de interes general în raport cu care sunt adecvate, necesare și proporționale în sens strict;

– articolul 102 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care, pe de o parte, această federație dispune de o competență normativă obligatorie în privința unei părți semnificative a pieței relevante, iar cerințele pe care le include această reglementare pot constitui un abuz de poziție dominantă în sensul acestui articol 102 și, pe de altă parte, asemenea cerințe nu urmăresc un obiectiv legitim de interes general în raport cu care sunt adecvate, necesare și proporționale în sens strict, nu sunt necesare în mod obiectiv ca urmare a unor constrângeri specifice și legitime, în special de ordin juridic, industrial sau comercial, și nu generează creșteri în eficiență în beneficiul consumatorilor care ar fi de natură să compenseze efectele negative pe care le determină pentru aceștia din urmă;

– articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi prin intermediul unor norme care, în primul rând, restrâng reprezentarea multiplă de către acești agenți, în al doilea rând, supun obținerea licenței necesare pentru realizarea anumitor tranzacții condiției ca agenții menționați să nu fi făcut obiectul anumitor măsuri penale sau disciplinare, în al treilea rând, supun eliberarea acestei licențe respectării unor dispoziții materiale care sunt de natură să interzică, să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea de către agenții stabiliți în alte state membre a dreptului lor la libera prestare a serviciilor pe teritoriul unui alt stat membru sau, în al patrulea rând, încadrează posibilitatea anumitor agenți de jucători de a intra în contact cu noi clienți în vederea reprezentării lor, în măsura în care aceste diferite categorii de norme nu sunt nici justificate de un obiectiv legitim de interes general, nici proporționale cu un asemenea obiectiv;

– articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care aceasta prevede divulgarea și publicarea de către această federație, pe de o parte, a tuturor sancțiunilor pronunțate în privința agenților sau a clienților lor și, pe de altă parte, a informațiilor detaliate privind toate tranzacțiile în care sunt implicați acești agenți.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

385 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

**Articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care, pe de o parte, cerințele cuprinse în această reglementare determină restrângeri ale concurenței, indiferent dacă acestea sunt calificate drept restrângeri prin „obiect” sau drept restrângeri prin „efect”, și, pe de altă parte, aceste restricții nu sunt susceptibile să îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 101 alineatul (3) TFUE permițând să se beneficieze de o exceptare de la interdicția impusă la articolul 101 alineatul (1) TFUE sau, în ceea ce privește cerințele care au ca efect restrângerea concurenței, restricțiile menționate nu urmăresc un obiectiv legitim de interes general în raport cu care sunt adecvate, necesare și proporționale în sens strict.**

**Articolul 102 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care, pe de o parte, această federație dispune de o competență normativă obligatorie în privința unei părți semnificative a pieței relevante, iar cerințele pe care le include această reglementare pot constitui un abuz de poziție dominantă în sensul acestui articol 102 și, pe de altă parte, asemenea cerințe nu urmăresc un obiectiv legitim de interes general în raport cu care sunt adecvate, necesare și proporționale în sens strict, nu sunt necesare în mod obiectiv ca urmare a unor constrângeri specifice și legitime, în special de ordin juridic, industrial sau comercial, și nu generează creșteri în eficiență în beneficiul consumatorilor**

**care ar fi de natură să compenseze efectele negative pe care le determină pentru aceștia din urmă.**

**Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi prin intermediul unor norme care, în primul rând, restrâng reprezentarea multiplă de către acești agenți, în al doilea rând, supun obținerea licenței necesare pentru realizarea anumitor tranzacții condiției ca agenții menționați să nu fi făcut obiectul anumitor măsuri penale sau disciplinare, în al treilea rând, supun eliberarea acestei licențe respectării unor dispoziții materiale care sunt de natură să interzică, să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea de către agenții stabiliți în alte state membre a dreptului lor la libera prestare a serviciilor pe teritoriul unui alt stat membru sau, în al patrulea rând, încadrează posibilitatea anumitor agenți de jucători de a intra în contact cu noi clienți în vederea reprezentării lor, în măsura în care aceste diferite categorii de norme nu sunt nici justificate de un obiectiv legitim de interes general, nici proporționale cu un asemenea obiectiv.**

**Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări adoptate de o federație sportivă internațională care încadrează activitatea agenților sportivi, în măsura în care aceasta prevede divulgarea și publicarea de către această federație, pe de o parte, a tuturor sancțiunilor pronunțate în privința agenților sau a clienților lor și, pe de altă parte, a informațiilor detaliate privind toate tranzacțiile în care sunt implicați acești agenți.**

Semnături